

AZ ŐRTORONY

és Krisztus jelenlétének hírnöke

Figyázo! meddig még az őj?
Ésaia 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Vychází měsíčně v Praze IX.,
Podvíní 184.

Monthly, September 1938
Havi folyóirat

25. évfolyam 17/18 szám
1938 szeptember 15

TARTALOM

Az ő nyája, I. rész	130
Az ő nyája, II. rész	135
Gyermekek, I. rész	142
Gyermekek, II. rész	148
Egység a cselekedetben	155

Ti vagytok az én tanuim,
szól JEHOVA,
hogy Jsten vagyok
Ésaia 43:12

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and 2)

Vyplácní novín, zn. povoleno řed. p. a t. 3. list. 1937 č. 281900/IIIa 1937 — Dohlédací pošt. úř. Praha 79.
Kč 2.—

Made in Czechoslovakia

AZ ÓRTORONY

és Krisztus jelenlétének hirnöke

25. évfolyam

1938 szeptember 15

17—18 szám

Az ő nyája

I. rész

„En vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet és engem is ismernek az enyéim, amiként ismert engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akorból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd számra; és lészen egy akor és egy pásztor.” — János 10: 14—16.

JEHOVA, a felsőges Atya vagy életadó, az emberiséget Jézus Krisztus keze és hatalma alá rendelte, mivel Jézus az emberi nemet saját drága vérével váltotta meg. Amint igéjében kijelenti, Jehova kifejezett akaratát képezi, hogy az emberi nem minden cselekedéses tagját magához gyűjtse s nekik életet adjon. (Róma 6: 23) Először összegyűjti a kis sereget, amelyet az Úr maga „kicsiny nyájának” nevez s amelyről így szól: „Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” (Luk. 12: 32) A kicsiny nyáj tagjai egyesültek Krisztus Jézussal királysága szolgálatában és királyi házában. Azután pedig kiválaszt Jézus — saját kijelentése szerint — egy másik sereget, amelyet „más juhoknak” vagy „nagy sokaságnak” nevez s amely a trón előtt szolgál. (Jel. 7: 15) A „kicsiny nyáj” az „első feltámadásban” emberiből szellemi természetre lesz átváltoztatva és Krisztus Jézussal örökre a mennyben nyer lakást. A nagy sokaság ellenben örökre a földön fog lakozni. A „kicsiny nyáj” szellemi, egy meghatározott csoport; a nagy sokaság ellenben egy másik. Végül azonban, amidőn Krisztus Jézus az összegyűjtés munkáját befejezi, a Szentírás kijelentése szerint az így összegyűjtöttek mind „egy nyájat” fognak alkotni egy nagy pásztor, Krisztus Jézus vezetése alatt.

Attól a naptól kezdve, hogy a szent szellem pünkösdkor kitöltetett, Jézus évszázadokon keresztül a „kicsiny nyájat” választotta ki. Visszajövele után a kipróbáltakat magához gyűjtötte a templomba és megkezdte a „más juhok” vagy „nagy sokaság” összegyűjtését. A Szentírásból kitűnik, hogy az Úr Jézus 1918-ban Jehova templomához jött, a királyság akkori várományosait magához gyűjtötte s megkezdte kipróbálásukat és megítélésüket. A Szentírás azt is kimutatja, hogy Jehova az így összegyűjtötteknek „új nevet” adott, amely név először 1931-ben lett kinyilatkoztatva; valamint hogy azután 1935-ben az Úr először nyilatkoztatta ki népe előtt, hogy a „nagy sokaság” egy földi osztály, és ismertette, hogy most juhainak eszt a részét válassza ki. Most világosan látni lehet, hogy napjainkban a „kicsiny nyáj” egy része még a földön van és ezekkel együtt olyanok is, akik a nagy sokaságot alkotják. Sokan azt állítják, hogy nem képesek megállapítani, vajjon a „kicsiny nyájhoz”, vagy pedig a nagy sokasághoz tartoznak. Isten népe minden tagjának az az őszinte kívánsága, hogy megértse, melyik csoporthoz tartozik. Az Órtony itt megtárgyal néhány Íráshelyet, amelyek remélhetőleg mindenkit képesítenek állapotuk mibenlétének a megvizsgálására és megállapítására. Senki ember, társulat vagy szervezet nem képes megállapítani egy másiknak a hovatartozandóságát. Mindenki maga kell tudja, hol áll, s végkövetkeztetéseit a Szentírásra kell alapítsa. Az Órtony csak az eldöntésre váró kérdést illető Íráshelyek összegyűjtésében le-

het segítségetekre, valamint ez Íráshelyeket a magukat Isten akarata cselekvésére szentelők mindenike előtt ismert tényeknek megfelelően alkalmazni. Az itt felsorolt dátumok tehát a következőket jelentik: 1918: Krisztus Jézusnak templomához jövetelét; 1931: ekkor ismertette népe előtt Isten, hogy új nevet adományozott neki; és 1935: ekkor ismertette meg Isten az ő népevel a nagy sokaságot. Ezek a dátumok fontosak ennél a vizsgálódásnál s éppenezért tartunk emlékezetünkben. Ezek nem önkényesen lettek felállítva, hanem a maradék tudja, hogy azokon az időpontokon bizonyos események játszódtak le. Szükségszerűen el kell jöjjön az idő, amidőn a „kicsiny nyáj” kiválasztása számszerint apadni kezd, azután pedig, meghatározott időben, egészen megszűnik. Az az idő is el kellett jöjjön, amidőn a nagy sokaságot alkotó „más juhok” kiválasztása meg kellett kezdődjék, s e juhok állandóan kell szaporodjanak a teljességre jutásig, midőn a jó pásztor, Krisztus Jézus alatt, mindannyian egy nyájat fognak alkotni. E tények figyelembe tartása képesíteni fog arra, hogy az itt megvizsgálandó vitakérdésben következtetésre jussunk.

A szellem bizonyágtétele

Mintán Krisztus Jézus Jehova parancsára megkezdte a „kicsiny nyáj” kiválasztását s a szent szellem pünkösdkor kitöltetett, Krisztus Jézus jogszerint megbízott apostola a „kicsiny nyáj” más előrelátható tagjainak a szent szellem ihletése alatt a következőket írta: „Ez a szellem * bizonyágot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösük is; örökösai Istennek, örökösársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” — Róma 8: 16, 17.

Fontos figyelembe venni, hogy ez az üzenet nem a nagy sokasághoz van intézve, hanem a „hivatalosakhoz”. „Isten szeretteihez, a hivatalos szenteknek.” (Róma 1: 7) Ezek a szavak tehát vonatkoznak az apostolokra és Krisztus teste más tagjaira, csakis ezekre. A Róma 8: 16, 17 szavai alkotják a kulcsszöveget az Isten juhait két csoportjának a helyes megkülönbözté-

* A magyar Károli fordításban a szellem szó helytelenül léleknek van fordítva s mivel ez sok félreértésre vezetett, a bibliaindázatokban is mindig „szellem”-et írunk a helytelenül fordított „lélek” helyett. A lélek szó mindig egy személyre vonatkozik, pl. Mózes 1: 2: 5-ben, ahol helyesen áll a lélek szót, míg a szellem, nem személyt, hanem láthatatlan erőt jelent. Pl. Mózes 1: 2-t vegyük, ahol ez áll: „... Isten szelleme [tehát láthatatlan ereje] lebegett a vízek felett.” Ugyanígy a Jehova név is magyarban mindig „Ur”-nak van lefordítva, miértis mi lefordítatlanul Jehovát írunk.

tésőre és megjelölésére, amely juhok végül Jézus Krisztus alatt egy nyájat fognak alkotni. Szükségesnek mutatkozik itt különböző fordítást idézni, mert ez a *Oratorion* minden olvasója számára nagyon értékes.

"A szellem maga [a „maga” szó görög formája semleges nemű s ez azt mutatja, hogy a „szellem” (magyarban lélek) nem egy személy] tesz bizonyosságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten fiai vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is, Isten örökösöl, Krisztus örökösársal, ha ugyanis vele szenedünk, hogy vele is dicsőüljünk meg." (*Schlachter*)

"A szellem maga bizonyítja a mi szellemünkkel, hogy Isten gyermekei vagyunk. S ha gyermekek, örökösök is; valóban Isten örökösöl és Krisztus társörökösöl, ha valóban együtt szenedünk, hogy együtt is dicsőüljünk meg." (*Diagnost*)

"Együtt bizonyítja a szellem maga a mi szellemünkkel, hogy Isten gyermekei vagyunk. De ha gyermekek vagyunk, akkor örökösök is; Isten örökösöl és Krisztus társörökösöl, amennyiben vele szenedünk, hogy vele dicsőüljünk is meg." (*Weitzsücker*)

"A szellem maga tesz bizonyosságot a mi szellemünkkel, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha azonban gyermekek, örökösök is, vagyis Isten örökösöl és Krisztus társörökösöl; ha vele szenedünk, hogy vele is dicsőüljünk meg." (*Alliot*; kath. ford.)

"Éppen ez a szellem bizonyítja a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. De ha gyermekek vagyunk, akkor örökösök is, tudniillik Isten örökösöl és Krisztus örökösársal, ha ugyanis vele szenedünk, hogy vele dicsőüljünk is meg." (*rev. Zürcher Biblia*)

"Ez az a szellem bizonyítja a mi szellemünkkel, hogy Isten fiai vagyunk. És ha fiak, akkor örökösök; Isten örökösöl és részesek a Messiás Jézus örökségében; úgyhogy ha vele szenedünk, vele is dicsőítettünk meg." (A szírjai kézirat angol ford. szerint.)

"E szöveg összes fenti fordításában előforduló „a mi szellemünk” szavak nyilván a bennünk — tudniillik akikhez a fenti szöveg szól — lévő láthatatlan hájtó erőt jelentik, amely szellemet Isten a mi szívünkbe küldötte s amely által felismerjük, hogy Jehova a mi Atyánk, s őt úgy is szólítjuk. Ez a szöveg a teremtménynek a Teremtőhöz való viszonyát jelzi, t. i. mint fiának az atyához való viszonyát. „Aki megtartoztatja beszédét, az tudós ember, és aki higgadt szellemű, értelmes férfiú.” (Példb. 17 : 27) Aki értékeli Istenhez való viszonyát, az higgadt szellemű és komolyan mérlegeli, hogy Isten mit parancsol neki. Ha tehát valaki a szellem bizonyítékát bírja, hogy ő Isten fia, úgy abból az következik, hogy Isten örökösöl és részes Krisztus Jézussal az Atyjától nyert örökségben, s ez azon feltételhez van kötve, hogy „Krisztussal kell szenednünk”. Az e helyen életbevágóan fontos pont az, hogy a teremtmény a szellem bizonyosságát bírja, miszerint Isten fia s így a „kicsiny nyájhoz”, nem pedig a nagy sokasághoz tartozik.

Szenvedés

"Mielőtt megvizsgálunk, hogyan tanuskodik a szellem a mi szellemünkkel, helyesnek mutatkozik tanulmányozni az összefüggést annak megállapítása végett, hogy ez Icsihely ihletett szavainak melyik része (ha egyáltalán valami) vonatkozik a nagy sokaságra. A Krisztus Jézussal való örökség egyik feltétele a vele való szenedés. Mivel azáltal, csupán az Úr ügyére való szenedés, sőt a neve igazolásáért, való büntetéstől tartó szenedés s kétségeléstől bizonyítékot annak megállapítására, hogy vajjon az illető Isten fia és Krisztus Jézus társörökösöl a szellemi vagy mennyei örökségben vagy sem. Az ókori szent emberek Istenben vetett hitükért és hűségükért, valamint a Messiás uralkodása alatt álló eljövendő királyságot mindenféle büntetést szenvedtek sőt kegyetlen halált is. (Zsidók 11. fejezet) Ezek a férfiak nem nyertek bizonyosságot Jehovától, hogy fiai lennének, sem nem imádkoztak Istenhez, mint atyához. Az Ésaías 63 : 16 és 64 : 7-ben előforduló „Atyánk”

kifejezés prófétai s nem a hű prófétákra vonatkozik, akik Krisztus Jézus eljövetele előtt éltek és meghaltak. Figyeljük meg Péter apostol ihletett szavait, miszerint a hű próféták, akik Krisztus Jézus eljövetele előtt Krisztus szenvedéséről és az utána következő dicsőségéről jövendöltek, szorgalmasan keresték e jövendölés jelentőségének a megértését; Isten azonban nem nyilatkozta ki nekik, mivel az említett szenvedések és dicsőség nem nekik, hanem a szellemtől szülötteknek, a válasszottaknak szól, nem másnak. „Amely lényesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, akik az írártatok való kegyelem felől jövendöltek: nyomozódtak, hogy mely vagy milyen látra jelenti ki a Krisztusnak ő bennük lévő szelleme, amely eleve bizonyosságot tett a Krisztus szenvedéséről és az azok után való dicsőségéről. Akiknek megjelentették, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek néktek azok, akik prédikáltak néktek az evangéliumot az egekől küldött szent szellem által; amikbe anyagotok vágyakoztat betekinteni.” — Péter I. 1 : 10—12.

"A Krisztus Jézussal való társörökség nem az ókori hű férfiaknak volt szánva, hanem azoknak, akiket Krisztus Jézus magához gyűjt és teste, a kicsiny nyáj tagjaivá teszi. (Zsidók 11 : 30, 40) Hasonló vagy még talán több okból nem szükségszerű bizonyított a szellemi hitesség mellett a Jehova nevéért és Királyságáért való bizonyosságtétel és az ennek következtében szenvedett gyilkos Krisztus Jézus visszajövetele és az 1918-ban történt templomához jövetele után, és különösen miután 1931-ben az új név feltárult Isten népe előtt. Ez nem bizonyította szükségszerűen, hogy az ilyenek Isten fiai, akik mint Jehova örökösöl részesülnek Krisztus Jézussal a mennyei örökségében. Ezenkívül meg kell legyen a szellem bizonyossága a mi szellemünkkel, ami az a szöveg mondja. Akik most Istennek és Krisztus Jézusnak szolgálnak, mindannyian gyakorlatot szenvednek az ellenségétől; de csupán ezáltal nem lehet megállapítani, hogy milyen állást foglalunk el az Úr Jézussal és szervezetében.

„Szellem”, és mi értendő az alatt

"A Róma 8. rész 16, 17. verseit megelőző része megvilágítja a dolgot, s ezért ezt a részt vizsgáljuk meg előbb. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem szellem szerint. Mert a Krisztusban való életszellemeinek törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől.” Isten szelleme vagy hatalma az élet ereje. Ez a szellem a teremtményben Isten törvénye szerint működik, nem pedig a test szenvedélye szerint. Akikről az első vers azt mondja, hogy Krisztus Jézusban vannak, egyelőre Ádámól örökölt bűnös testük van, mivel — oly viszonyok között, mely fölött nincs hatalmuk — bűnösökként születtek. A testi szervezetben az örökölt törvény vagy cselekvésláncolatuk, illetve az a szabály, hogy a bűn szerint cselekedjék, amelynek szolgája a halál. (Róma 6 : 23) De Isten szelleme erősebb, mint az örökölt bűn és halál törvénye, s azért azok, akik „Krisztus Jézusban” vannak, Isten szelleme által megszabadultak a bűn és halál törvényétől. Azonban 1931 vagy 1935 óta, amiótan az Úr a Jonadábokat összegyűjteni és ismertetni kezdte, nincsenek az összes felszentelték, illetve tevékeny Jonadábok legalábbis részben megszabadítva Isten szelleme által a „bűn és halál törvényétől”? Erre tagadólag kell felelnünk. Az élet elnyerésének a feltétele igaz az, hogy mindannyian a menedékvárosban kell maradjanak; de a szavak „nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”, csak a Krisztus Jézusban lévő felkentekre vonatkoznak, míg a Jonadábok romlása jutnak, ha elhagyják a menedékvárost. Illetve Istennek Krisztus uralkodása alatt álló szervezetét. "Aki magát Istennek szenteli, tehát a „szellem szerint kell járjon”, hogy — a kijelentés szerint — a „törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem szellem szerint.” (Róma 8 : 4)

Amint mondtuk, az örökölt testben az a törvény lakik, amelyet az apostol a „tagjaiban lévő bűn törvényének” nevez. (Róma 7: 23-25) Akik test szerint járnak, a test törvénye szerint járnak és „testükkel a bűn törvényének” szolgálnak. Akik nem így, hanem Isten szelleme szerint járnak a mint az Isten szellemétől szült felkent szellemi teremtmények járnak és cselekednek, beteljesítik Isten igazságát. Most a Jonadábok is Isten szelleme szerint kell járjanak, noha ők örökre emberek maradnak, mert az Úr csak azokat fogadja el, akik az igazságosság ez útját követik. Úgy a maradék, mint a Jonadábok az igazságosság törvényének ugyanazon irányvonalait kell kövessék.

16 Az ebben az írásszövegben használt „test” szó azt jelenti, hogy aki aszerint jár, elméjét és cselekedeteit a világ dolgainak szenteli, amelynek Sátán a láthatatlan uralkodója, és azokat a dolgokat figyeli és cselekszi, amelyeket a világ a amelyek ellenkeznek Jehova Isten akaratával. „Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a szellem szerint valók pedig a szellem dolgaira.” — Róma 8: 5.

17 Akik a felkentekhez tartoznak s így Isten fiai, elméjüket és hajlamukat Isten és a királyság dolgaira kell irányítsák, s ezt is cselekedik. Ugyazintén a Jonadábok is, mivel Jehova és az ő országa mellé állottak, elméjüket és hajlamukat Isten és királyságára kell irányítsák, a világ dolgai helyett, amelyek az örökölt testet vonzzák, hogy a bűn törvényét szolgálja. „Mert a testnek gondolata halál; a szellem gondolata pedig élet és békeség.” — Róma 8: 6.

18 Mivel a Jonadáb a menedékvárosban tartozkodik, többé nincs közvetlenül a halál ösvényén, illetve többé nem gondolkodik test szerint, nem hódol a bukott testnek és az örökölt szervezetének, hanem az élet útján van, mivel az Isten szervezetében Krisztus Jézus alatt menedéket talált és ezután a királyság dolgaira ügyel, noha nem is született szellemtől. Az igazi Jonadáb Isten országát keresi, annak szívéből engedelmessé válik, és nem foglalkozik a világ dolgaival. Amint az az ókori hű embereké volt, ő is a királyság után vágyik és szívét teljesen a királyságra irányítja.

19 Mivel Sátán ellensége Istennek és Krisztus Jézusnak, ellensége mindenkinek, aki Isten és Krisztus oldalán van. A Sátán oldalán lévők mindnyájan test szerint gondolkodnak, s a Jonadábok bizonyára nem lehetnek Sátán oldalán, hogy ugyanakkor Jehova kegyelmét is élvezzék. „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmessé válik, mert nem is teheti.” — Róma 8: 7.

20 Azok az emberek, akik jóakarattal viseltetnek Isten iránt és teljesen Isten mellé állottak, magukat Jehova akaratának a cselekvésére szentelve, nem lehetnek ellenségei Istennek. E tekintetben a Jonadábok és a maradék ugyanabban az állapotban van. „Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” — Róma 8: 8.

21 Közvetlenül ezután következik a szöveg, amely kifejezetten azoknak szól, akik szellemtől születtek és Krisztusha keresztkedtek: „De ti nem vagytok a testben, hanem a szellemenben, ha ugyan Isten szelleme lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus szelleme, az nem az övé.” — Róma 8: 9.

22 Ha valaki Krisztus Jézusban van, akkor Krisztus szellemével kell járjon. A szellemtől születtek és felkentek Krisztusban vannak s ezért szellemenben, noha egy emberi, testi szervezetben működnek és szolgálnak. Ezeket Krisztus szelleme vezeti s a szellemmel összhangban cselekednek. Egy teljesen felszentelt Jonadáb az Úr szellemével bírhat s amellyel megsemm szellemi teremtmény, akiben Isten szelleme mint egy szellemi templomban lakozik. A Jonadábok oly értelemben bírák Krisztus szellemét, hogy magukat Isten nevének az igazolására akarata cselekvésére szentelték; de ők nem tagjai Krisztus testének s így nem tagjai a Krisztus nyaknak, s, hanem az Úr „más luhaiboz” tartoznak.

23 Azután az apostol — kifejezetten a szellemtől születettekhez — így szól: „Hogyan pedig Krisztus ti bennet-

tek van, jöhetet a test, holt a bűn miatt, a szellem el-
lenben élt az igazságért.” (Róma 8: 10). Ez a szöveg-
nem vonatkozik a Jonadábokra, mert ezeknek a teste-
nem lett feláldozva s így nem is halott, noha nem test-
szerint járnak. Az Úr szelleme, amellyel a magukat Isten akaratának a cselekvésre szentelő Jonadábok bírnak, arra indítja őket, hogy igazságosan éljenek, igazságosságot keressenek és gyakoroljanak. Ezek szorgalmasan Isten akaratának a cselekvésére törekednek, amit igazságos és Jehova nevének az igazolása szolgálat. Egy emberi teremtmény, aki igazulva lett és a bűn-áldozat részeként van bemutatva, minden emberi reménységre és kilátásra nézve halott és Krisztusban élő kell legyen és vonzalmait a mennyi dolgokra irányítva kell tartsa. Az ilyenekről van megírva: „De ha annak a szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megéleveníti a ti halandó testeiteket is a remények lakozó szelleme által.” (Róma 8: 11). A Jonadáb teste nincsen ily módon megéleveníti, mert ő nem képezi részét a bűn-áldozatnak. A Jonadáb a saját testében csupán a szellem szerint jár; de nincs megéleveníti egy a Krisztus Jézusban való újteremtényként. Ő testben van, és reményeségei nem mennyei, hanem földiek. Jézus valóban megölték bűn-áldozatként és az élet teljességére lett feltámasztva. Tanítványai azonban először halottak voltak a bűnben, mielőtt Ádámot a halált örökölték, ezután pedig meghalt az a bűn, hogy mint emberi teremtmények éljenek, hogy részt lehessenek a bűn-áldozatnak, s ezzel kezdve, miután szellemtől születtek, halapító testük Isten szelleme által megéleveníttetett vagy féséltve lett Isten szolgálatára. A bűnnek való meghalás más, mint a Krisztus Jézussal való áldozati halál, amint azt a Tim. II. 2: 11. 12-ből olvassuk. Mivel a Jonadáb nem lesz része a bűn-áldozatnak és nincs áldozati szövetségben Krisztus Jézussal, nincsen Krisztusban; de a Jonadáb a bűnös világra nézve halott vagy ellenkező uton kell járjon. Az igazságosságot kell keresse és aszerint kell járjon.

24 Aki magát Isten akaratának a cselekvésére szentelte, nem járhat test szerint, amint írva van: „Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a szellemmel megöltétek, éltek.” (Róma 8: 13) Ez bizonyára az új, Istenből felkent teremtményekre vonatkozik. A Jonadábok szintén nem élhetnek „test szerint”, illetve a bűn és halál törvénye szerint, amely Pál kijelentése szerint „az én tagjaiban” van (Róma 7: 23), vagy amennyiben a test cselekedeteit teszik. (Galata 5: 19-21) Mindazáltal a Jonadábok úgy, mint a felkentek Isten szellemének a segítségével képesek megöldökölni a test, illetve az örökölt bűn testének cselekedeteit, amelyeknek ez a test engedelmessé válik. A Jonadábok nem a mennyben, hanem a földön fognak örökre élni, mielőtt a felkent kénsny nyáj minden földi feláldoz s az ő életét el van rejtve Krisztusban, s ha egyáltalán élni fog, a mennyben kell élni. Akik Krisztusban vannak, a testet megfésélték indulataival és kívánságaival együtt. — Gal. 5: 24.

25 Kik tehát az apostol írott irásában említett Isten fiai? „Mert akiket Isten szelleme vezért, azok Isten fiai.” (Róma 8: 14) Ezek a szavak pontosan ráilletnek a felszenteltre s rájuk volt korlátozva, mielőtt az Úr 1918-ban templomához jött, amilőn a szent szellem mint ügyvivő (vigasztaló) működött és mielőtt Jézus a nagy sokaságot alkotandó „más luhaiboz” összegyűjténi kezdte. Noha most a Jonadábok az Úr szellemének a vezetését kell kövessék, nincsenek Istenől fiaiként születtek. Ezeket Jehova nem fogadja felkent. Ők végül fiek lesznek a földön, úgy mint Ádám a teremtmények idején, mielőtt vétkezett. (Luk. 3: 38) Ezek a menedékvárosban kell maradjanak, míg Jehova meghatározott ideje eljön, amilőn Krisztus Jézus által igazolja őket és életet ad nekik. Ezzel szemben a felkentek „újja lettek szülve élő reménységre”. (Péter I. 1: 3, 4) Az ily szellemtől születtekről van megírva: „Szereteim, most is

ten gyermekei vagyunk." (János I. 3:1, 2) A „kicsiny nyáj” tagjai Isten fiaivá lesznek a szellemtől való származásuk miatt. A nagy sokaság tagjai pedig csak akkor lesznek Isten fiaivá, amikor ők is a földön születnek.

A földi örök életben reménykedő Jonadábokra vonatkozólag van megírva, „hogy a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság [mulandóság] rabságától, az Isten fiai dicsőségének szabadságára.” (Róma 8:21) Csak mintán az Úr 1918-ban mint bíró templomához jött, lettek nyilvánvalóvá Isten fiai, amennyiben összegyűjtették az Úrhoz a templomba. „Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkozik és nyög mind idáig.” (Róma 8:22) Itt egy bizonyos idő van emlíve, amikorra vár; mégpedig mire vár? Az apostol így felel: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak illetve a szellemi fiak, akik elismertették és 1918-ban és azután a templomba gyűjtettek megjelenségét.” (19. vers) Ezután a Jonadábok meglátták a szellemi fiak megvilámlását, amiként Józsefet megismerték Egyiptomban a testvérei, s amikorra a Jonadábok megismerték és felfogták, hogy Krisztus Jézus, a Kicsiny eljött és a kipróbáltakat a templomba gyűjtötte, megszűntek sohajtozni s többé nem figyelnek a fájdalomra, mivel látják, hogy a szabadság napja közel van. Sóvárgó várakozásuk beteljesedett. Erre az apostol a következő szavakat írta hozzá: „De nem csak ezek [a jóskorú emberek, mellette Jonadábok vagy az Úr más jühai] lettek, hanem mi magunk [Krisztus testének tagjai] a szellem zengőjének birtokosai is [illetve a mennyei szellemi élet kóstolói, biztositékai vagy zálogai], mi magunk is fohászkoztunk magunkban [az Úrnak 1918-ban történt templomához jöveteléig, és különösen a szent szellemnek 1922-beni kitöltéséig], várván a fűságot; a mi testünk megváltását [szabadságát].” (Róma 8:23) Ez a fűságvég nem mondja „a mi testünk”, illéve az összes szellemi teremtmények testét külön-külön vagy együttvéve, hanem „a mi testünk”, ami Krisztus testét jelenti, amelynek tagjai a hű kicsiny nyáj alkotói. A Krisztus testének, tehát a „mi testünk” megszabadítása, amelybe felkenettünk s amelyhez tartozunk, 1918-ban az Úrnak a templomhoz való jövetelével kezdődött, amikorra feltámadtak azok a hű fiak, akik addig a halálban aludtak s akikről meg van írva: „Elvettetik őrzi test, feltámasztatik szellemi test.” (Kor. I. 15:44) A „Krisztus teste”, vagyis a „mi testünk” még földön lévő maradéka elragadtatott az Úr előbe a levegőbe, illetve oly állapotba, ahol a természetes szemnek lehetetlen látni a jelenvalókat. A felkent maradék tagjai a templomba gyűjtettek az Úr körül. Honnan tudják ezek, hogy a templomban vannak? Mert a szellem bizonyítékát bírják. Tudják és értékelik, hogy a jogtalanul „felső hatalmasságoknak” nevezett emberi uralkodó hatalmak megaláztatása alól megszabadultak, hogy megszabadultak a vallástól és vallásos formáságoztól, s ezáltal ruháikat, illetve ismertető jelüket megfelfedezték és magukat világosan Isten gyermekeiként és Krisztus teste tagjaiként ismertetik. Ezért megszűntek sohajtozni, hementek az Úr örömebe és örveleznék arra való tekintet nélkül, hogy hogyan bának velük Sátán eszközei. A Jonadábok felismerték, hogy a királyság eljött. Ők is megszűntek sohajtozni, s ők együtt örveleznék a felkentekkel. A „kicsiny nyáj” és a Jonadábok békében és örömmel lakoznak együtt mint társak, és örömmel szolgálnak együtt. A jühai egyik nyája a Krisztushal szellemtől születékből áll, és Krisztus Jézus „más jühai” testben vannak, együtt járnak a felkentekkel a földön, s mint társak együtt szolgálnak velük. Ez egy örömteljes állapot mindazok számára, akik részt vesznek az Úr szolgálatában.

Mielőtt a szellemi oktatás észrevette volna, hogy a templomba gyűjtett és felkenett, főlénk volt. De hogy áll a dolog most? Az apostol így szól: „Mert nem kaptatok [a felkentek] szolgaság szellemét ismét a földre, hanem a fűság szellemét kaptatok, amely által kiáltjuk: Abba, Atyám!” — Róma 8:15.

Az őskeresztények, közöttük Pál is, egy ideig a „zsídóság” (a „zsídó-vallás”; angol B.) és azóta sokan az úgynevezett „keresztény vallás” főlémének szolgálatában voltak, amely arra készítette őket, hogy szolgái felelőssel álljanak mások előtt. A vallásos formáság, ceremónia és követelmények szolgái jühaiban tartották s ezáltal önző teremtmények, mint a papok és választott vénok, rabszolgáivá tétettek, mégpedig az örök által létrehozott hagyományok káncolatában. Most azonban Isten-főlők; felkenettek és felvilágosítottak és örömmel kiáltják: „Abba, Atya!” Ami pedig a Jonadábokat illeti, nekik is ugyanaz az érzésük, ugyanaz az állásfoglalásuk és tiszteletük Istennel szemben, mint egy gyermeknek vagy fiúnak az atyjával szemben. Ők azt az imádságot imádkozzák, amelyet Jézus a tanítványainak tanított, és Jehovát atyjuknak szólítják; mindazáltal ezt azzal a reménységgel teszik, hogy teljesen felvéteknék Isten nyájába s ezáltal Isten földi fiaivá lesznek, éppenúgy, amint Jézus a tanítványait arra tanította, hogy Istent „mi Atyánkknak” szólítsák, amit ők még a szent szellemnek pünkösdkor való kitöltése előtt tettek.

Jézusnak a mennybemenetele előtt még a hű apostolok és próféták sem nyerték el a „fűság szellemét”. Ez kitűnik az apostol következő ihletett szavaiából: „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, elküldötte Isten az ő Fíát, aki asszonytól született, a törvény alá rendelve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy [Krisztus igaz követői] elnyerjék a fűságot. Mithogy pedig fiak vagytok, kihozsátotta Isten az ő Fíának szellemét [Krisztus Jézus, Isten szeretett Fíának szellemét] a mi szíveinkbe, amely ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolga [illetve az Isten feltett szándékát illetőleg tudatlanságban szolgáló] (János 15:15), hanem fű [Krisztus Jézusban, akinél nemes származású nevelőre]; ha pedig [egy szellemi] fű, Istennek örökeise is Krisztus által.” — Gal. 4:4-7; Zárheber rev. Biblia.

A galatabeliek a zsidó vallás formáságainak tévedésébe estek, s az apostol így szól hozzájuk: „Most azonban, hogy megismertétek Istent, sőt hogy megismertétek az Istent, miként tértet vissza ismét az erőtlen és gyarló elemekhez, amelyeknek megint újból szolgálni akartok? Megtartjátok a napokat, hónapokat és időket, meg az esztendőket. Féltek titeket, hogy hiába fáradoztam körülöttek.” (Gal. 4:9-11) Nem az összes zsidók lettek Isten fiaivá, hanem amint írva van, ez a kiváltság csak azoknak jutott osztályrészül, akik az Urat elfogadják, benne hisznek és neki engedelmessékednek. „Az óvél közé jött, s az óvél nem fogadták be őt; valakik pedig befogadták őt, hatalmat adott nekik, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; akik nem vétől, sem a testnek akaratából, sem a férfúnak indulatjából, hanem Istentől születettek.” (János 1:11-13) Ez azt mutatja, hogy Istennek Mózes által kihirdetett törvénye a zsidóknak s még a hű prófétáknak sem bizonyította, sem valamely módon nem tett nekik bizonyosságot, amiből jogot meríthettek volna, hogy magukat Isten gyermekeiknek vagy fiaiknak tekintsék, amik nem voltak.

Felmerülhet a kérdés: Vajon Isten egy földi osztályra helyezheti szellemét anélkül, hogy őket szelleme által szállná? Eppen ezt tette az ókorban és természetesen most is megteheti: „És mondta Mózes az Izrael fiainak: Imé Jehova névszerint hívta el Bésaléel, a Húr fiának Urinak fiát, a Júda nemzetségéből és hetiltette őt Isten szellemével, bölcsességgel, értelemmel és tudományal minden mesterségben: hogy tudjon kigondolni mindent, amit aranyból, ezüstből és rézből kell csinálni; és foglalásra való kőveket metszeni és fát faragni, és minden mesterséges munkát végezni. Azontúl alkalmas volt tette [Jehova] arra is, hogy tanítsa, mind ő [Bésaléel], mind Ahóhiáb az Akhizantuk fia, a Dán nemzetségéből.” — Mózes II. 35:30-34.

Bésaléel nem született Isten szellemével, sem nem lett felkenve oly módon, mint Krisztus testének tagjai, és mégis betöltötte Isten őt szellemével. Természetesen Isten eljárása Bésaléellel előképe volt annak, hogyan

keni fel Isten az ő nagy Építőmesterét, — Krisztus Jézust, Isten templomának, az egyháznak az építőjét — és hogyan oktatja a templomhoz tartozókat. Ha Isten Jézus ideje előtt egy felszentelt emberrel egy ily munkát végzett, éppen úgy kitöltheti most is szellemét a földi felszenteltre, akik Jehovát keresik és neki szolgálnak, és megteheti ezt anélkül, hogy azokat a szellemtől szülné. Így jár el a jóakarátú emberekkel, akik most az Úr Jézus által említett „más juhokká” lesznek.

²² Hasonlóképpen lehet joggal következtetni Dávid király esetében is, akiről következőket olvassuk: „Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának (nem Isten fia) szózata, annak a férfúnak szózata, aki igen felmagasztaltatott, Jákob Istenének felkentje [betűszó: intí olajjal felkenve] és Izrael dalainak kedvence: Jehova szelleme szöfött énbenem, és beszéde nyelvem által.” — Sámuel II. 23: 1, 2.

²³ Hasonlóképpen helyezte szellemét Isten a földi Mózesre és a hetvenre, akik vele bírákká tettek, úgy mint mindazokra, akikre Isten az ő szellemét adja. (Mózes IV. 11: 16—29) Ennek további támogatására olvassuk: „És te jó szellemet adtad nekik, hogy őket oktánád; és mannaát nem vontad meg szájuktól, s vizet adtad nekik szomjúságukban.” (Néhémiás 9: 20, 30) Istentől vagy Isten cétjára felhasználhatni különbözik attól, amint azokat használja, akik Isten akaratának a cselekvésére szentelték magukat. Ez a különbség abban a módszerben mutatkozik, ahogy Perzsia királyát a Szentírás feljegyzése szerint felhasználta, aki így szólt: „És Cirus perzsia király első esztendejében, hogy beteljesednék Jehovának Jeremiás szája által mondott beszéde, Jehova felindította Cirus perzsia király szellemét, és ő kihirdette egész birodalmában, élőszóval és írásban is, mondván: Így szól Cirus, a perzsia király: Jehova, a mennynek Istene e föld minden országait nekem adta, és ő [Isten] parancsolta meg nekem, hogy építsek neki házat Jeruzsálemben, amely Jüdában van.” — Krónika II. 36: 22, 23.

²⁴ Jehova nem helyezte szellemét Cirusra, hanem felindította Cirus szellemét, mégpedig mivel Cirus sem nem volt Istennek szentelt, sem nem tartozott Isten szövetséges népéhez. Ami ellenben a Jonadábokat illeti, ezek minden nemzetségből kerülnek ki és magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelik, és Isten nem csupán rájuk helyezi szellemét, hanem felindítja őket a maga munkája cselekvésére.

„A szellem”

²⁵ Mit jelentenek az apostolnak a Róma 8: 16-ban feljegyzett szavai: „ez a szellem bizonyosságot tesz a mi szellemünkkel együtt”? Kire vonatkoznak ezek a szavak? Az ezt megelőző versben következőket olvassuk: „A fiúság szellemét kaptátok.” (15. vers) Ez nem jelentheti, hogy a fiúság szelleme az, amely bizonyosságot tesz. Amidőn Jézus a tanítványával volt, kioktatta őket a követendő utat illetőleg. Amidőn pedig elmonni készült, így szólt hozzájuk: „Elmentek, hogy helyet készítsék nektek”, s így kinyilatkoztatta előttük, hogy távol lesz tőlük; s aztán hozzáfűzte a köv. szavakat: „Nem hagylak árván (azul Biblia szerint: vigasztalás nélkül) titeket.” Hogyan kellett vigasztalást nyerjenek? Jézus szavai megfelelnek e kérdésre: „És én kérem az Atyát, és más ügyvivőt [közbenjárót, vigasztalót; szeljtgyeztet] át nektek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazság szellemét, amelyet a világ nem fogadhat, mivel nem látja és nem ismeri azt. Ti [azonban] ismeritek, mert nálatok marad és bennetek lakik. — Ezeket beszélttem nektek, amíg veletek voltam. A vigasztaló pedig, a szent szellem, amelyet az Atya küld az én nevében, az mindenre megtanít majd titeket és emlékeztet mindazokra, amit mondottam nektek.” — János 14: 16, 17, 25, 26; Elberfeldi ford.

²⁶ Eszerint tehát az apostol által a Róma 8: 16-ban használt „a szellem” kifejezés nyilvánvalóan Isten szent láthatatlan hatalmát jelenti, amely Istentől származik, az ő érdekében működik és őt képviseli, őt, a nagy SZELLEMET, aki az Úr Jézus Krisztus által ama

SZELLEME. „A szellem” tehát különösen a „vigasztaló”, „az igazság szellemét” jelenti, amelyet az Úr Jézus Krisztus megért és Isten a lui tanítványoknak elküldött s amelynek az ígért szerint „mindenre kellett emlékeztetése őket”. A görög-angol Diaglott szerint e szöveg következőképp hangzik: „Az Atya ... egy más segítőt küld nektek, hogy veletek legyen a korszakig.” A vigasztaló elküldetett és betöltötte a Jehova által neki szánt feladatot, amennyiben állandóan e minőségben működött és szolgált mindaddig, amíg Krisztus Jézus visszajött, a templomban megjelent s a kicsiny nyáját maga köré gyűjtötte. Krisztus Jézus visszatért és 1918-ban templomához jött, s mivel ez időtől az Úr az ő népevel van a templomban, közvetlenül hat rájuk az Úr, amennyiben a felkent templomsereg szellemét a jövődőlések ismertetése és megértése által megvilágítja. Isten ezt Krisztus Jézus által végzi. Amint látszik, a szellem e bizonyosságra csak a szellemtől születettre vonatkozik, amint Jézus kijelenti: „Az igazság szellemét, amelyet a világ nem fogadhat be, mert nem látja és nem ismeri; de ti ismeritek, mert nálatok lakik és bennetek marad.” (János 14: 17) Tehát a vigasztaló vagy segítő a szent szellem, amelyet az Atya küld az én nevében”. A szent szellem „maga tesz bizonyosságot”. Ez a különös, kifejezett névmás „maga” (lásd a szöveg 5—10. bekezdésbeni különböző fordításait) azt mutatja, hogy a bizonyosságot megértése nincs egyszerűen reánk, a szellemtől születettre vagy valamely bennünk lévő szellemre bízva, hogy megállapítsuk vagy megbizonyítsuk, hogy Isten fia vagyunk. Például a bennünk meggyilalkozó érzelmet vagy indulat által. Az ily dolgokra nem lehet építeni, mert nagyon ingadozók. Isten láthatatlan szelleme vagy szent hatalmát nem érzeltség és nincs kitéve változásnak, sem nem függ olvasmitól, amire az egészességünk érzületünk vagy felkallapötünk befolyással lehetne.

²⁷ Egy másik fordítás szerint így hangzik e szöveg: „Maga a szellem tesz egyidejűleg bizonyosságot a mi szellemünknek.” (Parkhurst's Greek and English Lexicon, második kiadás, 389, 390 oldal.) Ezek a szavak világosan mutatják, hogy ugyanakkor, amidőn a „fiúság szelleme” az Istennek szentelt és szellemtől született szívébe küldetik, a fiúság szellemének elnyerőjénél megkezdődik a szent szellem bizonyossága arra vonatkozólag, hogy ő Isten fia, s így kiált: „Abba, Atyám!”, amennyiben megérti, hogy a fiúnak az Atyához való viszonya fennáll. Valaki, aki a mindenható Istennek nincs ily szellemi fiú viszonyban, nem bírhat az apostol által említett szellem bizonyosságával.

²⁸ Jézus három és fél évig volt tanítványával; oktatta őket és úgy bánt velük, mint egy atya a gyermekeivel. Tanította őket Jehova Isten, az ő felséges Atyja nevében és megbízásából. Amidőn Jézus elhagyta őket, árván maradtak volna az Úr visszajöveteléig, de ő ígértet tett nekik: „Ha elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket ... Nem hagylak titeket árván; eljövök ti hozzátok.” (János 14: 3, 18) Mialatt Jézus távol van s a követői számára helyet készít, nem hagyja őket vigasztaló nélkül; hanem kérésére Jehova elküldi a szent szellemet, hogy mint ügyvivő és segítő működjön Krisztus Jézus lui követői érdekében. Ez az isteni gondviselés kifejezetten csak a kicsiny nyáj érdekében történt. Következőtesen a kicsiny nyáj tagjai kell a szellem bizonyosságát bírák, hogy Isten fia; és senki más nem bír e bizonyossággal. Semmi ok nincs azon feltovésre, hogy a Jonadábok is a szellem e bizonyosságát bírák.

²⁹ Ebből nem következik, hogy mindenki, aki magát az Úrnak a templomhoz jövele előtt felszentelte és szellemtől született, a szellem bizonyosságával bírt volna, hanem ezt csak azok bírák, akik meghívták, hogy Krisztus Jézussal részt vegyenek a Királyságban, és ennek a meghívásnak eleget is tettek. Az ilyeneknek tesz bizonyosságot a szellem, hogy Isten fia, Isten ürkösi és Krisztus Jézus tácsörökösi a királyságra néve. Az Úr Jézusnak a templomhoz való jövelekor, amidőn a templomban mindazokat maga köré gyűjti, akik a meghívásnak eleget tettek, a megpróbáltatásban hűnek

bizonyították és a templomba gyűjtettek, ezek bizalmas viszonyban vannak az Úr Jézus Krisztussal. Most tehát többé nem szükséges, hogy a közbenjáró, a szent szellem bizonyosságot tegyen nekik; hanem maga az Úr Jézus az erősségük és vezérük, mivel Ő most velük van. A templomban összegyűjtötték részévé tételnek 'Isten választott szolgáinak', és az Úr Jézus Krisztus angyalai, akik neki a templomban szolgálnak, szolgálják a templomsereget: „És elküldi angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Máté 24:31) „Mert angyalainak parancsolt felőlől, hogy őrizzenek minden utadban.” (91. zsoltár 11, 12) Csak a „kicsiny nyáj” van a templomban gyűjtve, és ő „kicsiny nyáj” tagjainak 'tesz bizonyosságot a szellem', hogy Isten fiai. Mikor kezdődött a szellem e bizonyossága? és hogyan adatik ez a bizonyosság, miáltal megállapíthatjuk a Krisztus Jézussal való királyságra szóló elhívásunkat és választásunkat?

Tanulmánykérdések

- Miért lett az emberi nem Krisztus kezébe és hatalmának kiszolgáltatta? Mi célból? Hogyan lesz elérve ez a cél? mily céllal?
- Mi történt ezzel összhangban pünkösdötől 1918-ig? 1918-tól 1938-ig? Mily tényeket kell figyelembe venni, hogy könnyebben végkövetkeztetésre juthassunk az itt megtárgyalandó kérdésekben?
11. Kire vonatkoznak a Róma 8:16, 17-ben feljegyzett szavak? Hogyan van ez kimutatva? Mily fontos pont tárol fel, ha a szöveg különböző fordításait összehasonlítjuk? Mily más fontos pontok tűnnek ki ebből a szövegből?
13. Magyarázd meg, vajjon az Úr ügyéért való szenvedés arra szolgál, hogy valakit Isten fiaként és Krisztus társörököséiként ismerjessen?
- Mire vonatkozik a Róma 8:2-ben feljegyzett „szellem”? Mily módon működik, hogy azáltal a Krisztus Jézusban lévőek megszabaduljanak a „bűn és halál törvényétől”? Mit lehet mondani e tekintetben a Jonadabokról?
15. Kire vonatkozik a Róma 8:4 és hogyan?
- 16, 17. Mit értünk a test szerint való gondolkodás alatt? és mit a szellem szerint való gondolkodás alatt?
- 18-20. Mily állapotban vannak a Jonadabok a Róma 8:6-ot illetően? Miért vonatkozik ez örejük is?
- 21, 22. Magyarázd meg a 9. verset s hogy vajjon az a Jonadabokra is vonatkozik!
23. Kire vonatkozik a 10. vers? hogyan állapítható meg ez? és a 11. vers?
24. Hogyan alkalmazható a 13. vers? Mily különbséggel a Galata 5:24 világánál?
25. Kicsodák tehát az apostol által a 13 és 14. versben említett Isten fiai? Mily különbséget ismerhetünk fel ebben az összefüggésben a Péter 1. 1:3, 4 és János 1. 3:1, 2-ből?
26. Mikor és hogyan alkalmazhatók vagy teljesülnek a 21, 22, 19 és 23. versek? Hasonlóképpen a Kor. I. 15:47? Hogyan tudják a felkent maradék tagjai, hogy a templomban vannak?
- 27-30. Mit kell érteni a 15. versben említett 'szolgaság szelleme a félelemre' alatt? Ki lett megszabadítva az alól és hogyan? Mit bizonyít az, hogy megszabadultak? Mily felvilágosítással szolgál e tekintetben a Galata 4:4-7 és 9-11-ig, valamint János 1. 1:11-13?
- 31-35. Mutasd ki Iráshelyekkel, vajjon Isten egy földi osztályra helyezheti szellemét, anélkül hogy őket szellemtől szülje! Valamint hogy vajjon csak azokat használta fel feltett szándékára, akik magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelték!
- 36, 37. Magyarázd meg Iráshelyekkel segítségével, hogy mit kell érteni a 16. versben „a szellem maga” szavak alatt!
38. Mit jelentenek az „...egyidejűleg bizonyosságot tesz a mi szellemünknek” szavak? Kire vonatkozik tehát a 16. vers feljegyzése?
39. Ismold meg Jézusnak a János 14:3, 18-ban feljegyzett szavait és alkalmazd azokat!
40. Magyarázd meg, vajjon a felszentelték és szellemtől szültek mindenike bírja a szellem bizonyosságát? s vajjon a Máté 24:31 és a 91. zsoltár 11, 12 rájuk illik? Kik gyűjtetnek össze a templomba és bírák a szellem bizonyosságát, hogy Isten fiai?

(Angol W. 1938 március 15)

Az ő nyája

II. rész

„En vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet és engemet is ismernek az enyéim, amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akorból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és létszen egy akor és egy pásztor.” — János 10:14-16.

JELIOVA feltámasztotta Jézust a halálból, maga után a legmagasabb tisztségre emelte és teljes hatalommal és tekintéllyel ruházta fel a „kicsiny nyáj” és később a más juhok” összegyűjtésére. Röviddel Krisztus Jézus felmagasztalása után s amidőn a tanítványok Jeruzsálemben ígérete beteljesedésére vártak — amely ígéret szerint Jézus Jehovát kőri fogja, hogy egy másik ügykezelőt vagy vigasztalót küldjön nekik — rájuk szállott Isten szellemének a hatalma. Akkor és ott kezdett a „szellem maga” bizonyosságot tenni, amint azt az apostol feljegyzte. A szent szellemnek a hű apostolokon, körülöttük, általuk és értük való megnyilatkozása és működése által tett bizonyosságot a szellem, hogy ők Isten fiai és Krisztus Jézus társörökösői voltak. Isten elküldötte nekik a „segítőt” és „vigasztalót”, amint azt Jézus megígérte, s a „bizonyosság” megkezdődött nekik és azután mindazokhoz eljutott, akik meghívtak a királyságban való részvételre. Úgy ahogy Jézus már földönlétekor meghívta hű tanítványait, hogy vegyenek részt vele a királyságban.

Pünkösdötől kezdve Krisztus Jézusnak 1918-ban történt templomhoz jöveteléig oktatta a szent szellem az Úr igaz követőit: „Az ügykezelő [vigasztaló] pedig, a szent szellem, amelyet az én nevemben küld az Atya az mindenre megtanít benneteket és mindenre emlékeztet, amiket mondtam néktek.” (János 14:26; Elber-

földi ford.) A szellem az apostoloknak bizonyosságot tett Jézusról, amint megmondotta nekik: „Mikor pedig eljő majd a vigasztaló, akit [helyesebben: amelyet] én küldök néktek az Atyától, az igazságnak szelleme, amely az Atyától származik, az tesz majd rólam bizonyosságot.” (János 15:26) A szellem rávezette őket az igazságra és megmutatta nekik az eljövendő dolgokat: „De amikor eljő amaz, az igazság szelleme, minden igazságra elvezérel titeket. Mert nem ő magától szól néktek, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyéimből vesz, és megjelenti néktek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyéim: azért mondtam, hogy az enyéimből vesz és megjelenti néktek.” — János 16:13-15.

A szent szellem nem úgy hatott a tanítványokra, hogy őket mintegy automataként működtesse, hanem a Szentírás szerint a tanítványok sokat tanulmányoztak. Küfáltak és megvitatták a dolgot, s mivel Isten akaratát igyekeztek cselekedni, a szellem a helyes uton vezette őket. Ők nem tanultak sok nyelvet; a szellem azonban képesítette őket arra, hogy az Úr üzenetét értelemmel sok nyelven prédikálják. (Csel. 2:4) A felszentelték csoportjai között sok tanító volt; mindazáltal a „szent szellem” Barnabást és Saulust [Pált] választotta ki, hogy az Úr nevében úttörő szolgálatot végezzenek. „Mikor azért azok az Úrnak szolgáltak és báj-

löltek, mondta a szent szellem: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam... Ők annakokáért, miután kiküldettek a szent szellemtől, lementek Szulciába; és onnan eleveztek Ciprusba." — Csel. 13: 2, 4.

"Amikor az apostolok összegyűltek Jeruzsálemben, hogy megvitassák az Úr által rájuk bízott munkát, a „szellem” őket Isten akaratának a helyes megértésére vezette. Erre választott férfiakat küldtek ki a munka végzésére és ellátták őket útmutatással, amint többek között olvassuk: „... Mert tetszett a szent szellemnek és nekünk, hogy semmi több teher ne vetessék ti reátok ezeken a szükséges dolgokon kívül.” — Csel. 15: 22—28. vers.

"Pálnak és Barnabásnak a „szellem” megtiltotta, hogy bizonyos vidékekre menjenek: „Eljáván pedig Prigiat és Galícia tartományát, mivelhogy ottlittatának a szent szellemtől, hogy az Igét Ázsiában hirdessék. Mísa felé menvén, igyekeztek Bithiniába jutni; de nem engedte őket a szellem.” — Csel. 16: 6, 7.

"Bizonyos éretikori, Istenhez ragaszkodó férfiak az Efézusi gyülekezetben vénékké vagy felvigyázókká tétettek; mindazáltal nem a csoport vagy gyülekezet tagjai által történt választás útján, hanem a szellem” „tette őket felvigyázókká”. „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, amelyben a szent szellem titeket felvigyázókká tett, Isten gyülekezetének védelmezésére, amelyet a sajátja véren szerzett magának.” — Csel. 20: 17—28; Elehrfeldi ford.

"Amikor Pál körül járt és az evangéliumot prédikálta, a szent szellem bizonyosságot tett neki városonként, hogy fogság és nyomorúság várt reá." (Csel. 20. vers 23) „A szellem” egy bizonyos Agabus nevű férfiú által tudtára adta Pálnak a bekövetkezendő üldözést. (Csel. 21: 10, 11) „A szellem” Péter és János apostolok által más felszenteltre és megkereszteltre is ki lett töltve. (Csel. 8: 14—18) Pál által hasonlóképpen hatott ki „a szellem” más felszenteltre és megkereszteltre Korintusban, s a szellem működése által azután nyelveken szóltak és jövedöltek. (Csel. 19: 1—6) Ugyancsak áll más Galatabeli és Tesszalonikabeli felszenteltre is. (Gal. 3: 5; Tessz. I. 1: 5, 6) Meg van írva, hogy Jézus előbb az örömmüzenetet a reá hallgató tanítványoknak kezdte hirdetni, „velük együtt bizonyosságot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel és a szent szellem közlésével az ő akaratát szerint.” — Zsidók 2: 3, 4.

"A szellem” különbözőképpen nyilatkozott meg, de mindig ugyanaz a szellem volt. „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a szellem. Mindenkinek azonban haszonra adatik a szellem kijelentése.” (Kor. I. 12: 4, 7) A szellem azért adatik, hogy bizonyosságot tegyen mindenkinek, aki fel van szentelve és Krisztus testébe van keresztelve. „Mert hiszen egy szellem által mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy szellemmel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok.” — Kor. I. 12: 13, 14.

"Szellemi ajándék és a szellem bizonyossága csak „a Krisztusban” lévőeknek adatik, mivel ezek az ő halálába keresztelkedtek s ezért előrelátható tagjai a „kicsiny nyájnak”, és ezeket Isten úgy helyezi el a testben, ahogy neki tetszik. (Kor. I. 12: 18, 28, 31) Mindazok, akik a szent szellem ajándékát kapták és annak bizonyosságával bírnak, az ily szellemi ajándékokat szeretettel, illetve Isten iránti önzetlen odaadással kell használni. (Kor. I. 13: 1, 2) Valaki magát Isten akaratának a cselekvésére szentelheti s a szent szellem mégse működne egy ily személy által, ha cselekedetének nem a szeretet vagy az Isten iránti önzetlen odaadás volna az indító oka. Ha valaki önmagát akarja felmagasztalni, az az Isten szellemével ellentétben van. Így tehát a Krisztusban megkereszteltettek és az önzetlenségtől vezetettekhez vannak intőző a köv. szavak: „Mivelhogy mindenben meggazdagítottak ő benne, minden beszédben és minden értelemben, amint megerősít-

telett ti benne a Krisztus felől való bizonyosságtétel, így hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtek, várván a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését.” — Kor. I. 1: 5—7.

"Krisztus Jézus visszajöveteléig „a szellem” kutatja Isten dolgainak minden mélységét, és a szellem megtanítja a Krisztus Jézusban lévőket mindazon dolgokra, amelyeket Isten az ilyeneknek ajándékozott. „Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő szelleme által, mert a szellem mindenkiket vizsgál, még az Istennek mélyseget is. Mi pedig nem a világ szellemét vettük, hanem az Istenből való szellemet, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk. Ezeket prédikáljuk is, nem oly beszédekkel, amelyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a szent szellem tanít: szellemi dolgokhoz szellemi eszközökkel közelve.” (Kor. I. 2: 10, 12, 13) Krisztus Jézusnak a templomhoz jövetelére óta minden ily tanítás és oktatás az ő vezetése alatt áll, és ő oktatja a templomsereg tagjait.

"Krisztus Jézusnak a mennybemenetelére és a szent szellem kitöltésére előtt az apostolok nem ismerték és nem értették Isten titkait; de a szent szellem bizonyossága és működése által a meghatározott időben feltáruult előttük ez a titok. (Kol. 1: 26, 27; Efézus 3: 4, 5) „A szent szellem” bizonyosságot tett az apostoloknak és más szenteknek a Szentírás által, amit Isten a hű próféták által jegyeztetett fel. (Zsidók 3: 7—10) A sátor intézmény és az előképes áldozás tisztáza lett az apostolok előtt, s erről bizonyosságot tett Pál apostol is, amint írva van: „Bizonyosságot tesz pedig erről minéink a szent szellem is, mert minekutánna előre megmondotta [Jeremiás próféta által (31: 33, 34)]: „Éz az a szövetség, melyet köfők velük ama napok után, monda az Úr: Adom törvényt szívükbe, és elméjükbe írom be azokat.” — Zsidók 10: 15, 16.

"János, az Úr ihletett tanúja, a Krisztus Jézusban lévőnek a következőket írta: „A szellem az, amely bizonyosságot tesz, mert a szellem az igazság.” (János I. 5: 6) A „vigasztaló”, „ügykezelő” vagy „segítő” a szent szellem. (János 14: 16, 17) „A szellem” az, amely az egyháznak — nem pedig a világnak — bizonyosságot tesz. „És hallék az égből szöveget, amely ezt mondja vala: Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Urban halnak meg mostantól fogva! Bizony, azt mondja a szellem, mert megnyugosznak fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.” — Jel. 14: 13; 2: 7, 11, 17, 20.

"A szellem” működött az apostolok által, miután szellemtől születtek és teljesen alárendelték magukat Istennek: „Nem az igazság cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket [Isten] az újjászületésnek fűrdője és a szent szellem megújítása által, melyet kitöltött reánk bölcséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által.” (Titus 3: 5, 6) „Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek ti érettetek Istenből szerett testvéreim, hogy Isten titeket mint az üdvösség első zsegeit kiválasztott a szellem szentelésében [a szent szellem megújításában] és az igazság hitében.” (Tessz. II. 2: 13; *Allioli*) A szellemtől való születés és a szent szellem bizonyosságának tapasztalatában a Jonadábok nem részesülnek; ily tapasztalatokon csak a szellemtől születtek és a magas meghívásban részesültek mennek keresztül.

„A mi szellemünk”

"Az apostol önmagáról és a „kicsiny nyájhoz” tartozó s „vele hasonló drága hitben” lévőkhöz írja: „A szellem egyidejűleg bizonyosságot tesz a mi szellemünknek.” (Parkhurst's *Greek and English Lexicon*) Ez nem azt jelenti, hogy Isten szelleme a mi szellemünkkel együtt működik annak bizonyítására, hogy mi az ő gyermekek vagyunk, mintha Istennek szüksége volna a mi szellemünkre az ő bizonyosságának az igazolásához vagy támogatásához, hanem hogy Isten szelleme „a mi” szellemünknek bizonyosságot tesz, vagyis a fiúság szellemének, amelyet Isten a mi szívünkbe küldött s amely ott kiált: „Abbá Atya!” (Róma 8: 15) S így Isten szelleme egyi-

dejlleg bizonyoságot tesz a mi szellemünknek [illetve azoknak, akik Krisztusban vannak], hogy mi oly viszonyban állunk Istennel, amely feljogosít bennünket, hogy őt „Atyának” szólítsuk, mert mi az ő szellemtől született fiúk vagyunk. A szellemtől születettek kívül senki se bír ezzel a bizonyossággal.

„Mi „a mi szellemünk”? Ez az a láthatatlan indító vagy mozgató erő mibennünk, amely bennünk lakozik és működik, amióta Jehova Istenből mint szellemi gyermekek vagy fiúk születünk. Ez a szellem nincs bennünk természetünkön fogva, illetve azt nem örököltük Ádamtól, hanem Jehova helyezi ezt a szellemet a szellemtől született fiaiba, s ez a szellem igénybe veszi minden erőnket, képességünket és tehetségünket Isten mennyei Atyánk akaratának a keresztülvitelénél, és arra indít bennünket, hogy önzetlenül működjünk és bizonyítsuk be Isten iránti ragaszkodásunkat. Ez a „mi szellemünk”, illetve az a szellem, amely Krisztus teste minden tagjának adatott s amellyel mindenki bír, és Krisztus teste minden tagjának bírnia kell vele.

„Krisztus testének a szelleme „megtartatik” Isten hű maradékának és mindazok megőrzik, akik teljesen ragaszkodnak Istenhez és királysághoz Jézus Krisztusnak Isten templomában való jelenlété napjaink és alatta is. (Kor. I. 5:5) „Maga pedig a békeségnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és egész szellemetek és lelketek és testetek őriztessék meg feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelekor.” (Tessz. I. 5:23; *Elberfeldi ford.*) A következő figyelemzést azokhoz van intézve, akik „az adópció szellemét” nyerték el Krisztus testében: „Dicsőítsétek Istent a ti szellemetekben, amely az övé!” (Kor. I. 6:20; *Luther*) „Szent legyen mind testében, mind szellemében!” (Kor. I. 7:34) „A hitnek szelleme van mi bennünk.” (Kor. II. 4:13) „Istent szellemben imádják.” (János 4:23, 24) „Szellemben imádkozzatok!” (Efezus 6:18) „Szellemben való szeretet.” (Kol. 3:14) „Újíts meg bensőmben egy szíval szellemet.” (51. zsoltár 12; *Elberfeldi f.*) „Légy hűséges szellem!” (Példab. 11:13) „Legyen szellemben való közösségetek!” (Filippi 2:1) „Légy példa a szellemben!” (Tim. I. 4:12) „Szellemben buzgók legyetek!” (Róma 12:11; Csel. 18:25) „A szellemtől kényszerítve” Isten szolgálatára. (Csel. 20:22) „Istennel szolgálni szellem szerint vagy szellemben.” (Róma 1:9; 7:6) „Szellemben felindulva a bizonyoságtéveszre.” (Csel. 17:16) „A szellem szorongatta Pált a bizonyoságtéveszre.” (Csel. 18:5) „Szellemben szilárdak legyetek!” (Filippi 1:27) „Legyetek szellemben körülmetélve — belsőképpen!” (Róma 2:29) „Szellemem örvendez Istenben.” (Luk. 1:47) A józanságnak ezt a szellemét adja Isten a szellemtől születetteknek, akik hűségesek. (Tim. II. 1:7) Mindezek távol vannak a természetes emberektől: „Az embernek szelleme, amely ő benne van.” — Kor. I. 2:11.

„A szent szellem bizonyossága és működése a szellemtől született örökösök, amint az a fenti Irásrészletekben van leírva, képezi a megjelölés bélyegét vagy pecsétjét, s azért az azzal híroknak ez a királyság, amely kitöltésbábelgyezett szellemi testben való elővendő örökségük előbizonyítéka vagy záloga.” (Kor. II. 1:22) 5:5; Efezus 1:13, 14; 4:30) Csak a „kicsiny nyáját” alkotó szellemtől született fiúk bírnak ily pecsétrel vagy bizonyítékkal. Akik a „nagy sokaságot” fogják alkotni s most mint „Jonadábok ismeretesek, nem bírnak a szent szellem e pecsétjét; mert ők nem lesznek egy szellemi örökségre átmentve s nem is tekintenek ily örökség elő-

„Isten örökséi”

„A szellem” ugyanakkor bizonyoságot tesz a mi fiúsági szellemünknek, „hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is — örökséi Istennek és örökösársai Krisztus (Jézusnak).” Az Ő juhainak szellemtől született, felkent kicsiny nyája hír ily bizonyossággal. De hogyan bírnak ennek tagjai a szellem e bizonyosságát ma, amidőn az Ő a nagy sokaságot összegyűjti, mégpedig oly módon, amint azt a Jonadábok nem bírnak? Hogyan állapíthatják meg a Jonadáb-

bok, hogy ők nem bírnak a szellem ily bizonyosságával s ennek következtében nem várományosai a szellemi királyságnak? Ha nincsenek a királyság szövetségében, akkor ne vegyenek részt a Krisztus Jézus halálára emlékeztető úrvacsorán; s hogyan ismerhetik fel azért a Jonadábok ezt a fontos ténytet? Fontos, hogy képesek legyenek eldönteni a kérdést, s hogyan döntenek?

„Amint az a fent megvizsgált Irásbizonyítékokból kitűnik, a szellem bizonyosságának egy meghatározott kezdete volt, s ezt a meghatározott időt pünkösdi jelezte. Az Ő apostolának abban az időben tett bizonyossága bizonyítja ezt, s akkor sokan csodálkoztak azon, amint történt s amiről ezt az apostolt beszélni hallották. A szent szellem e kitöltésénél teljesebben be először a Jól proféta (2:28, 29) által régen feljegyzett jóvondolás. Ez az idő vagy a szent szellem e működése előre cí lett rendelve vagy határozva. „A szerint, amint magának kiválasztott minket ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek ő előtte szeretet által, eleve elhatározván [az időt is előre meghatározta], hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jó kedve szerint... A kiben vetők is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleve-elyvezése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik.” — Efezus 1:4, 5, 11.

„Ez azt bizonyítja, hogy Isten a szent profétákat nem fogadta fiaivá s azok sohasem bírtak a szellem bizonyosságával. Isten előre meghatározta a fiúsági állapotba való fogadás idejének kezdetét, mi Krisztus Jézus, Isten szeretett fia által történik, aki első volt és feje a fiúk házában. Még Keresztelő János sem lett fiává fogadva és nincs mennyei öröksége, aki az utolsó proféta és Krisztus Jézus előhírnöke volt s őt követte mindaddig, amíg Herodos keze által mártírhálált halt. (Máté 11:11) Keresztelő János nem tanította tanítványait ily imádkozni: „Mi Atyánk.” — Lukács 11:1, 2.

„Ha Isten a szellem bizonyosság idejének kezdetét előre elrendelte, meghatározta és megjelölte, elvárhatjuk, hogy Isten azt az időt is megjelölje, amidőn az Ő földi seregének vagy „más juhainak” a kiválasztása megkezdődik, valamint azt az időt is, amidőn a szellem bizonyosságának a „vigasztaló” által való adása megszűnik? Továbbá az Isten szellemének olyképpen való megnyilatkozása, amint azt a szent proféták a múltban bírtak és megnyilvánították, s amint azt ma a Jonadábok is bírhadják, bizonyítaná, hogy valki Isten családjába felvételre és így Krisztus Jézus társöröksége? Vagy szükség van további bizonyítékokra annak kimutatására, hogy valaki készen áll a királyságra? Ezeket a kérdéseket egy további elmélkedésnél kell helyesen mérlegelni és rájuk helyes feleletet adni.

Az idő

„Jehova a maga feltett szándékát pontosan az általa előre meghatározott időben hajtja végre, s miután egy esemény bekövetkezett, ismerteti az Ő annak a különleges időnek a fontosságát, amidőn az esemény lejátszódott. A Kr. utáni 33. év jelentette a szellemi fiúságra való elfogadás idejének kezdetét. A Kr. u. 1918. év jelentette azt az időt, amidőn Krisztus Jézus a Jehova előtti útkészítés munkáját befejezte és egyenesen a templomhoz jött. (Lásd *Az Ortomány* 1926 októberi számát.) 1922 jelezte a szent szellemnek Jól által megjelölt második kitöltését. (*Ortomány* 1926 január 1) 1931 jelezte azt az időt, amidőn Jehova a felkentek előtt a nekik adott új nevet ismertette. (*Ortomány* 1931 dec. 1) 1935 pedig az az idő volt, amidőn Jehova az ő népe előtt a „nagy sokaság” vagy a „más juhok” kilétét feltárta. (Lásd *Az Ortomány* 1935 novemberi számát.) Azért mindezek a dátumok fontosak. Mivel a szent szellemnek pünkösdi, Kr. u. 33-ban, való kitöltése a szellemi fiúságra való elfogadás kezdete volt, akkor kezdődtek megérteni a szellemi dolgokat, s azért ekkor kezdődött „a szellem bizonyoságtévesz” a szellemtől születetteknek s ez jelezte a szellemi osztálynak a „természetes emberek” osztályától való elválasztását. (Kor. I. 2:13—15) Most felismerjük az Irásbizonyítékokat, hogy

az Úr Jézus a nagy sokaságot alkotó „más juhokat“ összegyűjti; s a szellemi értelem most állandóan gyarapszik, mert az Úrnak a templomhoz való jövetelével az ellenjelképes pünkösöd megkezdődött és Kr. u. 1922-ben elérte a tetőfokot, abban az időben, amidőn az Úr népe jobban megértette a királysághoz való viszonyát mint valaha, és felfigyelt, mit kell tennie, hogy Jehováról, Királyáról és királyságáról bizonyosságot tegyen.

Van-e Iráshozonyíték arra, hogy a szellemi megkülönböztetés ideje elérkezett s hogy a szellemi vagy királyi fiak elfogadása körül-belül elmúlt vagy nem sokáig lesz az Úr általános munkája? Igen, mégpedig az a tény, hogy a nagy sokaságra, a más juhokra, a Jonadábokra vonatkozó előképeket és jóvendöléseket az Úr az ő népe előtt feltárja s ezek megértik. A maradék megérti most a jóvendöléseket, mégpedig azon ismert és kipróbált szabály alapján, amely szerint Jehova a jóvendölést vagy előképet addig nem lehet megérteni, amíg az he nem teljesedett, beteljesedni nem kezdett vagy a beteljesedés stádiumában nincsen. A jóvendölések beteljesedésének és jelentőségének a feltárása tehát azt bizonyítja, hogy a szellemi vagy királyi fiak elfogadásának az ideje körül-belül lejárt s többé nem képezi az Úr általános munkáját. 1918-ban, az Úrnak a Templomhoz jövetelkor ki lett hirdetve: „Most előmilliók sokaságnak meghalnak“, s a szellemi fiak akkor nem értették meg, hogy ez a „nagy sokaság“ osztályra vonatkozik. Akkor a nagy sokaság alatt egy szellemi osztályt értettek, de e következtetéssel nem volt igazuk. Amidőn a Jonadábokról vagy nagy sokaságról, az Isten iránt jóakarátú emberekről való értelmük megnyílt, azt az időt kell megjelölni, amikor a „más juhok“ összegyűjtése megkezdődött vagy kezdődik. Az „új név“ adományozása s annak kinyilatkoztatása jelelt a szellemi „dénárokat“ kiosztását, ami az Úr szőlőmunkái, a szellemi osztály számára fontos, s ami a jóvendölés szerint a munka befejezésének a napjaiban történik. (Lásd *Az Oratorny* 1934 februári és áprilisi számát.) Az Úr 1931-ben nyilatkozta ki szellemi fiait előtt, hogy a földön körül kell járjanak a az igazságság és a királyság után vágyó, illetve a földi osztályhoz tartozó embereket homlokukon megjelölnék. (*Az Oratorny* 1931 november 15-i száma.) 1935-ben feltárta az Úr az ő népe előtt, hogy melyik az így megjelölt osztály: a nagy sokaság. (Lásd *Az Oratorny* 1935 novemberi számát.) Ez azt bizonyítja, hogy az Úr megkezdte egy a szellemi osztálytól különböző osztály vagy sereg összegyűjtését, amely földi osztály a szellem bizonyosságát nem bírta és nem is bírhatta. (Róma 8: 16, 17) Keresztelő János utolsó volt a proféták között s a szellemi való születés előtt lett kiválasztva. Krisztus testének a tagjairól szólva, jelentette be: „Annak [Krisztusnak vagy a szellemi osztálynak] növekednie kell, nekem ja földi hű osztálynak, amelyhez János tartozott] pedig alább szállanom.“ (János 3: 30) Amidőn azonban a szellemi osztály kiválasztása véget ér és a nagy sokaság kiválasztása megkezdődik, ez a bejelentett szabály éppen fordítva alkalmaztatik. Ebből tehát észszerűen következtethetjük, hogy azoknak a többsége, akiket az Úr 1931 s különösen 1935 óta gyűjtött magához, a földi osztályhoz vagy a nagy sokasághoz kell tartozni és tartoznak is, amely „más juhok“ nem bírnak a szellemi fiaknak osztályrészül juttatott bizonyosságával a szent szellemnek. Ez nem kell azt jelentse szükségszerűen, hogy ettől az időtől senkise szilhetett a szent szellemről. Ha hűtlenné lesz és elesik vagy kitétetik (Máté 13: 41, 42) valaki, aki egykor a királyság várományosa volt, az Úr bizonyára más valakit hoz a Krisztus testében megüresedett helyre. (Máté 22: 1-14) Ezzel a következtetéssel összhangban mondotta az Úr: „Tartsd meg, ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.“ (Jel. 3: 11) Ebből következik, hogy aki behelyeztetik a megüresedett hely betöltésére, a szellem bizonyosságával bír, s a szellem e bizonyossága képesíti őt annak felismerésére és értékelésére, hogy ő Isten szellemi fia.

24 Hogyan ismerheti fel tehát a szellem bizonyosságát egy olyan, aki előhozott egy megüresedett hely betöltésére? Ebből nem ismerheti fel, amit egy más személy mond neki, hanem a szellem bizonyosságából kell maga felismerje. Hogy mikor hallotta és fogadta el az igazságot, az nem bír döntő erővel. Hogy ez 1931 előtt vagy után történt, nem képez döntő bizonyítékot. A következő azonban fontos, vagyis: Mikor szentelte magát feltétel nélkül az Úrnak és mit ismert fel azután Isten szellemének a vezetése alatt a számára szabadon lévő helyeként? Ha a mennyben dolgokat s azt a nagy kiváltságot ismert fel és értékelt, hogy Krisztus Jézussal megmarjon és azután Krisztus Jézussal örökre éljen szellemi állapotban s a feltételeknek megfelelően örömmel részt vesz a szolgálathoz, akkor az a bizonyosságot képezi, szívet a mennyben és nem a földi dolgokra irányítja. Az ember nem lehet közbenbbs a kijátszba helyezett irakommal szemben, s ha azt látja, hogy a jutalom a Krisztussal való mennyi együttéléstől áll, azután azt örömmel értékeli és az Úr szentesét mindenben követi, az ilyen, ha a magas elhívásban részesül, ezt vedelmezi és értékeli s azért a szellem bizonyosságát bírja, hogy ő Krisztus Jézus előrelátható társörökése.

25 Példáló példákat találunk ervevonatkozólag Mózes és Pál tapasztalataiban. Mózes látta, hogy a neki az Úrtól kijátszba helyezett jutalom földi volt, amint meg van írva: „A megjutalmazásra tekintett.“ (Zsidók 11: 24, 26) Pál viszont azt látta, hogy Isten az ő előjövő jutalmát Krisztus Jézussal a mennyben állapította meg, s hogy az Úr-at csak ezen a helyen szolgálhatja örökké, s azért irányította szívét teljesen a királyságra. Krisztus Jézus követő társaihoz a következő fontos szavakat írta: „Sőt annakfelelt most is kárnak ítélek mindent az én Úrnak, Jézus Krisztusnak, Istennek gazdagsága miatt: akiret mindent kárba veszni hagytam és személnék ítélek, hogy a Krisztust megismerjem, és találtságom o benne, mint akinek nincsen saját igazságom a hívésből, hanem van igazságom a Krisztusban való hűtől, Istenből való igazságom a hit alapját: hogy megismerjem őt, és feltamadásának erejét és szenvedésében való részesülését, hasonlóvá lévén az ő halálához; ha valami módon elfuthatnék a halottak feltamadására. Nem mondom, hogy már elértem vagy hogy már közel vagyok volnék; hanem igyekszem, hogy el is érjem, amiret meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiait, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna; de egyet cselekszem: azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekik dőlve, előgyonest igyekszem Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülül való elhívása jutalmára.“ (Filippi 3: 8-14) Azután pedig itt az apostol másokat, akik szívüket és reménységüket a királyságra irányították, hogy hasonló értelműek legyenek: „Valakik annakokáért lököltek (Albrecht szerint: szellemben öröttek; angol *Weymouth*: érett hitűek) vagyunk, ilyen értelemben legyünk; és ha valamilyen másféppen értettek, Isten azt is ki fogja jelenteni nektek.“ (Filippi 3: 15)

26 Nyilván sokuknak az állapotáról vagy helyéről szóló bizonyossága nem függ valamilyen ember, szerezet vagy társaság véleményétől. Ez a szellemről származik és mindenki maga kell felismerje, hogy a szellemről van vagy sem, erről meg kell legyen győződve s cselekedeteivel bizonyítania kell. Egyetlen valódi Jonadáb sem igyekszik a mennyi elhívás jutalmára, sem nem vár arra, amint azt Pál apostol tette, mivel Isten az ő szellemi állat nem ültetett hű indulatot vagy reménységet a szívbe. Jehova Isten az elhívó és Jehova helyezi el a tagokat a testben, amint neki tetszik. (Kor. I. 12: 18; Tessz. I. 2: 12; 5: 24; II. 2: 14) Az apostol a szellemi szülöttökhöz fordulván, akik a szellem bizonyosságát bírták s az Úr által felkenettek, mondja: „Ez néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok [ismeritek a kimenetelt és Jehova feltett szándékait és az iránta való viszonyotokat]. Nem azért irtam néktek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel semmi sincsen az igazságból, ami hazugság.“ (Já-

nos I. 2: 20, 21) Ha valaki nem bír a szellem bizonyosságával, már az önmagában erős és meggyőző bizonyíték, hogy nem a szellem, hanem a földi ösztályhoz tartozik, amennyiben Istennek szentelte magát.

Az életnek a Jonadábok vagy „más juhok” érdekében való megnyitása bizonyára nem lehet egyetlen felszentelt személy számára sem ok arra, hogy a saját sorsa kimenetelét tekintetében különböz legyen. Az összes felszentelt és szellemtől született értelmes emberek kell legyenek, illetve tisztába kell jöjjenek azzal, hogy magas elhívásban részesültek, s azért értékelik a Jehovához és Krisztus Jézushoz való viszonyukat. Jehova Krisztus Jézus által feltárta a „jóakarátú emberek”-ről, illetve a „Jonadábokról” vagy a „más juhokról” szóló prófétai képek értelmét, s ezt tette különösen 1931 óta. Egy ily felszentelt és valódi Jonadáb látni és értékelni tudja az Úr rávonatközö intézkedését és az Úrnak a „más juhok” összegyűjtését illető szabályait, s amennyiben ezt teszi, összhangba jön azzal és örömmel hozzá igazodik az Úr intézkedéseivel. Az apostol mondja: „Próbáljátok meg magatokat, vajjon a hitben vagytok-e? vizsgáljátok meg magatokat”, vajjon Krisztus hennetek és ti Krisztusban vagytok-e, vagy pedig az Úr „más juhokhoz” tartoztok? (Kor. II. 13: 5; Elberfeldi I.). Ebből kitűnik, hogy magát mindenki a Szentírás világánál a jóismert tények figyelembevételével megvizsgálni és megállapítani kötelesség, vajjon a szellem bizonyosságával bír vagy sem, vajjon szellemtől született és felszentelt s azért a Krisztus Jézus, a mindenek örököse mennyei országának egy helyére készen áll; s amennyiben nem bír ezzel a szellemmel, Istent azonban szereti és szolgálja, vajjon készen áll egy helyre az Úr juhainak a másik seregében, illetve a nagy sokaságban.

Az Úr szülőhelyének a munkáiban közül egyesek az utolsó „óra” kezdetén, illetve 1930 és 1931-ben lettek felvételre (Lásd Az Órtorony 1934 februári és áprilisi száma.) Ha valaki magát akkor teljesen és feltétel nélkül Isten akaratának a cselekvésére szentelte s ha az Úr elfogadta ezt a felszentelődést s az Úr azután megfélelő cselekedett, úgy természetesen és a Szentírás világánál szentelték csak egy reménység” vagy elhívás lehet egy ily felszentelt számára, mégpedig a fentről jövő elhívás. Szavát csak a hivatalosakhoz, a szellemtől születettekhez intézve, mondja az Ige illetett írónak: „Egy a test és egy a szellem, miképpen elhívástoknak egy reménységében hívattatok el is. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájunkban.” — Efézus 4: 4-6.

Ez az egy reménység, amelyben mind az ilyenek elhívattunk az a reménység, hogy Krisztus Jézus örökösökkel leszünk egy mennyei örökségben. Egy ily reménység azt jelenti, hogy a felszentelt nagy örömmel tekintenek a jövőre és várják, hogy Isten alkalmas idején egy mennyei helyet nyerne Krisztus Jézussal a Királlyal. Amiképpen földönéltek Krisztus Jézus, Jehova választott szolgája az Atyának a királyságra vonatkozó akaratának a cselekvésén kívül mindennel szemben vak volt, úgy mindazok is, akik vele a királyságban lenni reménykednek, vakok kell legyenek minden útra nézve és semmivel nem szabad megalkudni az az örök szervező vagy a világ valamely intézményével és nem szabad engedniük, hogy valami feltartoztassa azon kötelességek és megbízások teljesítésében, amelyeket az Úr azokra bízott, akik a magas elhívás jutalmáért látnak.

Ha valaki a fentről jövő elhívás reménységét bírja és arra vár, hogy örökké Krisztus Jézussal legyen a mennyeiben, minthogy földi dolgra nézve halott kell legyen, amint írva van: „Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel: mert meghaltatok és életetek el van rejtve orvált Krisztussal Istenben.” (Kolossé 3: 2, 3). Ha Krisztussal meghaltatok a világ elemeire nézve, miért velitek alá magatokat rendeléseknek, mint-ha még a világban élétek?” (Kol. 2: 20) Ez a reménysége a „kicsiny nyájának”; azonban a Jonadáboknak vagy a „más juhoknak” nem ez a reménysége. A Jonadábok nem számítanak meghalni, az ő reménységük az, hogy Isten haragjának Armageddonban való megnyitása idején oltalomban részesülnek és örökké a földön élhessenek, s ez azt jelenti, hogy Isten ereszakot követnének el és magukat nagy veszélybe sodornák, ha fészék vennének az emlékvacsora jelképében. A kicsiny nyáj tagjai a földi dolgokat csak ideiglenesen tekintik, s a mennyei dolgokat örökvalóknak, s az utóbbiakra van irányítva szívük és értelmük. Tudják, hogy Krisztus Jézussal meg kell halljanak, hogy vele élhessenek s ezért kötelesek élvezni az emlékvacsora szent bolnait. Így tehát világosan meg van különböztetve az Úr juhainak két csoportja.

Ugy a kicsiny nyáj mint a nagy sokaság tagjai kifejezésre juttatták a vázkeresztesség által hogy teljesen Isten akaratának a cselekvésére szentelték magukat. A kicsiny nyáj tagjai még sokkal tovább mennek. Mindazok, akik Krisztus Jézussal az ő királyságában élni formák meg kell kereszteskedjenek Krisztus haláljára s csakis a kicsiny nyáj tagjai teszik ezt. Avagy nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézussal, az ő halálába kereszteskedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt, a keresztség által a halálba, hogy amiképpen feltámasztott Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint temetettünk, bizonyára feltámasztásáé szerint is azok leszünk. — Róma 6: 3-5.

Aki szent szellemtől született, a Krisztus testében való fiúság állapotába felvételét és a szellem bizonyosságát bírja, hogy Isten fia, Istennel ki van békülve és most egy új teremtmény, még mialatt testi szervezetben él. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtmény; a régi elmúltak, imé újja lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a bekéltetés szolgálatát.” — Kor. II. 5: 17, 18.

A Jonadábok vagy „más juhok” egy más állapotban vannak. A Jonadábok az Úrhoz menekültek és ott menedéket találtak. Még mindig emberi teremtmények, még csak igazolva sincsenek; mert az örök élet elnyerése az Isten szervezetén belüli való hű engedelmességükkel és attól függ, hogy ott hűségben kitartanak, amíg Isten haragja Armageddonban el nem múlik. Ebből következik, hogy egy Jonadáb a szellem bizonyosságát, hogy Isten fia, nem bírhatja. A Jonadáb kifejezésre kell juttassa Isten jóságának az értékelését az Úr parancsainak a teljesítése által, továbbra is igazságosságot keresvén és örömmel várva az időt, amiképpen teljesen felvétetik az Úr nyájába és örök életet nyer a földön.

A felszentelt, szellemtől született kicsiny nyájjal Isten mint egy testülettel jár el. Mint osztály vagy sereg állandóan növekvő ismeretet és értelmet nyernek, s mint csoportra való van hívva az Úr királyságúrdelkei a földön. (Máté 24: 47) Egyesek a kicsiny nyáj tagjai közül testi gyengeség vagy hasonló akadály miatt akadályozva vagy korlátozva lehetnek a szolgálatban, de mindenki hű kell legyen az Úrhoz, minthogy tőle telhetőt megtevéen szövétsége teljesítésére. Nem szabad megengedni, hogy testi gyengeség, betegség vagy a szervezet bizonyossága hatalmába kerítse vagy visszatartsa a szolgálatban, hanem az Úrba vétett bizalommal ki kell tartani és továbbra is örömmel kell azon reménységben, hogy örökre az Úrral lehet s ebben mindvégig ki kell tartani. „Krisztus ellenben a maga háza felett, akinek háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménységnek dicsékedését mindvégig erősen megtartjuk.” (Zsidók 3: 6) Minden eljárásban a szellem bizonyossága által kell vezéreltessé magát, nem pedig a pillanat szövédsége vagy érzései által. Reménysége a hiten alapul, nem az érzésen. Az ilyen új teremtmények nem csak az igazságból valóok (a viz által szimbolizálva), hanem a szellemtől is születettek. „Felele Jézus: Bizony, bizony mondom neked: Ha valaki nem születik víztől és szellemtől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami szellemtől született, szellem az.” — János 9: 5, 6.

²⁵ A szellemtől születtek s akik új teremtményekként Krisztusba felvették azok, akik a fiúság szellemét nyerik, míllyal Istentek kiáltanak és őt „Abba, Atya”-ként szólítják, mégpedig csak azok, akik a szellem bizonyosságát bírják, hogy Isten fiai és Krisztus Jézus örökös társai.

²⁶ Akik elnyerték a fiúság szellemét, rendelkeznek az Isten iránti szeretet szellemével; mert csak akik Isten iránti benső és őszinte szeretettel vannak eltelve, hívják őszintén segítségül Istent s szólítják Atyjuknak. (Tim. II. 1:7, 8) A kicsiny nyáj tagjai az ő fiainak fenyítésé-
se idején az alázatosság szellemével állnak rendelkezve a szellemek Atyjának. (Zsidók 12:9) Ezeket Jéhova „az ő akarata szerint szülte... az igazság igéje által” s nem valamely ember akarata szerint, s azért az ily szellemtől született fiak az igazság szellemével bírnak. (Jak. 1:18) Ha értelmi szemek nyitva vannak, mentesek a vallástól és a szellem bizonyosságát bírják e szabadságról. (Gal. 4:9, 10) A kicsiny nyáj tagjai értékelik nagy kiváltságukat, hogy Krisztus Jézussal áldozati halált halhatnak, mivel tudják és felfogják, hogy ez előkészület az életbe és dicsőségbe való bejutásukra. „Igaz beszéd ez. Mert ha velem együtt meghaltunk, velem együtt fogunk élni is; ha tűrünk (Elberfeldi: kiltartunk), velem együtt fogunk uralkodni is; ha megtartjuk, ő is megtart minket.” (Tim. II. 2:11, 12) A Szentírás világosan különbséget tesz a kicsiny nyáj tagjai között, akik a szellem bizonyosságát bírják, és a „más juhok” vagy a „nagyokaság” tagjai között, akik a szellem bizonyosságával nem rendelkeznek. Mindazáltal ez a különbség egyáltalán nem jogosítja fel a „kicsiny nyáj” maradékát, hogy önféjtek és szigorúak legyenek s a „más juhok” tagjain uralkodjanak. „Azért senki se dicselkedjék emberekkel”, még önmagával se. (Kor. I. 3:21) Mind balga az, aki önmagát dicséri vagy mások felett uralkodni akar, a maga állásával nagyra léven. Krisztus Jézusnak a szellem bizonyosságával bíró igaz követői az Úrban dicsékeszenek: „Aki pedig dicsékszik, az Úrban dicsékedjék. Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.” — Kor. II. 10:17 és 18.

Társak

²⁷ A „más juhokhoz” tartozók társai a kicsiny nyáj juhainak, s mindkét nyáj juhainak szeretniük kell egymást és békében és örömmel kell együtt lakozniuk. (122. zsoltár) Aki a kicsiny nyájhoz tartozik s így a szellem bizonyosságát bírja, Isten szelleme vezérli és nem vágyik arra, hogy most a mások feletti felsőbbségével nagyra legyen vagy hogy másokat a „más juhok” közül megfélemlítsen. A felkent maradék tagjai a szolgálathoz vegyék át a vezetést s a Jonadábok örömmel szolgáljanak velük; mindazáltal mindenkit az Isten és a királyság iránti önzetlen odaadás kell ösztönözze vagy indítsa. Az Úr gyűjti össze juhait, s az ő tökéletes bölcsessége szerint itéli meg őket. Az összes juhok szelídek kell legyenek, s mindenkit jót kell tegyen másokkal, amint arra alkalom kínálkozik, de különösen azokkal, akik Istent és az ő Királyságát szolgálják. Krisztus Jézus szereti a maga juhait, akiket a maga nyájába gyűjtött, s az összes testtagok szintén kell szeressék; mert „akiben... nincs a Krisztus szelleme, az nem az övé”. (Róma 8:9) A felkent maradéktagok igyekezzenek segítségükre lenni a „más juhoknak”, mégpedig önzetlenül, a „más juhok” vagy Jonadábok pedig örömmel közreműködnek a maradékkal, s mindannyian összehangban igyekezzenek részt venni a királyság bizonyosítgatójában. Az Úr meghatározott idejében aztán az összes tagok egy örömteljes nyájává olvadnak.

Megdicsőülve

²⁸ A testtagok Krisztus Jézussal megdicsőülnek; mert így hangzik Jéhova ígérete. Mindazáltal az egyes szemléknek, akik e dicsőséget elnyerik, a dicsőségbe való bemenetel előtt teljesíteniük kell a rájuk rott feltételeket. Milyen feltételek mellett tesz továbbra is bizonyosságot a szellem a szellemtől születetteknek? A Szent-

írás erre így felel: „Ha ugyan velem együtt szenvedünk, hogy velem együtt is dicsőüljünk meg.” Egy másik fordítás szerint ez a szöveg következőképp hangzik: „Ha legalább együtt szenvedünk, hogy együtt is dicsőülhessünk meg.” (Angol *Rotherham*) Ez azt jelenti, hogy Jéhova, Krisztus Jézus és a testtagok egyaránt ki vannak téve az ellenség gyalázatának. Az örök állandóan gyalázta Istent; s az Úr Jézus így szólt: „A te gyalázásaid hullanak reám.” (69. zsoltár 10) Az apostol ugyanazeket a szavakat alkalmazza a test tagjaira, akiknek a szellem bizonyosságot tesz. (Róma 15:3; Tim. II. 2:11; Kol. 1:24) Szükségképpen a királyi ház összes tagjai be kell bizonyítsák Jéhova iránti ragaszkodásukat és részt kell venniük nevének igazolásában; ezért szükségképpen Sátántól és eszközeitől üldözést szenvednek. „Mert illendő volt, hogy akiért minden és aki által minden [van], sok fiukat vezérelvén dicsőségre, boldogságra fejedelemet szenvedések által tegye tökéletessé.” — Zsidók 2:10.

²⁹ A kicsiny nyáj tagjai nem lehetnek tökéletessé anélkül, hogy Krisztussal szenvedjenek, s az ily szenvedésekben való részvétel egy részét képezi a szellem bizonyosságának. Ezért mondom az apostol: „Most örülök a ti érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről betöltöm a mi hitja van a Krisztus szenvedéseinek az én testemben az ő testéért, ami az egyház.” (Kol. 1:24) Az Isten iránti tökéletes hűsége miatt szenvedett az apostol az ellenségtől, s önmagáról és Krisztus más követőiről szólván, mondotta, „hogy sok háborússágon által kell nekünk az Isten országába bemennünk”. (Csel. 14:22) Akik mint Krisztus jó vitézai szenvednek és tűrnek kelemetlenséget s mindhalálig hűen kitartanak, mennek be az ő dicsőségébe. — Jel. 2:10.

³⁰ Nem szenvednek a Jonadábok is gyalázatot? s ez nem bizonyíték számukra, hogy Isten gyermekei? Ők valóban gyalázatot szenvednek az igazság hirdetésében tanúsított hűségükért, s az ilyen szenvedések bizonyítékai annak, hogy társaik Isten felkent fiainak s így Isten szervezetében szolgálnak. Isten hű emberei, Ábel-től kezdve az utolsó prófétaig, mind nagy gyalázatot szenvedtek, Isten iránti ragaszkodásuk miatt; mindazáltal az ily szenvedések nem tették őket Isten mennyei fiaivá. Isten minden bárányára szenvedések szakadnak, mert az örök ellenük áll. Krisztus Jézus az üdvösség szerzője az összes néki engedelmeskedőknek, s ezek közül egyesek a földön, mások pedig a mennyben lesznek tökéletesekké téve; de mindezek mindannyian üldözöttségét kell szenvedjenek az ellenség részéről. (Zsidók 5:8, 9; 11:1—40; 10:33) Isten előre meghatározta az utat, amelyen a szellemi fiainak haladni kell, s Krisztus Jézus elkészítette és megjelölte ezt az utat követői számára. (Róma 8:29, 30) A Jonadábok nem lesznek Krisztus Jézus ábrázátára formálva. Ők nem tartoznak Ábrahám ígéret szerinti magvához, mivel ők nem lettek hit által igazolva és nem keresztelkedtek Krisztus halálába. (Gal. 3:7—29) A Jonadábok az igazságságról szenvedett dolgok által engedelmeséget kell tanuljanak, mert ezt más módon nem tanulhatják meg. Ez a rájuk rott feltétel, tehát Isten iránti hűség szenvedések között.

³¹ Az Isten iránt jóakarati és velem szemben odaadással viseltető emberek, akik magukat Isten akaratának a cselekvésére szentelik, többé nem Sátán szervezetének a természetes emberei; hiszen ők az Úr mellé állottak s az élet útján haladnak. Éppenezért az ilyenek számára Isten ígéjének a prófétikája nem jelent boldogságot, hanem bölcsességet és örömet nyújt nekik. (Kor. I. 2:14, 12) Ők nem hasonlítok más emberi teremtményekhez; mert Isten igéje számukra életet jelent és megmutatja nekik az örök élet útját. — Kor. I. 1:21, 25; János 17:3.

³² Krisztus Jézus és testületének tagjai szellemiek. A Jonadábok vagy „más juhok” ellenben földiek, azért nem lehetnek a Jonadábok soha Krisztus Jézus örökös társai, s ezek a Jonadábok nem bírják a „szellem szegéjét”. (Róma 8:23) Mialatt megszántek kescsergni a Sátán világában lejátszódó utálatosságok miatt, türe-

lemmel várnak a szabadságból való megszabadulásukra és az emberi fiak szabadságába való teljes bevezetésükre. (Luk. 3:39) Ennek a viszonyoknak majd akkor öröndhetnek, ha mindenkinek egy akolba gyűjtöttek. A nagy sokaság mint az Úr juhainak egy serege lett előre meghatározva, nem pedig egy bizonyos szám. Ennek tagjai nincsenek a fiak királyi házában tagjaiként elhiva és elpeccsítelve (Jel. 7:3-8), de "jelt kapnak homlokukra", megértvén Jehova rájuk vonatkozó feltett szándékát, s ők megismertetik magukat, amennyiben az Úr szervezetének felkentjei mellett foglalnak állást. Noha igaz az, hogy a Jel. 22:17 szerint a Jonadábok meg van parancsolva, hogy mondja „Jöjjetek”, hogy az ezt hallók is Jonadábokká legyenek, mindazáltal nem ez képezi a homlokuk megjelölését. Isten felkent szervezete meg van bízva az üzenet hirdetésével s az üzenet az, amely a megjelölést végzi, és ez az üzenet vagy a királyságnak ez az érdeke a felkent szolgálára van bízva.

A Jonadábok keresztisége a vízkeresztesség és azt jelenti, hogy aláadták magukat Istennek és szervezetének, azokhoz hasonlóan, akik a János keresztességben részesültek. (Csel. 8:14-18; 19:1-3) A kicsiny nyáj által szövetségben állanak Krisztus Jézussal a királyságot, amelyet az Ő Atyja ad nekik. A Jonadábok nincsenek ebben a szövetségben. Amikor Krisztus Jézus bevezette a halálára emlékeztető ürvacsorát, meghívta tanítványait, hogy lépjenek vele szövetségbe a királyságot, a megparancsolta, hogy a halála emlékeztetőül fartsák meg s azzal bizonyítsák, hogy vele szövetségben állanak, a vele való meghalásra, s ha hűségesek lesznek vele, fognak megdicsőülni. Csakis a szellemtől születettek, akik a királyságot való szövetségben állanak s azzal Krisztus Jézussal halottak, vehetik részt Joggal az Ő halála emlékvacsoráján. Csakis az ilyenekre alkalmazható a következő szavak: „Ha nem esztek a testemből és nem isztek a véremlől, nincs élet bennetek.” Csakis az ilyeneknek lett halhatatlanság vagy „önmagukban való élet” ígérve. Csakis ezek részesei Krisztus szenvedéseinek és azután is ő dicsőségének. A nagy sokaságot alkotó „más juhok” vagy Jonadábok az Úr az ő szervezetébe gyűjti s ott kell maradjanak a „főpap haláláig”, illetve a királyi papság teljességre jutásáig, mire továbbra is feltétlen engedelmességet kell tanúsítani, a azután igazolva lesznek az életre és Krisztus Jézus, Isten felkent Fia által életet nyernek.

Most tehát látjuk, hogy az Úr Jézus pünkösösök megkezdte a kicsiny nyáj összegyűjtését, amely nyáj a világból van kiválasztva és Krisztus Jézussal felkenve, hogy Jehova nevének és királyságának a tanuja legyen. Ez a munka az Úrnak a templomához való jövefeléig és a kicsiny nyájnak a templomhoz való gyűjtéséig tart. Azután megkezdte a nagy sokaságot alkotó „más juhok” kiválasztását; s ha ez a nyáj össze lesz gyűjtve és teljességre jut, a juhok „kicsiny nyája” örökre az Úrral lesz az ő trónján, amiut azt megjegyezte, a nagy sokaság tagjai vagy a „más juhok” pedig a trón előtt szolgálnak. Szívük soha meg nem szűnő örömmel lesz tele, s az Úr drága vérén megváltottak és köréje gyűjtöttek mindnyájan az ő tulajdonaként Krisztus Jézus, a jó Pásztor vezetése alatt egy aklot fognak alkotni; s mindannyian Jehova Istennek, a nagy Pásztor-nak lesznek alárendelve. Az összes összegyűjtött bizonyítani fogják, hogy Sátán hazugság, Isten ellenben igazság és igazságosság, s mindannyiuknak részük lesz Jehova nevének az igazolásában.

Tanulmánykérdések

1. Milyen intézkedést tett Jehova a „más juhoknak” az akolba való begyűjtésére? Mióta és hogyan tett „a szellem maga” bizonyosságot, amiut az Róma 8:16-ban föl van jegyezve?

2. Hogyan lett elvégezve a Jézus által megígért és a János 14:26-ban feljegyzett szolgálat? Hogyan a János 15:26 és a János 16:13-15-ben feljegyzett?

3-7. Utalj példákra, hogy az apostolok lázban hogyan hatott a szent szellem Jézus tanítványaira!

8. Mutasd ki, hogy „a szellem” mindig ugyanez a szellem, noha különbözőképpen nyilvánkozik meg!

9. Kinek adának szellemi adományok és a szellem bizonyosságot? és milyen célra?

10, 11. Milyen szolgálatot ismerünk fel „a szellem” nyilvánvaló működésében, amiut ez föl van tárva Kor. 1:2-10, 12, 13-ban? Kolossé 1:26, 27 és Efézus 3:4, 6-ban? Zsidók 3:7-10-ban?

12, 13. Mutasd ki további íráshelyekkel, hogy „a szellem” csak a szellemtől születetteknek tesz bizonyosságot!

14, 15. Mit jelent „a mi szellemünk” a Róma 8:16 feljegyzésében? Hogyan és miről tesz bizonyosságot „a szellem” a „mi szellemünknek”? Ki bírja tehát „a szellem” bizonyosságát?

16, 17. Idézz más íráshelyeket, amelyek kimutatják, hogy ez a szellem különbözik „az ember szellemétől”? Mire hivatkozik az apostol, amidőn a „szellemtől való elpeccsítésünkről” beszél és arról, hogy most „az örök-ségünk zálogát” bírjuk?

18, 19. Mutasd ki, hogy a „meghatározott idő” pontja e dologban szerepet játszik! Utalj egyes tényekre, amelyek kimutatják, hogy a szellem bizonyosságát vezetőnek meghatározott kezdete volt!

20. Utalj ez összefüggésben a Kr. n. 33, 1018, 1022, 1031 és 1035 dátumainak a fontosságára!

21. Mi bizonyítja a) hogy a szellemi megkülönböztetés ideje elérkezett? b) hogy a szellemi fiak felvételé körülbelül befejeződött? c) hogy a „más juhok” összegyűjtésének az ideje itt van és az azzal összefüggő munka folyamatban van? Mutasd ki, vajjon ez azt jelenti, hogy 1031 és különösen 1035 óta senki so született szellemtől!

22. Hogyan ismerheti fel a szellem bizonyosságot egy olyan, aki előhozott, hogy egy szabaddá lett helyet befölt-sün?

23, 24. Utalj néhány példára és további írásszövegekre, amelyek kimutatják, hogyan tudhatja meg valaki, hogy a szellemtől születettek vagy pedig a föhli osztályhoz tartozik!

25-30. Alkalmazd Kor. II. 13:5-öt és mutasd ki, hogy ez a szöveg segít megállapítani, vajjon az ember várományos a mennyei ország egy helyére, vagy pedig az Úr juhainak a másik seregéhez tartozik! Hasonlóképpen Efézus 4:4-6, Kolossé 3:2, 3 és 2:20!

31. Magyarázd meg a kicsiny nyáj tagjainak a keresztességét, valamint a nagy sokaság tagjainak a keresztességét!

32, 33. Mennyiben különbözik a szellemtől születettek helyzete az igazolásra vonatkozólag a Jonadábokétól?

34. Az Úr a kis sereggel mint osztállyal jár ol vagy mint egyes személyekkel?

35, 36. Alkalmazd más íráshelyeket, amelyek kimutatják a különbséget azok között, akik a szellem bizonyosságát bírják s azok között, akik azt nem bírják!

37. Milyen viszonyban vannak egymáshoz a juhok két nyája, amiut azt a 123. zsolttal mutatja? Hogyan viselkednek egymással szemben és a szolgálataiban?

38, 39. Mily feltételek mellett kapják a szellemtől születettek a szellem további bizonyosságát s mennek be végül a megígért dicsőségbe? Hogyan és miért szükséges a szenvedés?

40. A szellemi fiaknak és a Jonadáboknak hasonló szenvedésben van részük? ugyanazért? és ugyanazon célból?

41, 42. Miért bücsa és kötelesség az Isten iránt jóakarattú embereknek Isten Igéjét hirdetni? Milyen hatással van az az állapotukra és állásukra?

43. Milyen viszonyban vannak a Jonadábok és a kicsiny nyáj tagjai a királyságot való szövetséggel szemben. Mennyiben áll az összeköttetésben az emlékvacsorán való részvétellel?

44. Milyen időben és sorrendben választatnak ki tehát a kicsiny nyáj és a „más juhok” és mikor lesz végül egy akol és egy pásztor?

(Angol W. 1938 Április 1)

Gyermekek

I. rész

„Hagyjátok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltátok meg nekik, hogy hozzád jöjjenek; mert ilyenek a menny-nyek országa.” — Mátté 19: 14.

JEHOVA törvénye és parancsa kell a mi vezetőnk legyen. Bizonyos emberi következtetések jók lehetnek; de nem megbízhatók, ha nem Isten ígéjén alapulnak. Jehova így szól népéhez: „Bizodalmad legyen Jehovában teljes szivedből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden utaidban ismerd meg őt; és ő egyengeti utaidat.” (Példab. 3: 5, 6; *Elberfeldi I.*) Jehova ígéretei sohase maradnak teljesületlen és biztosak lehetünk, hogy a fenti ígéret biztosan beteljesedik azokon, akik őt szeretik és neki szolgálnak.

¹ Az utóbbi időben nagyon sok szó esett a gyermekekről és arról, hogy mi történjen a külön számokra bevezetett és irányított tanulmányi osztályokra vonatkozólag. Minden értelmes ember szereti a gyermekeket s minden töle telhetőt meg kíván tenni a segítségükre. Azt akarja Isten, hogy a gyermekek elkülönítve és a „kisledek” javára külön tanulmányok legyenek bevezetve, a hogy valaki a felkent maradék közül legyen kijelölve az ily tanulmányi osztály oktatására? Kötelességét képezi az Úr felkentekének, hogy az — általában a fiatalabb gyermekek javára szolgáló vasárnapi iskolának nevezett — valamit bevezesse és irányítsa? Tanítva kell legyenek most a gyermekek az Isten országáról? S ha igen, milyen eszközzel és milyen módon kell oktatásban részesüljenek? Nos ha Jehova ígéje ezekre és a rokon kérdésekre feleletet ad, biztosan minden felkent az erre feleletet adó Isten ígéje által ohajtja vezéreltetni magát s ezáltal is vezéreltetik magukat. Jehova összes felkentei magukévá teszik Jehova ihletett profétája köv. szavait: „Az én lábaimnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága.” (119. zsoltár 105) Isten ígéje az ő törvénye, s ezt a felkentek szeretik. Ez az ő szövétnekük, s Isten most meggyújtotta ezt a lámpát az őt szeretőik javára; s e lámpa világossága megvilágítja azt az utat, amelyen a felkentek haladnak. A töle kiáradó világosság nélkül a lámpa nem nyújtana segítséget a Szentírás tulajdonosainak; de az Úrnak e lámpa útján kinyilatkoztatott világossága által meg van az igaz és helyes vezetőnk. Jehova eme napján Jehova felépítette Siont, és ott fénylik dicsőségének világossága Krisztus Jézus ábrázatáról, s ez a világosság visszatükröződik a Sionhoz tartozókra, s ezáltal képesek megállni a követendő utat. Ezeknek mondja Jehova: „Szövétneket szereztem felkentemnek.” (132. zsoltár 17; *Elberfeldi*) Ha valamely kérdés eldöntésére vonatkozólag kétségeink vannak, ahelyett, hogy bölcsnek látszó emberi következtetésekre építenénk, forduljunk bizalommal Istenhez és gondosan tanulmányozzuk ígéjét, s abban megtaláljuk a helyes feleletet. „Mert te vagy az én szövétnekem Jehova; s Jehova megvilágítja az én sötétségemet.” (Sámuel II. 22: 29) A felkenteknek mondja az Úr: „Órzd meg fiam atyád parancsolatját és anyád tanítását el ne hagyd. Mert szövétnek a parancsolat, és a tudomány (a törvény; *Alliat*) világosság, és az élet útja a tanító-felkészek.” — Példab. 6: 20, 23.

² Nemcsak hogy szeretik a gyermekeket a felkentek, hanem bizonyos felelősségük is van velük kapcsolatban, amely felelősséget egyetlen Istent szerető se kíván figyelmen kívül hagyni. A felkenteknek a gyermekek iránti kötelessége a Szentírásban van lefektetve. A fenti kérdésekre nem kívánunk dogmái vagy emberi véleményen alapuló feleletet adni, hanem az e kérdésekre vonatkozó íráshelyeket fogjuk megvizsgálni, hogy a felkentek világosan megláthassák a helyes követendő utat és hogyan tehetnek eleget kötelességüknek.

Történelmi

³ Erdemes lesz megvizsgálnunk a vasárnapi iskola eredetét és használatát. Ha kitűnik, hogy ez egy vallásos

intézmény, Isten felkentei bizonyára nagy gonddal fogják megvizsgálni az ügyet, hogy ne essenek egy vallásos esapdába. Ebben az összefüggésben kellő figyelmet kell szentelnünk a gyermekeknek Jézushoz való menésére vonatkozó feljegyzésnek. A római kat. vallásoskodók már régen gyakorolják azt a szokást, hogy mindenféle gyermekeket összehozzanak és azokat a katolikus katekizmus szerint oktassák, azt a teóriát követve, hogy ha egy gyermek hét éves koráig a katolikus tanítás szerint van nevelve, sohase távozik el a tantól. Eljárásuk támogatására a római kat. vallásoskodók a köv. írásszöveget idézik: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.” (Példab. 22: 6) Ez szükségszerűen a köv. kérdést veti fel: „Összhangban van a római kat. szervezet eljárása Isten ígéjével, különösen Jézusnak itt legelelő idézett szavaival?” A protestáns szervezet létrejött, s idővel ez a szervezet nagyon vallásos lett és megszerzte a vasárnapi iskolákat, ahol a gyermekeket összegyűjtötték és bizonyos dolgokban oktatták. Egy jóhiszemű bizonyosság a vasárnapi iskolára vonatkozólag a köv. szavakból tűnik ki: „A történelemből nem nehéz megállapítani, hogy ki járult hozzá a vasárnapi iskolák oktatásában valószínű minden más embernél inkább, hogy ez iskolákban az ingyenes tanítás rendszere legyen vezetve és terjesztve legyen. Ez Wesley John tiszteletes volt, aki Raikes első vasárnapi iskolája után több mint harminc éven keresztül oktatta a gyermekeket Anglia különböző vidékein, hogy kellő vallásos oktatásban részesítse őket. Ő volt az, aki mintan folyóirata 1784 július 18-iki számában leközölte, hogy ahova csak elment, mindenhol vasárnapi iskolák létesültek, e szavakat is feljegyezte: „... Ki tudja, hátra egyszáz év iskolák közül keresztények gyermekszobájává lesz?”

⁴ Az egyház „Illés-korszaka” alatt az Úr egy másik odaadó szolgálója következőképpen írt a vasárnapi iskoláról — s ez a közlemény tizennégy évvel az Úrnak 1918-ban történt temponhoz jövetele előtt jelent meg: „Az első vasárnapi iskola 1781-ben kezdődött egy imáskönyv kiadójának Gloucesterben (Angliában) való létesítésével az ottani napilap keresztény érületű, Robert Raikes nevé kiadója által. Ugyanez kirendelt négy keresztény asszonyt tíz-tizennégy éves gyermekeknek írásra, olvasásra, varrásra stb. való oktatására, mégpedig vasárnaponként 10—12 óra között; de látán pedig tanították őket a katekizmusra és elvezették egy prédikáció meghallgatására. Ebből a szerény kezdetből fejlődött ki korunk hatalmas vasárnapi-iskola intézménye.” — *Írástudományok*, 6. kötet.

⁵ Az „Illés-munka”, amelyen Isten népe résztvett, körülbelül 1878-ban kezdődött. E korszak alatt az Úr a tempionhoz (1918-ban) jövetele előtti ütegyengetés munkáját végezte. E korszak alatt Jehova egy népet választott ki a neve számára. Ez a nép a különböző nemzetek közül lett kiválasztva, és az Úr ennek tagjait előkészítette az eljövendő munkára; hogy mások előtt mint az ő tanúi működjenek a földön. E korszak alatt Jehova felszentelt és odaadó népe között nem lettek ily vasárnapi iskolák berendezve és fenntartva. Ekkor nem igyekeztek a felszentelték vagy nem felszentelték gyermekeinek különválasztott bibliai oktatására. Ellenkezőleg, a gyermekeknek különválasztott bibliai oktatását nem helyeselték. Ez az állásfoglalás nem annyira a Szentírás alapján, mint a szociális és házi okokon. E dolgok megvitatásánál az Írástudományok hatodik kötete (Angolban 1904-ben jelent meg) többek között így szól: „1. A vasárnapi iskolák kárára lettek keresztény szülőknek, amennyiben őket az Úrtól rájuk ruhá-

zott felelősségnek a vasárnapi iskolákra való átruhására vezetett... 2. A vasárnapi iskola a keresztény szülők gyermekeinek határozott hátrányára van, mert ennek tanítóitól nem részesülnek abban az oktatásban, amely oktatásra gondolkodó és lelkiismeretes szülők képesek kötelesek volna. 3. A vasárnapi iskolák a közbejövés által meglazítják a szülők és gyermekek közötti köteléket; a gyermekek elveszítik a szülők előtti tisztelőt egy részét, a szülők pedig önként lemondanak méltóságuk egy részéről."

Az *Óratorny* azonban elismerte a vasárnapi iskolát (mégpedig az előbbiekkal bizonyos mértékben össze nem egyeztetve) annyiban, hogy néhány éven keresztül az *Óratorny* minden számában kommentárokat közölt a nemzetközi vasárnapi iskola-leckékről, amelyeket rendszerint vallásoskodók választottak ki. Még 1918 után is megjelentek az *Óratorny* kiadól odalán a köv. szavak: „A nemzetközi vasárnapi-iskola szövegeink főképpen előrelátható biblikusoktatónak és tanítóknak vannak szánva. Egyesek nélkülözhetetleneknek tartják azokat."

Azt remélték, hogy ily módon az *Óratorny* utat talál a vallásoskodók iskolatermeibe és vasárnapi-iskoláiba s az igazságot így fel lehetne tűrni előttük, a vallásoskodók megismernek azt és egyesek elfogadják közülük. 1927-ben azonban az Úr akaratának lett felsínre, hogy a nemzetközi vasárnapi-iskola szövegek közlése az *Óratornyban* megszünjön, ami meg is történt.

Itt meg kell állapítani, hogy a vasárnapi-iskoláknak az Úr népe által való tartása arra szolgált, hogy a fiatalokat és gyermekeket a szülőtől elkülönítse és elkülönítve tartsa, miáltal mindkét rész be lett folyósolva. Ezáltal képesített testvérek visszatartattak attól, hogy részt vehessenek az Úr munkájában, s ezek azzal mentegődztek, hogy idejüket a gyermekek oktatására fordítják, s számtalan esetben az ily állítólagos gyermektanítók leeresztették kezüket. Nem csak az ily hanyagok használták ezt kibuvónak, hogy a gyermektanítást a kifejezett megbízatásuk, a házról-házra való bizonyosított első helyezésük, hanem még a szolgálati bizottságok is mások is figyelmeztetést a gyermekek tanítására szentelték és így ily mértékben vissza lettek tartva attól, hogy figyelmeztetést teljesen az Isten parancsa iránti engedelmességben a bizonyosítottokra összpontosíthassák.

A felkentek folytatják Isten ígéjének a tanulmányozását s Jehova őket az utóbbi időben a felvilágosítás nagy áldásában részesítette, miszerint a nagy sokaság begyűjtésének az ideje elérkezett és azért milliók ének a földön, akik amennyiben most Isten és királysága mellett foglalnak állást, talán soha se fognak meghalni. Amióta tetszett Jehovának, hogy népe előtt feltárja Ezékiel jövődőlésének a jóakarátú emberek homloka megjelölésére vonatkozó értelmét és kinyilatkoztatása, hogy ezek az engedelmesek Armagodon vérfürdőjében meg lesznek kímélve, sok felkent előtt helyesnek és szükségesnek tűnt, hogy a fiatalabb gyermekeknek oly tanulmányi osztályt, illetve vasárnapi-iskolát létesítsenek s a gyermekeket elkülönítve oktassák, miáltal a felnőttek más helyiségben tartják tanulmányukat vagy miáltal a hírnökök a királyság üzenetét házról-házra járva hirdetik. Az elkülönített vasárnapi-iskola szószólói az ily iskolák létesítését főképpen a következőkkel indokolták meg: Az ifjúság oktatásban részesül, miáltal szüleik az Úr munkájában tevékenykednek; nyilvános oktatást nyújt a gyermekek lefoglaló képessége szerint; felvilágosítja őket az Isten ígéjére a királyságra vonatkozó dolgokban és előkészíti őket, hogy azon milliókhoz tartozzanak, akik sohasse fognak meghalni; távol tarja a kis gyermekeket a világi dolgoktól; felkészíti őket az Úr munkájára; öppenezért a nemfelszentelt gyermekeket is meg kell hívni ezekre a külön összejövetelekre és ott kioktatni őket, hogy aztán a szülők érdeklődését is felkeltse; s mivel a gyermekeknek ezek a külön összejövetelek és tanulmányok örömet szereznek, gondoskodjanak a szülők ilyenekről, akár felszentelték gyermekeikről akár nem olyanokéről van

szó. A vasárnapi-iskolák vagy az ifjúsági osztályok érdekében további oknak gyakran felhették, hogy Jehova tanui a világi emberekre is időt és figyelmet fordítanak, elvívén a királyság üzenetét a Jonadáboknak vagy a „nagy sokaság” előrelátható tagjainak, s éppen ezért intőzködni kell a felszenteltnek és mások gyermekeiről is, akik szívesen összegyűlnek velük; valamint, hogy egy ily oktatás, mivel azt a felszentelt sereg egy képesített személye vezeti, a bizonyosítottok egyik formája s az a gramafon előadások sorozatának és tanulmányoknak az új érdeklődők lakásán való tartásával egyenlő. Mégint mások így szólnak: „A kislendek nagyon szomorúak, hogy nincs alkalmuk összejönni egy külön tanulmányi-osztályban.” Mindezek az okok meggyőzően hangzanak; de vajjon a Szentírás támogatja?

A vasárnapi-iskola érdekében fent felhozott argumentumokkal szemben a következő ellenérvek szólnak ellene: A vasárnapi-iskola vagy a külön tanulmányi-osztály gyermekek számára olvassza a fiatalabbakat a felnőttektől, s a gyermekek nem tudják meg pontosan, hogy a felnőttek miként cselekedzenek. A vasárnapi-iskola egyes képesített felkentet elvont a házról-házra történő aktív bizonyosítottoktól. Az a gyermekek vagy az ifjúsági csoportok tanítóinak kifogást szolgáltatott a bizonyosítottok elmulasztására, hogy amint állítják, előkészüljenek az ifjúsági tanulmányozás vezetésére, tehát egyeseknek kétség nélkül kifogást szolgáltatott arra, hogy kezeiket leengedjék, és a gyermekek állítólagos tanítóit ezt felhasználták a házról-házra történő bizonyosított munkára való kimentésükre. Még szolgálati bizottságok is nagy figyelmet fordítottak ezekre a vasárnapi-iskolákra és ily mértékben elmulasztották osztályon figyelmeztetést a bizonyosított munkára fordítani, noha az Úr ezt parancsolta.

Megbízatás

A felkentek nem szabad megengedjék, hogy emberi okoskodások vagy baráti érzések feltartoztassák az Istenről rájuk ruházott megbízatás teljesítésében. Ezt a megbízatást Jehova próféta pontosan leírták és világossá teszi a felkentek kötelességét. (Esaías 61: 1, 2; 43: 8—12) Hogy a Biblia tanulmányozása a gyermekek számára jó és gyógyító s hogy az Úr ezt megparancsolta, az elvitathatatlan igazság. De felmerül a kérdés: Kinek a kötelessége a gyermekek tanítása? És milyen feltevések mellett kell történnie az ily tanítás? Felhatalmazta a felszentelt és felkent népet arra, hogy a felszentelt és nem felszentelt szülők gyermekeit elkülönítsék szüleiktől és más felnőttektől és velük meghatározott időben külön tanítást végezzenek? Gondoskodjék szolgája által minden csoport az ily gyermekek elkülönített oktatásáról és nevezzen ki valakit a felkentek közül az ily gyermekek számára létesített tanulmányi osztály vezetésére? Vagy a Jehova által a másoknak való bizonyosítottokra felkent egyes tanúk vegyék magukra egy a gyermekek számára szolgáló külön tanulmányi osztály megalapítását? A helyes feleletet ezekre a kérdésekre a Szentírás adja meg; és minden olyan felelet hamis kell legyen, amelyet nem támogat teljesen az Irás.

Jehova a tanúinak adott megbízatást kifejezetten a következőképp jelentette ki: „Ti vagytok az én tanúim... hogy Isten vagyok”; ezek felkentek, hogy a szegényeknek [tanulmányoknak] üzenetet vigyenek, beköszösek a megtört szívűket, szabadulást hirdessenek a foglyoknak és megoldják a megkötözötteket, hogy hirdessék Jehova jókedvének esztendőjét és Istenünk bosszúállása napját és megvigasztaljanak minden gyászolót. Ebben a megbízatásban semmit se találunk arra vonatkozólag, hogy a gyermekek számára a rendszerint vasárnapi iskolának nevezett elkülönített tanulmányi-osztályt kellene létesíteni. Igaz ugyan, hogy most „Jehova napján” élünk, az ellenjelképes sötétos éjjelben, amidőn az Úr az ő „más juhait” magához gyűjti; mindazáltal az isteni megbízatás semmit sem mond egy a felszentelt és felnem-szentelt gyermekek számára létesítendő külön tanulmányi-osztályra vonatkozólag

Jehova végzésének a kivételére. Egyesek felhozhatják, hogy a megbízás rendelkezéseiben semmise szól ily külön vasárnapi-iskola bevezetése ellen. Az ily ellenvetés helyességét vagy helytelenségét a megbízás szavaival és más íráshelyekkel kell összehasonlítani, amelyek a királyság evangéliumának a nemzetek között való hirdetésére vonatkoznak.

"A gyermekek számára létesített vasárnapi-iskola szószólói az ellenvetésük és álláspontjuk támogatására Jézus következő szavait idézik: „Hagyjátok a gyermekeket és ne akadályozzátok meg, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyek országa.” — Máté 19:14: Zürcher rev. Biblia; Mark 10:13, 14.

"Az elterföldi Biblia az utójára idézett és a kísérő szöveget következőképpen adja vissza: „És hozzá vitték a kisdöleket, hogy megérintse őket. A tanítványok pedig dorgálták azokat, akik odahozták. Jézus pedig ezt látván, haragra gerjedt és így szólt hozzájuk: Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa (Menge szerint: a hozzánk hasonlóknak van szánva az Isten országa). Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint egy kisgyermek, nem megy be abba. És őlebe vette őket, rájuk tette kezét és megáldotta őket.” — Márk 10:13-16.

"Az Úr a következő kísérő körülmények között mondotta ezeket: Az emberek Jézushoz hozták gyermeküket, a tanítványok pedig meg akarták akadályozni, hogy a gyermekek be legyenek mutatva az Úrnak, s ebben helytelenül cselekedtek. Ezért mondotta Jézus: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket..., mert az ilyeneké az Isten országa.” Ezzel nyilván azt akarta mondani, hogy a királyság olyanoknak van szánva, akik *ő* keresik. Aki a királyság áldásaiban kíván részesülni, szükséges *ő* teljes és feltétlen bizalommal keresse. *Ő* nem azt mondotta, hogy akik a királyságba be ohajtanak jutni, gyermekeké kell legyenek, hanem hogy *ő*t kell keresni és teljes és feltétlen bizalommal kell szolgálják, miként a gyermek bizalommal van ahoz, akit szeret. Itt megjegyezhetjük, hogy Jézus nem mondotta, hogy vasárnapi-iskolát kell létesíteni a gyermekek számára, sem nem utasította tanítványait vagy másokat, hogy külön tanulmányi-osztályt létesítsenek a gyermekek számára. Rájuk vetette kezét és megáldotta őket. Nem mondotta, hogy „a menny királysága gyermekek számára van”, hanem azt mondotta, hogy a mennyek királysága azoké, akik hozzá jönnek. Ezáltal az Úr ismertette feltett szándékát, miszerint mindazokat megáldja, akik *ő*t szorgalmasan és bizalommal keresik és engedelmeskednek neki. „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elő járul, hinnie kell, hogy *ő* létezik és megjutalmazza azokat, akik *ő*t keresik.” (Zsidók 11:6) Jézus kifejezte afölötti haragját, hogy a tanítványok közbe léptek és megakadályozták a szülőköt, hogy hozzá vigyék gyermekeiket. Mindazáltal nem azáltal vonták magukra haragját, hogy elmulasztották vasárnapi-iskolát létesíteni a gyermekek számára. Jézus ismerte Isten törvényét és tisztában volt a Jehovától nyert feladatával, s ha ez a megbízás a kiskorúak elkülönítéséről és egy a számukra létesítendő külön tanulmányi-osztályról szólt volna, úgy ezt értésünkre adta volna. *Ő* azonban ott hagyta a gyermekek oktatását, ahova tartozott. Nem kezdett újat, illetve nem változtatta meg Jehova kifejezett intézkedését. Krisztus Jézus felkent követői pedig éppen úgy kell eljárjanak. *Ő*k az Úr megbízott tanúi és pontosan követniük kell az *ő* utasításait.

"Sátán sok mindenféle raffinált eszközt felhasznál, hogy az emberek figyelmét lekösse és az embereket eltérítse a mindenható Istentől. Mint mindennél hatékonyabb eszközt Sátán a vallást használta fel arra, hogy az embereket elvonja Jehova istentől és gyalázatot zúdítson azent nevére. Sátán megszervezte a vallást és annakidején működésbe hozta az úgynevezett „keresztény vallást”. Moglehetősen jól hangzott, amiddőn az ajtatosabbak és álszentebbek mintegy így szóltak a néphez: „Egy külön vasárnapi-iskolát kell létesítsünk a

gyermeké számára s őket ki kell oktassuk az egyház dolgaira és tanaira vonatkozólag.” Természetesen ez hatékony eszköznek ígérkezett arra, hogy a gyermekek összehangban legyenek tartva a vallási szokásokkal és bevonhassák őket az egyházszervezetbe. A papság által képviselt ez álláspont annyira félrevezető, raffinált és csábító volt, hogy hiszékeny emberek könnyen túlrúestek. A vasárnapi-iskola megszervezése óta a tanítás azokban egy néhány vallásoskodóra van bízva, akik megkísérelték, hogy minden gyermeket bizonyos vallás-szervezet útján vezessenek, s a gyermekek csak keveset vagy egyáltalán semmitse lettek tanítva Jehova Istentől, Királyától és Krisztus alatti királyságáról. Elvi tathatatlan dolog, hogy a vasárnapi-iskolák részét képezik a vallásrendszernek: és annak az útnak a követése, amelyen a vallásoskodók járnak elől, azt jelentene, hogy le hagyjuk téríteni magunkat az Úr által megjelölt ösvényről és az ellenség útján vezéreltetjük magunkat. Ily módon a szülők úgy maguknak, mint gyermekeiknek nagy kárt okoznak.

A tanító

"Jehova Isten a felséges atyja mindazoknak, akik élnek. *Ő* a nagy tanítója mindazoknak, akik háztartáshoz tartoznak: „Akinak a nevét viseli az egész csillagzat mennyen és földön.” (Efézus 3:14, 15; van Ess) Az Istent szeretők szorgalmasan azt az utat követik, amelyet Jehova kijelölt és nem engedik magukat emberi következtetésekkel vezéreltetni, még ha annál világosabbnak és tetszetősebbnek is néznek ki ezek a következtetések. Isten Abrahámost használta fel a helyes út megjelölésére. Mindjárt a vízbőzön után Isten elhívta Abrahámost, s *ő*t „Isten barátjává” tette. Felhasználta Abrahámost előképnek, amelyben Abrahám Istent szemléltette, mégpedig az Atyját annak a magoknak, amelyben a föld minden engedelmes nemzedéke megáldatik. Abrahám gondot viselt a maga családjáról, amiről maga Jehova tesz bizonyosságot. Így nyilatkoztatta ki Isten a helyes eljárást és határozta meg, hogy ki tanítsa a gyermekeket. Népe helyes vezetésére rendelt szabályát Jehova a következőkben jegyeztette fel: „És monda Jehova: Eltitkoljam-é Abrahámtól, amit tenni akarok? Holott Abrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a föld minden nemzetségei. Mert tudom róla, hogy megparancsolja fiainak és házanépének *ő* utánna, hogy megőrizzék Jehova útját, igazságot és törvényt tővén, hogy beteljesítse Jehova Abrahámon, amit szólt felőle.” — Mózes I. 18:17-19.

"Itt Abrahám találóan illusztrálta Jehovát, a felséges Atyát és az Egyet, akiben az Isten szerető háztartása oktatásban részesülnek. Jehova a „Sion” nevet adta az egy jó asszony által szemléltetett szervezetének, amely Isten gyermekeit szüli; és a fonti szövegben Jehova ismerteti a gyermekek oktatásának helyes módját, s ezt a következő szavak támogatják: „És minden gyermeked Jehovától tanítatnak, és a gyermekeid békéje nagy lesz.” — Ésaiás 54:13; *Elberfeldi ford.*

"A gyermekek oktatásban kell részesüljenek, s az Isten igéjében ki van jelölve a helyes idő és hely oktatásukra. Azonban a Szentírásból nem tűnik ki, hogy oly kötelesség Isten felkent népének egy csoportjára volna bízva, hogy a gyermekek számára elkülönített tanulmányi-osztályt kellene létesítsen. A gyermekek megszületését, eltartását és nevelését illető felelősség a szülőknő nyugszik. A vasárnapi-iskolák megmentést szolgáltatnak szülőknek a személyes kötelességük teljes elhanyagolására, s már ez önmagában elég annak kimutatására, hogy az elkülönített vasárnapi-iskolák gyermekek számára nem bírják Jehova tetszését. Egy jó atya felvilágosítja gyermekeit Istenre és királyságára vonatkozólag, és a helyesen nevelt gyermek ezért tiszteli az *ő* szüleit. A Szentírásban Isten önmagára mint a nagy Atyára és „asszonyára”, illetve szervezetére mint gyermekei anyjára hivatkozik, és a gyermekekhez így szól: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet Jehova, a te Istened ad néked.” (Mózes II. 20:12) Ez a parancs Isten háztartása minden

"Annak is bizonyos jelentősége van, hogy éppen ennek a „huszadik esztendőnek” a végén a Jehova templomáról és királyi házáról szóló kérdés, valamint hogy ki tartozik ahhoz s mi ezek kötelessége és felelőssége lett megtárgyalva s erről egy közlemény *Az Órtorony* számára előkészítve, amely közlemény közvetlenül a tanulmány megjelenése előtt lett kiadva. Az is bizonyosnak látszik, hogy amiképpen Salamon a „tizenhárom esztendő” folyamán a királyi palotáját és a törvényszéki épületet a Libanon erdőhöz hasonlóan felépítette, úgy ismerteti Jehova nagy királyi Bírja, Krisztus Jézus az 1925-től számított 13 esztendő folyamán ítéleteit, beleértve a „szentély megtisztítását”, valamint a szolgálati szervezet és szolgálati munka berendezését is. Az egyes csoportok egyénisége megszűnt, s Jehova akarata és kegyelme folytán a Társulat elfoglalta az öt megillető helyet Jehova teokratikus kormányzatában. A felkentek egysége s a társaikkal való harmonikus együttműködés most létrejön, mint soha azelőtt. Ebben a „huszadik esztendőben” tárta fel *Az Órtorony* az Irásbizonyítékokat, hogy kik tartoznak a királyi házhoz és kik a „nagy sokasághoz” s hogy milyen viszonyban állanak egymással és az Úrral. A Watchtower 1937 májusi számában be lett jelentve, hogy a képességgel megilletott Jonadákok a csoportok szolgálati szervezete számára megválaszthatók. *Az Órtorony* 1937 augusztus 15-i [angol] kiadása [magyarban 1938 januári kiadás] egy cikket közöl „Társak” címen, amelyben a „kicsiny nyájnak” és a „nagy sokaságnak” egymáshoz való viszonya fel lett tárva. A „huszadik esztendő” vége, Kr. e. 1015, [amely huszadik év 1938-nak felel meg] a beteljesedésnél 1938 április 2-re esik. Az emlékvacsora 1938-ban április 15-én lett megünnepelve. *Az Órtorony* 1938 március 1 és 15-i [angol] kiadása [magyarban szintén a márciusi szám] egy cikket közöl az emlékünnepről, amelyben világosan ki lett mutatva, hogy ki vegyen részt, valamint azt a cikket is [magyarban ez a szeptemberi számban jelent meg], amelyben világosan ki lett mutatva a felkentek és a nagy sokaság közötti különbség. Így a „husz-esztendő” párhuzam véget ér, amit először akkor ismertük fel, amidőn ezt a cikket előkészítettük a kiadásra.

"Amint az az Úr kegyelme és vezetése alatt már előre elő lett készítve, 1938 április 9-én megkezdődött a nagy nemzetközi bizonyoságtévő-ideőszak. „Társak” címmel s ez idő alatt különösen a *Gazdagság* és *Ellenségek* című könyvek s velük a *Gyógyulás* füzet lett szóles körben elterjesztve. Szintén a *Vigas* című folyóirat előtérbe lépett ez időszak folyamán. Teljesen nyilvánvaló, hogy az Úr vezetési a népét s hogy a teokratikus kormányzata tevékenykedik és a teljes hatalom az ő kezében van a látható szervezetét illetőleg. Az Urat szeretők mindenike alkalmazkodni fog és elfoglalja az öt megillető helyet?

Munkások

"Salamon a „husz-esztendő” építkezés alatt nemzsidő vagy-külföldi munkásokat alkalmazott. Ezek világosan a Jonadákoknak vagy nemfelkenteknek látszanak megfelelni, akik most a szolgálati munkában részt vesznek. E helyen hasznos és érdekes lesznek megvizsgálnunk a Szentírás erre vonatkozó bizonyosságát: „És elküldött Salamon király és elhozatta Hírámot Tirusból [ez nem Hírám király volt, hanem egy özvegy asszony fia]. Ez egy özvegy asszonynak volt a fia a Nafthali nemzet-ségéből; az ő atyja pedig Tirusbeli [külföldi] rézműves ember volt; és ez teljes volt bölcseséggel, értelemmel és tudománnyal, hogy tudna csinálni mindenféle mivét

rézből; ki mikor Salamon királyhoz jött, minden mivét megcsinált neki.” — Királyok I. 7: 13, 14; Krónika. II. 2: 13, 14.

(Folytatása következik)

Tanulmánykérdések

- 1, 2. Hogyan mutatják a templomra és a templomi itélkezésre vonatkozó tények Jehova elöretudását? Idézz eredményeket a templomi itélkezésből! Milyen életbevágóan fontos kérdéssel áll szemben mindenki, aki számára most az Isten Igéjére feltáruló tisztább világosság elérhető? Mily jelentősége van az erre vonatkozó bölcs határozatnak és eljárásnak?
- 3, 4. Mit vázol Ésaiás 60: 17 prófétailag? Különösen melyik pontjára vet nagyobb világosságot e szöveg különböző fordításainak a megvizsgálása?
- 5, 6. Milyen bizonyítékaink vannak arra vonatkozólag, hogy Jehova teljesíti ígértét, miszerint a „bölcséget teszi felügyelőjévé”?
- 7, 8. Hasonlítsd össze a régebbi állapotokat a mostaniakkal, kimutatván, hogy Jehova ígéréte, miszerint az „igazságosságot felügyelőddé” teszi, most a beteljesedés stádiumában van!
- 9, 10. Mutasd ki, hogy a „rendelt” kifejezést a fordítók és vallásoskodók helytelenül alkalmazták! Hasonlítsd össze ezzel azt az eljárást, miszerint a Watch Tower Társulat képviselői kinevezettek s magyarázd meg a különbséget!
- 11–13. Mit jelentett az egyház kezdetén a vének kézrátévése vagy kézrátévése? Mutasd ki, miért fölösleges és szükségtelen most egy ily eljárás! Mutasd ki írás-helyek alapján, hogy most a templomban tartozó Krisztus Jézus visel minden tisztaságot Sion szervezetében és ő vezet ennek tevékenységét! Mi nyilvánul meg itt világosan a Jehova szervezete hivatalos részével kapcsolatos állásra vonatkozólag? Indokold meg az újjászervezést a Társulathoz 1918-tól folytatott tevékenységével kapcsolatban!
14. Mutasd ki, hogy mennyire alkalmas, hogy a Társulat a szervezetben mindenkit szolgának nevez!
- 15, 16. Milyen eljárás történt a fentiekkel összhangban? És hogyan lesz ez az újjászervezés a jótékony hatásaival együtt másoknak is elérhető? Hasonlítsd össze ezt az állapotot s ezt az elrendezést azzal, amit Jehova Ésaiás 60: 17-ben megígért!
17. Kikre vonatkozik Ezékiel 34: 4, 10? Mutasd ki, hogy Jehova ott adott ígérte teljeseedik! Mi a világos kötelessége tehát a maradék minden tagjának? Milyen fontossága van annak, hogy az Isten szervezetehez tartozók mindenike megértik a jótékony hatásaival együtt megbiztatást s hogy ezek rendben és egy-séges, egyetértő eljárással vesznek részt Jehova szolgálatában?
- 18–20. Mely határozott kijelentésnek a figyelembentartása lesz itt hasznos számunkra? Mikor és hogyan teljeseedett a Salamon temploma építéséről szóló prófétai kép?
- 21–23. Mutasd ki, ki a Krónika II. 6: 32-ben említett „ilegen”? Idézz tényeket, amelyek kimutatják, hogy Isten hogyan kezdte kinyilvánítani a „nagy sokaságot”!
24. Hogyan teljeseedett Salamon templomának a felszentelése mint prófécia?
- 25, 26. Milyen eseményekből látható a prófétai ünnepségek teljesezése, amelyek Krón. II. 5: 7, 13, 14 és 7: 1–3-ban feljegyzettek?
- 27, 28. Utalj tényekre, amelyek párhuzamhan vannak a Kir. I 8: 41–44-ben feljegyzett prófétai dologgal!
29. Mely további érdekes tények jelennek meg e prófétai feljegyzésben?
- 30–32. Mondd el, mi minden történt 1937 és 1938-ban, mégpedig a salamoni építőprogram azon részének a világos beteljesedéseképpen, amely a Kir. I. 7: 1, 2, 7 és 9: 10-ban van feljegyezve, kimutatván, hogy a Társulat az öt megillető helyet foglalta el Jehova teokratikus kormányzatában s az Úr vezetési a maga népét, s hogy a teokratikus kormányzata tevékenykedik és teljes hatalommal rendelkezik!

tagjára vonatkozik. Azonkívül lefekteti a szabályt, amelyhez a testi atyáknak és anyáknak, az Istenhez odaadó szülőknek alkalmazkodniuk kell. Ki kell oktatniuk gyermekeiket a helyes utat illetőleg, hogy a gyermekek tiszteljék őket és engedelmeskedjenek nekik, amiről írva van: „Ti gyermekek szót fogadjatok szüléteknél az Úrban; mert ez az igaz. Tiszteld atyádat és anyádat [ami az első parancsolat ígérettel], hogy jól legyen dolgod és hosszú életű légy a földön. Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint.” (Efézus 6: 1–4) „Ti gyermekek szót fogadjatok szüléteknél mindenben [szellemekben]; mert ez kedves az Úrnak. Ti atyák, ne bosszantsátok gyermekeiteket, hogy kétségbe ne eszenek.” (Kol. 3: 20, 21) Ezek a szövegek teljesen megállapítják a szülők felelősségét a gyermekek nevelését illetően. A gyermekek nevelésének a felelőssége azokon nyugszik, akik őket világra hozták. A gyermekek magán, bizalmas és külön tanításának a felelőssége általában nincs Jehova felkent népének a csoportjaira bízva. Ha a mások kiskorú gyermekei tanításának a felelőssége a felkent csoportjára volna ruházva, akkor bizonyára találunk valamely erre utaló előírást vagy vonatkozó parancsot a Szentírásban. Jegyezzük meg jól az eljárás szabályt, amelyet Jehova a szövetséges népe vezetésére ismertel.

11 Jehova Mózes Egyiptomba küldte, hogy ott az Isten által magának kiválasztott izraeliták érdekében cselekedjék. Isten Mózes által bizonyos jeleket és csodákat tétetett Faraó előtt és az izraelita szülőknek kötelességévé tette, hogy ezt a tényt gyermekeiknek elmondják: „Hogy elbeszéljed fiad és fiad fia előtt, amit Egyiptomban cselekedtem, és jeleimet, amelyeket közöttük tettem; és megtudjátok, hogy én Jehova vagyok.” (Mózes II. 10: 2) A hit háznépéhez tartozók mindannyian Jehova Isten tanúbizonyosságaiáért tétettek, hogy a saját gyermekeik előtt bizonyosságot tegyenek. E szabály alól nincsen kivétel.

12 Egyiptomban Jehova bevezette a pászkát, ami az előképből Krisztus Jézus, „Isten báránya”, az emberiség megmentője és Jehova nevének az igazolója halálát jelentette be. A pászkát minden család — vagy ahol egy család csak kevés tagból állott, két szomszédos család együtt — a magánlakásban ünnepelte. (Mózes II. 12: 3, 4) A szülők kötelességévé lett tényleg, hogy gyermekeiket a pászka idején a pászka jelentőségére kioktassák, amiképpen Isten Krisztus Jézus által a hit apostolokat, Jehova gyermekeit az utolsó pászka alkalmával kioktatta. Természetesen a gyermekek kérdést intéztek szüleikhez a dolgokra vonatkozólag, amelyeket a szüleiktől ily alkalmakkor cselekedni láttak, s ezért parancsolta Jehova: „Ha pedig a fiaitok így szólunk hozzátok: Micsoda ez a szolgálatotok? akkor mondjátok: Pászka-áldozat ez Jehovának, aki elment az Izrael fiainak házait Egyiptomban, mikor az Egyiptombelieket megverte, a mi házainkat pedig megmontette. És a nép meghajolt és imádta.” — Mózes II. 12: 26, 27.

13 Az ott minden családfőre ruházott kötelesség általánosan érvényűnek lett szárván és az tényleg az is; és ezáltal ki van mutatva, hogy kicsoda felelős a gyermekek tanításáért (Mózes II. 13: 8, 14) Amidőn Jehova felszentelt népének a tagjait oktatásban részesítette, kötelezte őket, hogy gyermekeiket felvilágosítsák annak jelentőségére: „Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd ezután fiaitok, mondván: Mit jelentenek nektek ezek a kövek? mondjátok meg nekik: hogy a Jordán vize kétféle vált Jehova frigyáldája előtt; mikor átment a Jordánon, kétféle vált a Jordán vize. Ezek a kövek emlékeztetőül lesznek az Izrael fiainak mindörökké.” — Józsué 4: 6, 7.

14 A magát Jehova Istennek odaadó személy éber kell legyen, hogy a hitben maradjon és megbizonyítsa Isten iránti ragaszkodását, valamint az is kötelessége, hogy kellőképpen vigyázzon a kiskorú gyermekei védelmére és tanítására (különösen szellemi dolgokban) és kioktassa őket az Istennek és királyságával szembeni

helyes viselkedésükre nézve. Amidőn Mózes a Moáb mezején kihirdette a hűség és engedelmestség szövetségét, ismételtelen hangsúlyozva lett a szülőknek gyermekeikkel szembeni kötelességük, mégpedig a következőképpen: „Csak vigyázz magadra és őrizd jól lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, amelyeket láttak szeméid, és hogy el ne távozzanak szívedtől teljes élettelben, hanem ismertesd meg azokat fiaiddal és fiad fiaival. El ne felejtkezzél a napról, amelyen Jehova, a te Istened előtt állottál a Hórebben, amidőn azt mondtotta nékem Jehova: Gyűjtsd egybe nékem a népet, hogy halkassam vele beszédeimet, hogy tanuljanak félni engem, minden időben, amíg a földön élnek, és tanítsák meg fiaikat is.” — Mózes V. 4: 9, 10.

15 Isten sohasem változik meg, sem parancsait nem vonja vissza, miután azt szövetséges népének kiadta. Mindenki, aki szövetséget köt Isten akaratának a cselekvésére, ezáltal Jehova nevének és feltett szándékának a tanúja lesz, s neki minden alkalmat meg kell ragadni, mindenki előtt bizonyosságot tenni, s bizonyára minduntalan kínálkozik alkalom, hogy a saját háztartásában gyermekeinek bizonyosságot tegyen.

16 Az őrdög mindenféle eszközt felhasznál, hogy a szülőket a gyermekeik iránti kötelességük elhanyagolására készítse, s az egyik így felhasználhat hatékony eszköz a vallás. A római kat. hierarchia, amely a vallásos dolgokban a vezetést magához ragadta, az őrdög képviselője és eszközeként cselekszik. Ez az őrdög rendszer kitarat amellett, hogy a gyermekek ehhez a vallás-szervezethez vezesse s különösen felekezeti iskolákba gyűjtse, ahol a Bibliával ellenkező tanokkal traktálja őket. A gyermekeket a katekizmusra és a római kat. szervezet tanaira és hagyományaira tanítják. A hierarchia célja a nép fölötti hatalom előléte, s az őrdög arra törekszik, hogy az emberek figyelmét elterelje a mindenható Istenről és királyságáról. Az őrdög eszközeinek, a római kat. hierarchiának a befolyása alatt, amely szervezetet az Úr „a nagy paráznának” bélyegezte, az ország bíróságai fel vannak használva a szülők megbüntetésére, akik gyermekeiket lelküismeretesen a Jehova parancsai iránti engedelmessegre tanítják. Egy erre vonatkozó példa a zászló-tisztelgési kénszer. Jehova Isten kifejezetten megparancsolta a vele szövetségben állóknak, hogy ne hajoljanak meg más előtt, so ne tulajdonítsanak védelmet és üdvösséget valamely teremtménynek vagy dolognak, mert minden oltalom és üdvösség egyedül Istentől jön. (Mózes II. 20: 1–5) Azt is megparancsolta Isten, hogy a szülők megtanítsák gyermekeiket ezen életbevágóan fontos dolgokra: „Hogy féljed Jehovát, a te Istenedet, teljes öletedben, és megtartsd minden rendelkezést és parancsot, amelyeket parancsolok néked; te és a te fiad és fiadnak fia s hogy hosszú ideig élhess.” „És gyakoroldj ezekben gyermekeidet, és szólj ezekről, mikor háztartásban állsz, vagy mikor úton jársz, amikor lefekszel és amikor felkelsz.” „Ha fiad megkérdéző ezután, mondván: Mit jelentenek a bizonyágtételek, rendelkezések és végzések, amelyeket Jehova, a mi Istenünk parancsolt nektek? Akkor ezt mond fiadnak: Szolgáit voltunk Egyiptomban a Faraónak, de kihozott minket Jehova Egyiptomból hatalmas kézzel.” — Mózes V. 6: 2, 7, 20, 21.

17 Ha felszentelt szülők Jehovának engedelmeskednek és gyermekeiket ehként tanítják, a vallásoskodók, mint az őrdög eszközei befolyásolják a törvényen lévő hatalmat a szülők és gyermekek megbüntetésére; s már ez önmagában döntően bizonyítja, hogy Jehova parancsa igaz, a vallásoskodóknak ellenben nincs igazuk s az őrdög vezetése alatt állanak.

18 Gyermekek, akikről otthon helyesen gondoskodnak, gyakran feltesszék a kérdést a szülőknek: „Mit jelentsen az, hogy más gyermekeket a zászló-tisztelgési ceremónia miatt kizárják az iskolából?” A felszentelt szülők a gyermekeik által feltett ily kérdésekre igaz és lelküismeretes feleletet kell adjanak, mivel Isten ezt nekik megparancsolta; s ezek a feleletek a Bibliában megtalálhatók. Az ily dolgokat nem szabad állítólagos tanítókra bízni, akik teljes tudatlanságban vannak Isten

igéje felől. A szülőknek e dologban való helyes eljárási módja tekintetében nem állhat fenn kétség; hiszen meg van írva Isten szövetséges népéről: „És tanítsátok meg azokra gyermekeiteket, szőlván azokról, mikor házában ültek, mikor úton jársz, mikor lefekszél és mikor felkelsz. És írd fel azokat házad ajtófeleire és kapudra, hogy megismerkedjenek napjaitok és fiaitok napjai a földön, amely földön megesküdtött Jehova atyáitoknak, hogy nekik adja mindaddig, amíg az ég a föld felett lesz.” (Mózes V. 11: 19–21) Tartsuk figyelembe, hogy vallásoskodók vezették be a vasárnapi-iskolát, s hogy ugyanazok a vallásoskodók üldözik Isten valóban felszentelt gyermekeit, mivel utódaiknak Isten igéjét tanítják, amint Isten megparancsolta nekik. Tehát a szülők tanítsák meg helyesen gyermekeiket, hogy minden időben engedelmeskedjenek Isten parancsainak, mert tőle származik oltalom, üdvösség és az élet minden állása.

²⁰ Azokat a gyermekeket, amelyek helyesen az Írás szerint vannak tanítva és engedelmeskednek az Igy szülőkötől kapott útmutatásoknak, e modern időben kizárják az iskolákból, azután pedig a szülőket bezárják és üldözik, „mert elmulasztották gyermekeiket iskolába küldeni”. Így akarják a gyermekeket és szülőiket kerülni úton a mindenható Isten parancsai iránti engedetlenségre kényszeríteni, s ez csak arra kellene szolgálna, hogy a szülőket és gyermekeket mégjobban összehozza és mégközelebb hozza őket Istenhez. Akik Isten valóban szeretik, üldözés által nem engedik magukat ellátorítani attól, hogy igazságosságot cselekedjenek és gyermekeiket Isten igéje szerint oktassák. A Jehovához ragaszkodók mindannyian az apostollal mondják: „Inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mint embereknek.” (Csel. 5: 29) Ha kötelességű szülők azért szenvednek, mert gyermekeiket helyesen Isten parancsai szerint tanítják, akkor az az igazságosságról való szenvedés, mivel Isten parancsai szerint szenvednek, ami úgy a szülőknek, mint a gyermekeknek alkalmas nyújt, hogy megőrizzék a Legfelségesebb előtti egyenességüket. — Péter I. 4: 12–14.

²¹ Egy apa vagy anya, aki szövetséget kötött Isten akaratának a cselekvésére, követnie kell Istennek a gyermekeire vonatkozó akaratát és azért azokat az Úr tanítása és intése szerint neveli fel. (Efézus 6: 4) Ez kötelességük és felelősség a szülők a gyermekeikkel szemben, s ezt nem lehet elkerülni. Szülők nem intézhetik el ezt a felelősséget azzal, hogy gyermekeiket a vasárnapi-iskolába vagy a gyermekek számára létesített külön tanulmányi órára küldik, amelyeket mások létesítettek s a szülőktől távol tartanak; akár egyik csoport, akár valamely magánszemély létesítette azokat. Az Isten igéjében való oktatást az Úr utasítása szerint kell végezni. Az Efézus 6: 4-ben említett tanítás alatt iskolázás és fegyelem értendő, miáltal a gyermek Isten parancsai szerint fejlődik és van felnevelve. A fenti szövegben az „intés” alatt tanítás, tanácsadás, oktatás és tanítás értendő, miáltal a gyermek Jehova akaratával vagy parancsával, törvényével és feltett szándékával tisztába jön. Ez a legjobb örökség, amit szülők utódaiknak adhatnak, s amennyiben ezt megteszik, eleget tesznek a gyermekeikre vonatkozó külön felelősségüknek az Úr irányában. Nem lehet helyettes a szülők számára, s ezért a Jehova tanítási csoportja vagy a csoport által választott egyik személy nem teljesítheti a szülők kötelességét. Ennek megkísérlése az erőnek és időnek oly munkában való olpcoskölását jelent, amely a Jehova Istentől felkent népének adott meghívásban nem foglaltatik benne.

²² Ha a szülők a gyermekeiket a Szentírás utasítása szerint tanítják, valószínűleg abban a nagy örömben részesülnek, hogy amidőn gyermekük felnő, látni fogják, miként dicsőíti és magasztalja Jehova Istent és testi atyját is kellő tiszteletben részesíti. A Szentírás által kijelölt út követése a gyermek otthoni engedelmisségére vezet. Ha a gyermek elérte a személyes felelősség korát, akkor az eljárásért maga viseli a felelősséget; s ha testi szülei az Őrnek a gyermekükre

vonatkozó utasítását követték, ezáltal eleget tettek az utódjukért való további felelősségüknek. A gyermekeknek szülei iránti engedetlensége az utóbbi időben nagyon megnövekedett, s ebben kétségkívül nagy része van annak, hogy a szülők elmulasztották gyermekeiket otthon tanítani. A szellemi dolgokban való oktatásnak egy harmadik személyre való teljes átruházása, a gyermeknek a szülei előtti tekintély és tisztelet hiányára vezet. Ez utóbbi napokban közmondássá vált, hogy a lelkészek gyermekei a legrosszabbak az országban. Ez kétségkívül nagyrészt arra vezethető vissza, hogy a vallásoskodók a gyermekek helyes házi iskolázását elhanyagolták s minden bibliai oktatást a vasárnapi-iskola tanítóira bízták, akik semmit se tudnak a Bibliáról, Istent és királyságát helyesen se veszik s ezért nem végeznek helyes oktatást; s ennek a gyermek issza meg a levét. Az apának vagy anyának a gyermek tanítására vonatkozó kötelességét továbbá a következő az Úr apostola által feljegyzett Írásszöveg hangsúlyozza: „... aki a maga házat jól igazgatja, gyermekeit engedelmisséggel tartja, minden tisztességgel; [mert ha valaki a tulajdon házában nem tudja igazgatni, minőden visel gondot Isten egyházára?].” — Tim. I. 3: 4, 5.

²³ A testi apa, aki a gyermekét hűsögesen az Úr tanítása és intése szerint neveli fel, abban az örömben részesülhet, hogy gyermeke a Király szolgálatában hozzá csatlakozik, hogy hízzól-házra jár és részt vesz a királyság bizonyágtévő munkájában, hordozván a gramofont vagy hangszerkezetet a királyság evangéliumának a hirdetésére, vagy az embereknek a nyomtatott szöveggel tesz bizonyágot. Gyakran előfordul, hogy helyesen nevelt gyermekek hatékony bizonyágot tesznek a királyságról és oly embereknek is felkeltik az érdeklődést, ahol ezt a szülők nem tudták megtenni. A fiatalágnak a szülők egy tagja által való nevelését és annak eredményét Timotheus esete mutatja, akiről Pál így szólt: „... hogy miképpen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az evangélium ügyében.” (Filippi 2: 19–22) A most Isten népe előtt lévő nagy és fontos kérdés Jehova nevének az igazolása, amit királysága és Krisztus Jézus által visszavehet. Azért kösse le a királyság minden igazságosságot szerető teljes figyelmét. A világon folyamatban lévő nagy nyomás és Jehova tanúinak kegyetlen üldözése idején sok gyermek megörvendeztetni szülei szívét, anélkül kivonulnak a bizonyágtévő munkába és szülőkkel együtt részt vesznek a királyság evangéliumának a prédikálásában. Ha szülők elmulasztanak időt és fáradságot fordítani gyermekeik helyes nevelésére és oktatására és őket az Isten országának támogatására buzdítani, elmulasztanak egy nagy alkalmat annak a megtevésében, ami az Isten iránti tisztaságuk megőrzésében kiváltságuk és kötelességük. A felkentek gondoljanak arra, hogy nem a világ megtérítése a megbízásuk, hanem hogy bizonyágot tegyenek a világ népei előtt és őket értesítsék, hogy Jehova Isten és királysága a világ egyedüli reménysége. A felebaráti szeretet helyesen otthon a családhoz tartozókkal kezdődik, s ez különösen vonatkozik a szülők és gyermekek közötti viszonyra.

²⁴ Feltéve, hogy a gyermek atya hitetlen és ellensége a királyság evangéliumának, a felesége, a gyermek anyja ellenben hívő és az Urat szolgálja, mi a teendő ily esetben a gyermek tanítására vonatkozólag? Ily viszonyok között az anya vegye át a gyermek tanítását? A gyermek vagy gyermekek oktatásának a felelőssége mindig a házaspár hívő tagján nyugszik, s ha az anya odaszó Istennek szemben, nem kerülheti el a felelősséget azzal a megindokolással, hogy a gyermek atya a királyság ellensége. Időt és alkalmat kell találni arra, hogy a gyermeket vagy gyermekeket felvilágosítsa Istentől, a Királytól és a királyságról. Az ily esetben való helyes eljárást illetőleg Timotheus szolgált egy találó példát, akinek a királyság szolgálatában való tevékenységéről a Szentírásban feljegyzés van megőrizve, nyilván azért, hogy ezt a kérdést helyesen szemléljük előtárja. Timotheus atya egy görög volt, és semmi bizonyíték nincs arra, hogy valaha az Őrben hitt volna.

(Csel. 16:3) Azonban Eunika, Timotheus anyja és nagyanyja Lois átvették Timotheus tanítását és hűen teljesítették kötelességüket, amint azt az apostolnak Timotheushoz intézett következő szavai mutatják: „Eszembe jutván a benned lévő, képmutatás nélkül való hit, amely először lakozott nagyanyádban Loishán és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is.” (Tim. II. 1:5) Hogy a hű anya és nagyanyja a gyermeket tanították, mutatják a következő, a Szentírásban feljegyzett szavak: „De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bízottak, tudván tőled tanultad, és hogy gyermekségedtől fogva ismered a szent Írásokat, amelyek téged bölcsesé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.” — Tim. II. 3:14, 15.

33 Az bizonyos, hogy ezek a hű asszonyok a gyermek Timotheus tanításánál nem a kisgyermek nyelvet használták, sem nem folyamodtak az úgynevezett „abécés” könyvhöz a bibliai dolgokra való oktatásnál, amint azt ma az állítólagos tanítók teszik. Az ifjút az íblehet Szentírásból tanították, megismertették vele a törvényt és a prófétákat és bizonyosságot tettek neki Jézus Krisztusról és a királyságról. És a hű munkájuk kiváló szellemi gyümölcsöt hozott. Timotheus egészen fiatal volt, amikor őt Pál társul vette az Úr munkájában. (Csel. 16:1-3) Mikor Pál Timotheust kiküldötte a szolgálathoz, így szólt hozzá: „Senki ifjúságotat meg ne vesse, hanem legyen példa a hívőknek.” (Tim. I. 4:12) E hű fiatal szolgának a nevelése kétségkívül felszentelt anyja és nagyanyja fíradozásának köszönhető, ami összhangban van a következő Írásszöveggel: „Nevelj a gyermeket azon az úton, amelyen járnia kell; s ha megvénül, akkor se tér le arról.” „A gyermek elméjéhez köttetett a boldogság; de a fenyeítés vesszeje meesze előzi ő tőle azt.” „Aki jogtalanságot vet, semmisséget [Ellerfeldi szerint: szerencsétlenséget] arat; és a haragjának vesszeje esődöt mond.” (Példab. 22:6, 15, 8; angol ford.) Jól ismert tény, hogy ma sok fiatal ember, akik szüleiktől Szentírás szerinti nevelésben részesültek, tevékenyen részt vesznek a Király szolgálatában és szüleikkel együtt dolgoznak.

34 A Szentírásból világosan kiténik, hogy Jehova tanúinak a csoportjai nem kötelesek átvenni a szülőknek gyermekeikre vonatkozó kötelességüket és felelősségüket, számukra külön tanulmányi-osztályt bevezetve. Isten a Jehova tanui seregére meghatározott kötelességet ruházott, amit minden csoport mint egység köteles teljesíteni. Ha tehát a csoport és annak egyes tagjai idejüket és erejüket oly tanításra pazarolják, amely a szülőknek a kötelessége volna, ily mértékben elhanyagolják megbízatásuk rendelkezéseinek a teljesítését. A szülői házaspárnak az a tagja, amely fogadalmat tett Isten szolgálatára, nem bujhatik ki a gyermeke oktatásának a felelőssége alól azáltal, hogy ezt a felelősséget Isten felszentelt népének egy csoportjára vagy annak egy személyére bízta. Az összes Írásszövegek bizonyítják ezt a következtetést.

35 Mit kell tenni azonban az oly felszentelt gyermekek érdekében, akik ohajtják a tanítást, de otthon nem részesülnek abban? Mit kell tenni a nem felszentelt gyermekek érdekében, akik sóvárogják megismerni Isten igéjének az igazságát? Legyenek elhanyagolva ezek a gyermekek vagy a szüleik hanyagsága miatt maradjon el ezek oktatása? Ne létsítsenek a felkent sereg tagjai vasárnapi-iskolát vagy egy ifjúsági-biblia-tanulmányi osztályt az ilyenek számára?

Tanulmánykérdések

1-3. Mit tesznek vezetőjükké azok, akik Jehovát szeretik és szolgálják? Mutasd ki Írásbizonyítékokkal, miért!

Miért kell ma nagy figyelmet szentelni az itt megvázgálandó kérdésnek?

- 4, 5. Utalj a vasárnapi-iskola eredetére, céljára és használatára!
- 6-9. Mikor végeztetett az „Illés munka” és mielő állott az? Azalatt voltak fenntartva vasárnapi-iskolák, és milyen okból kifolyólag? Miért küzdött később az Orfony kommentárokat a nemzetközi vasárnapi-iskolai lelkészek? Mikor és miért lett ez megszüntetve?
- 10, 11. Vázd a helyzetet, amelyből felvetődött a kérdés, hogy vajon nem kellene a fiatalabb gyermekek számára külön tanulmányi osztályt létesíteni! Mely jelentősebb okokat hozták fel az elkülönített tanulmányi-osztály támogatói? Milyen ellenérvek szólnak ez ellen?
12. E dolog megtárgyalásánál mely határozott kérdések várnak válaszra? Hol található meg a helyes felelet e kérdésekre és miért ott?
13. Milyen világosság tűnik ki a tárgyra vonatkozólag azon határozott megbízatásból, amelyet Jehova a felkenteknek ajándékozott?
- 14-16. Vázd a körülményeket, amelyek között Jézus a Máté 19:14-ben és Márk 10:13, 14-ben feljegyzett szavakat mondta! Mit értett Jézus ezáltal?
17. Hogyan szolgálta a vallás a célt, amelyért meg lett szervezve? Mily összefüggésben van ezzel a vasárnapi-iskola?
- 18, 19. Mily vonatkozó útmutatás tűnik ki Jehovának Ábrahámmal való eljárásából és az erről Mózes I. 18:17-19 feljegyzése kijelentéséből? Hasonlítsd össze ezzel Ésaiás 54:13-t!
20. Mutasd ki, hogy úgy a körülmények, mint az Írásszövegek világosan a szülőkre ruházza gyermekeiknek Istenről és királyságáról szóló kioktatásának a felelősségét!
- 21-25. Alkalmazd erre vonatkozólag Mózes II. 10:2; Mózes II. 12:3, 4, 26, 27; valamint Józsué 4:6, 7 és Mózes V. 4:9, 10 szövegeit! Honnan tudhatjuk, hogy a fenti parancsolatok ma is érvényben vannak?
- 26, 27. Milyen eszközt alkalmazott az őrdög arra, hogy a szülőket a gyermekeik iránti kötelességük elhanyagolására bírja? Idézd példákat az e célból alkalmazott módszerekből! Hasonlítsd össze a Mózes II. 20:1-5 és Mózes V. 6:2, 7, 20, 21-ben feljegyzett parancsot a szülők, gyermekek és vallásoskodók eljárásával és viselkedésével annak kimutatása végett, hogy az őrdögnek sikerült az emberek figyelmét a mindenható Istenről és királyságáról elterelni!
- 28, 29. Mely állapotok követelik meg most különösen, hogy a gyermekek alaposan ki legyenek oktatva? Mily világosságot vet e kérdésre Mózes V. 11:19-21, hogy ki és hol kell végezze ezt a tanítást? Mit kell különösen feltárni a gyermekek előtt és miért kell ezt oly erősen hangsúlyozni? Mily eredményt lehet várni egy ily helyes oktatástól?
30. Magyarázd meg az Előzus 6:4-ben feljegyzett parancsot: „Neveljétek fel őket az Úr tanítása és intése szerint!” Kikhez van intézve ez a parancs és miért van az megparancsolva nekik?
- 31, 32. Milyen más kedvező eredményt lehet elvárni attól, ha a festi apa a gyermekeit Írás szerint neveli? Indokold meg a gyermekek engedelmességének a megnövekedését napjainkban! Alkalmazd e tekintetben Tim. I 3:4, 5-t! Hasonlítsd meg Filippi 2:19-22-t!
- 33, 34. Feltéve, hogy a gyermek apja hitetlen és ellensége a királyság evangéliumának, mi történjen ily esetben a gyermek nevelésére vonatkozólag? Mutasd ki a Szent Írásból, hogy ez teljesen világos és helyes eljárás és azt az Úr nyilvánvaló áldása kíséri!
35. Mit mutat tehát világosan a Szentírás a gyermekek oktatására vonatkozólag?
36. Mily további kérdések vetődnek fel és várnak magyarázatra?

(Angol W. 1938 Április 15)

Gyermekek

II. rész

„Hagyjátok békét a kis gyermekeknek, és ne tiltaitok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert Iyennek a mennyek országa.” — Máté 19: 14.

JEHOVA ISTEN a nagy tanító, s ő a gyermekeit szeretőt fia, Krisztus Jézus által tanítja. Eszerint tehát Isten és Krisztus Jézus a mi tanítóink. Most azért minden élönek tudnia és követnie kell a következőket: A mindenható Isten, az egyedül Felséges mindenek felett, az ég és föld Teremtője és minden jó és tökéletes adomány adományozója az Úr, akinek neve Jehova. (83. zsoltár 19) Krisztus Jézus az ember megváltója és megmentője és a világ jogos uralkodója vagy Királya, a az ő királysága az egyedül reménység az emberiség számára; Jehova neve mindenek felett felséges s most minden teremtmény elméjében igazoltatnia kell és a legfőbb helyet kell elfoglalnia. Ezek az egyszerű, életbevágón fontos igazságok igen komplikáltak ahhoz, hogy a gyermekeknek taníthassuk és azok megérthessék? Bizonyára nem! Meg van ígérve, hogy az Úr a hozzáfordulókat semmiképpen nem utasítja el. A gyermekek már egész fiatalon képesek megérteni egy egyszerű beszéd értelmét. A szülők kioktathatják őket, és értelmes szülők nem használják a kisgyermek nyelvet gyermekük oktatására, hanem egyszerűen és világosan feltárják előttük a dolgokat, amelyeket meg akarának érteni velük. Már attól az időtől kezdve, hogy a kis gyermek beszélni kezd, elmondják neki a szülők azt, amiről azt akarják, hogy tudja. Miért ne beszélne a gyermeknek Jehováról, Krisztus Jézusról, a Királyról és királyságáról oly dolgokat, amiket a gyermek képes felfogni? Ezek a legfontosabb igazságok, amelyeket a gyermekkel meg lehet érteni, s ezt a saját érdekében sohasem volna szabad elhanyagolni. Egy apának vagy anyának az a kifogása, hogy nincs képesség a gyermekei oktatására tehát nem helytálló. Isten hív szolgája, aki gyermekével megértethet valamit, nem mulasztja el vele az Istenről és királyságáról szóló igazságokat közölni. A felséges Atya utasítását és példáját követi, aki kioktatta hű és engedelmes gyermekeit és így szól: „Hallgasd, fiam, a te atyád tanítását, és a te anyád oktatását el ne hagyd.” (Példab. 1: 8) Amint a Szentírás mutatja, Krisztus Jézus így szól Isten gyermekeihez: „Halljátok meg, fiam, atyátok tanítását, és figyelmezzetek az értelemnek megtudására! Mert jó tanítást adok néktek: az én tanításomat el ne hagyjátok. Mert az atyám fia voltam, gyenge és egyetlen az anyám előtt. És tanított engem és így szól hozzám: szived tartsa meg beszédemet; figyeld meg parancsolataimat és élj!” — Példab. 4: 1—4; *Elberfeldi ford.*

* Bir még valami a gyermek számára oly nagy fontossággal, mint annak az útnak a megismerése, amelyen örök életet nyerhet? Ha a szülők értékelik gyermeküket, bizonyára azt kívánják, hogy életet nyerjen, és azért képesek kell legyenek úgy beszélni, amint írva van: „Bölcsességnek útira tanítottalak téged, vezettelek téged az igazságnak ösvényin.” (Példab. 4: 11) Egy Istennek szentelt férfi annyira korlátozva van, hogy nem közölhetné gyermekeivel az alapigazságokat? Vólna olyan gyermek, amely képes megérteni a helyes és helytelen közötti különbséget s az ily egyszerű tanítást nem volna képes felfogni? Hol van mentségük a felszenteltnek, ha elmulasztják gyermekeiket otthon oktatni?

Felszentelték

* A Szentírás és a tények világosan mutatják, hogy az Úr juhainak két csoportja szenteli magát Isten szolgálatára, vagyis a következők: A templomsereg felkent tagjai, akik természetesen az Isten akaratának a cselekvésére vannak szentelve s akik a hűség- és a királyság szövetségében vannak. Az ilyenek az Isten legelőjének a juhai: „Tudjátok meg, hogy Jehova az Isten!

ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és legelőjének juhai vagyunk.” (100. zsoltár 3) „Mi pedig, a te néped és legelőjének nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdettük dicséretedet!” (79. zsoltár 13) „Elindította népét, mint juhokat, s vezette őket, mint nyáját a pusztában.” (78. zsoltár 52) „Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre Jehova előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és kezének juhai vagyunk.” (95: 6, 7) „Amint meg van írva, hogy: „Te ötödöt gyilkoltatunk minden napon; otybá tekintenek mint vágó juhokat!” (Róma 8: 36; 44. zsoltár 23) A másik csoport a jonadábokból, a „nagy sokaság-
ból” áll.

* A „nagy sokaság” alkotó jonadáb-sereg szintén Isten akaratának a cselekvésére szentelte magát. Ezek az Úr „más juhai”. (János 10: 16) Ezek a „más juhok” azok, akiket az Úr most magához gyűjt. Ezek között a felszentelték között vannak a felkentek és a nagy sokaság tagjai, akiknek gyermekeik vannak. Az apa és anya kötelezettségét képezi — tartozzanak a maradékhoz vagy a nagy sokasághoz —, hogy kiskorú gyermekeiket oktassák: azért mind a két osztálynak ugyanaz a kötelessége. Ezt a kötelezettséget az Úr az ily szülőkre ruházta, s ők ezt nem tolhatják másokra vagy nem bízhatnak meg más tétellel. Hogy Jehova a gyermekek oktatásának kötelezettségét a szövetséges népe tagjaira ruházta, világosan ki van mutatva a következő Írásszövegekben: „Figyeld én népen az én tanításomra! hajsátok füleiteket számomra beszédeimre!... Amit hallottunk és tudunk s amiket atyáink beszéltek nekünk. Nem titkoljuk el azokat fiainktól, a jövő nemzedéknek is elbeszéljük Jehova dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedtél. Mert bizonyosságot állított Jákobban, és törvényt rendelt Izraelben, amelyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat; hogy megtudja azokat a jövő nemzedék, a fiak, akik születnek; és felkeljenek és hirdessék azokat fiaiknak; hogy Istenbe vessék reménységüket és el ne felejközzenek Isten dolgairól, hanem az ő parancsolatait megtartsák.” (76. zsoltár 1, 3—7) Mivel ezeket a kötelezettségeket Jehova az előképes népére ruházta, még több okunk van feltételezni, hogy Jehova hasonló kötelezettséget ruházott azokra, akik ma az Úr nyájába gyűjtetnek.

* Gyakran hangoztatva lett, hogy mi elhanyagoljuk gyermekeinket, mivel nem gondoskodunk a szellemi dolgokban való elkülönített oktatásukról. Mindazáltal erre így felelhetünk: Ha azt látjuk, hogy Isten a szülőkre ruházta a felelősséget, akkor nem lehet joggal felelőssé tenni sem a felkentek csoportját, sem az egyes felkenteket a mások gyermekeiért, ha az ily ifjúság számára nem gondoskodnak elkülönített és privát tanulmányi osztályról. Az ilyen intézkedéssel megkísérelnek átvenni a szülőkre ruházott kötelezettséget, s ez nem egyezne Isten akaratával; ezzel eltérnének attól a megbízatástól, amelyet az Úr a felkenteknek adott. Ha egy atya vagy anya elhanyagolja kötelezettségét, az egyáltalán nem növeli a csoport vagy annak tagjai felelősségét, hogy a mások gyermekeit szellemi dolgokban kellene oktatniuk. Feltehető tehát a kérdés: A maradék tagjai vagy a most földön lévő felkentek nincsenek most hasonló állásokban, mint amilyeneket a papok és léviták betöltöttek, akiket az Úr Izrael népének az oktatásával bízott meg, amint az Malakiás 2: 7-ben írva van: „Mert a papnak ajkai öröki a tudományt, s szájából törvényt várnak, mivel a Seregnek Jehovájának követe ő?” (Lásd Mózes V. 17: 9—11; 33: 8—10; Krónika II. 15: 3-at is.) Ezt szívesen beismerjük, mert tényleg így áll a dolog; mindazáltal az a tény, hogy a

léviták a nép oktatására voltak rendelve, egyáltalán nem mentesítik a szülőköt azon kötelességüktől, hogy gyermekeiket odahaza vagy máshol oktassák. Még a nagy nyilvános gyülekezetek, ahol Isten szövetséges népe összejön Isten ígéjének a tanulmányozására és halgatására, sem mentik fel a szülőköt azon kötelességüktől, hogy gyermekeiket otthon oktassák. Ennek az isteni szabálynak vonatkoznia kell a nagy bizonyosságtelű gyülekezetekre, a csoport-bibliakutatásra és Isten szövetséges népe más összejöveteleire is. Sem az előképlehen, sem az ellenképlehen nem kaptak Isten felszentelt népe csoportjai kifejezett megbízást arra, hogy a gyermekek elkülönített oktatásáról gondoskodjanak; hanem a felülbízták és gyermekeiket együtt gyülekezzenek.

1935-ben nyilatkozta ki Jehova szeretett népe előtt, hogy a nagy sokaság egy földi osztály, amely sorogott az Úr „más jühai” alkotják. Ettől az időtől kezdve az Úr népe az ellenjellekes sátoros ünnepet ünnepli, s ezen az ünnepen az Isten ígéje a nagy tanítók, Jehova és Krisztus Jézus által soha nem tapasztalt módon feltárul. Ne felejtjük el, hogy az előképes sátoros ünnepen az ifjúság is jelen volt azok között, akik a nyilvános gyülekezeteken a Jehova törvényeiben való oktatásra megjelentek: „Es Mózes megparancsolta nekik, mondván: A hetedik osztendő végén, az elengedés esztendejének elején, a sátorok ünnepén: mikor eljön az egész Izrael, hogy megjelenjék Jehova előtt, a te Istened előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt: olvasd fel e törvényt az egész Izrael előtt fülük hallására. Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a kisbarnákat és a jövevényeket, aki kapuidon belül van, hogy hallják és tanuljanak és féljék Jehovát, a ti Istenedeteket, és tartsák meg és teljesítsék e törvénynek minden ígéjét. És az ő fiaik is, akik nem tudják még, hallják és tanulják meg, hogy Jehovát, a ti Istenedeteket kell félni mindaddig, amíg éltek azon a földön, amelyre általakeltek a Jordánon, hogy bírjátok azt.” (Mózes V. 31: 10—13) Ezáltal nyilván példa lett mutatva, miszerint a gyermekek a felnőttekkel kell legyenek, hogy meghallják az Úr tanítását, s nem kell őket egy másik, privát helyen elkülöníteni.

Hogy egy hasonló intézkedés a gyermekekre vonatkozólag ma is összhangban van Isten akaratával, határozottan kiténik a Szentírásból. Az Úr Jézusnak 1918-ban történt templomba jövetele óta Sion felépült és Jehova neve színhelyivé tétetett, ahol ezt a nevet korra való tekintet nélkül tisztelni kell mindazoknak, akik az Urat szolgálni kívánják. Ez volt a változhatatlan szabály az előképes népe számára: „Akkor arra a helyre, amelyet kiválaszt Jehova, a ti Istenedek, hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyetek mindent, amit parancsolok néktek: egészen égőáldozatokat, véres áldozatokat, tizedeiteket és kezeiteknek felemelt áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadásokat, amelyeket fogadtok Jehovának. És örvendezetek Jehova, a ti Istenedek színe előtt, mind ti, mind fiaitok és leányaitok, mind szolgálóitok és szolgálóleányaitok, mind a lóvita, aki kapuidon belül lézen; mert nincs része vagy öröksége ivatelek.” „Hanem Jehova, a te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen, amelyet kiválaszt Jehova, a te Istened: te és a te fiad, leányod, szolgáló, szolgálóleányod és a lóvita, aki kapuidon belül van: és örvendezzél Jehova, a te Istened színe előtt mindenben, amire kezedet veted.” „Vigyázz és hallgasd meg mindezeket az ígéket, amelyeket én parancsolok néked, hogy jól legyen dolgod, néked és gyermekeidnek utánnad mind örökké; mivelhogy azt cselekszed, ami jó és igaz Jehova, a te Istened szeméi előtt.” (Mózes V. 12: 11, 12, 18, 28) A gyermekeknek lehetővé kell tenni, hogy részt vehessenek szüleikkel az öröm és áldás alkalmában. A gyermekek nyilván kérdéseket tesznek fel e dolgok jelentősége felől, s őket ki kell oktatni.

De mi a helyzet a jonadábok, illetve azok gyermekeivel, akik a nagy sokaságot alkotják? E gyermekeket nem kellene a maradék külön és privát oktatása? A jonadábok által követendő szabály szükségszerűen ugyanazok kell legyenek, amelyekhez a felkenteknek

is alkalmazkodniuk kell. A gyermekekkel rendelkező jonadábok szintén felelőssé tétetnek gyermekeiknek az Isten ígéjére vonatkozó dolgok házi oktatásában: hogy az Úr ezt helyesli, mutatják azok a szavak, amelyeket Jehova Jonadáb leszármazottainhoz intézett. Azok a fiak azt a tanítást vették irányvonalnak, amelyet atyjuktól, Jonadábtól nyertek. Jehova kipróbálta őket affelől, hogy milyen oktatásban részesültek szüleiktől, s ezért van megírva a Szentírásban: „Es felelőnek: Nem iszunk bort, mert Jonadáb, Rékáb fia, a mi atyánk parancsolta nekünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok. Se házát ne építsetek, se vetést ne vessetek, se szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljete e földnek színeán, amelyben ti jövevények vagytok. Es hallgattunk Jonadábnak, a Rékáb fiának, a mi atyáinknak szavára mintabban, amiket parancsol nekünk, hogy teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, fiaink és leányaink, se házakat ne építsünk, hogy azokban lakjunk, se szőlőket, se mezőket, se vetésünk ne legyen nekünk, hanem lakozunk sátorokban. Hallgattunk azért és a szerint cselekedtünk, amint nekünk Jonadáb, a mi atyánk megparancsolta.” — Jeremiás 35: 6—10.

Jehova helyeselte azt, amit az atya a gyermekeknek tanított és az atyjuk iránti viselkedésüket, s azért az ily oktatás feletti elismerését a következő szavakkal fejezte ki: „A Rékábíták házában pedig monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Jehovája, az Izrael Istene: Mivelhogy hallgattatok Jonadábnak, a ti atyátoknak parancsolatjára, és megtartottátok minden parancsolatját, és úgy cselekedtetek, amint meghagyta volt néktek: Azért ezt mondja a Seregek Jehovája, az Izrael Istene: Nem fogyatkozik el Jonadábnak, a Rékáb fiának maradéka, aki előttem álljon mindenkor.” — Jeremiás 35: 18, 19.

Jehovának ez emberek iránti elismerése és ezek megáldása előárnyékolta a Jonadábok és gyermekeik megáldását, azok megáldását, akik most oktatásban részesülnek és engedelmeskednek a azért Armageddonkor megfogalmaztatnak. Miért kísérelné meg valaki magára venni azt a kötelességet, amelyet Isten a szülőkre ruházott, különösen, ha Isten nem parancsolta meg felkent szolgálóknak ily kötelesség átvételét?

A szülők hi engedelmesége és Istennel a gyermekekre vonatkozó előirt szabályai pontos megtartása, jóltevéleg hathat a gyermekekre. Míg a gyermek eléri a személyes felelősség korát, a gyermek oktatásának a kötelessége a házaspár felszentelt tagján nyugszik. az apa vagy anya helyes eljárását az ily kötelesség teljesítésében Isten az ily felszentelt szülők gyermekeiknek a javára fordítja, s az apostol következő szavai világosan erre mutatnak: „Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek.” (Kor. I. 7: 14) Mivel ez a szabály a felkent szülők felelőtlen gyermekeire vonatkozólag, amely szülők az Úr parancsai szerint oktatják gyermekeiket a szellemi dolgokban, az Úr bizonyára megoltalmazza a „szent gyermekeket” szüleikkel együtt Armageddonkor. (Sofonias 2: 3) Az Úrnek ezen ígérete szerint az Úr Armageddonkor kegyelmesen gondol a Jonadábok gyermekeire, akik szüleiktől oktatásban részesültek, mivel a szülők követték az Úr utasításait és szorgalmasan kövölték Igéjét gyermekeikkel. A Jonadábokra vonatkozó szabályok ugyanazok kell legyenek, mint a felkentekre vonatkozóak, s a felkentek híven engedelmeskednek az Úrnak a gyermekeikre vonatkozólag. Ez azt mutatná, hogy a Jonadábok, akik bele egyeztek Isten akaratának a cselekvésébe, szintén felelősek gyermekeiknek a Szentírásban való oktatásáért. Ha tehát elmulasztják a gyermekeiknek az Úr parancsai szerinti helyes oktatását azok, akik magukat Isten akaratára cselekvésre szentelték — legyenek azok felkentek vagy Jonadábok —, akkor az ilyenek kötelességüket mulasztják el, s azért viselniük kell a felelősséget. A mások gyermekeire vonatkozó e felelős-

ség nem az egész csoporton nyugszik, sem pedig a csoport valamely tagján. Az ily kötelesség elmulasztása nem hatalmazza fel sem a felkent csoportot, sem annak egyes tagjait, hogy elkülönített vagy privát tanulmányi osztályt vezessen be és tartson fenn a gyermekek oktatására. De nem szolgáltatt mentesítést se a maradék-seregnek vagy annak valamely tagjának, hogy elhanyagolja a bizonyosságtovábbra és a királyság evangéliumának a hirdetésére vonatkozó s az Úrtól kapott világos kötelességét és megbízatását.

További tanítás

10 Nyilvánvaló, hogy a Szentírás hangsúlyozza a gyermekek házi tanítását. Ez azonban nem zárja ki őket attól, hogy máshol is oktatásban részesüljenek. De hol részesüljenek ily oktatásban? A gyermekek járjanak a szülőkkel együtt a gyülekezetbe és vegyenek részt az Isten ígője igazságának tanulmányozásában. Ez az a szabály, amelyet Jehova előképes népe vezetésére ismer-tetett, s még most is ugyanez a szabály kell érvényben legyen. A hűség és engedelmestség szövetségének ismeretésekor, amely szövetséget Mózes Jehova utasítására a Moáb mezőjén összegyűjtött Izráelnek be kellett jelentsen, a szülőknek meg volt parancsolva, hogy gyermekeiket hozzák magukkal — s azt meg is tették — és a gyermekeknek megparancsoltatott, hogy a kiadott parancsokat csendben hallgassák végig s abból a lehető legtöbbet tanuljanak. Lehetséges, hogy ez a gyermekeknek kissé nehezükre esett; mindazáltal az számukra megfelelő, helyes iskolázás volt, mert Isten így intézkedett. Amit a gyermekek egy ily gyülekezetben nem tudnak megérteni, azt megkérdezhetik szüleiktől, és otthon további oktatásban részesülhetnek. Mózes Jehova parancsának engedelmeskedve, összegyűjtötte a minden korban lévő embereket s azután így szólott hozzájuk: „Ti e napon minilyájan Jehova előtt, a ti Istene-tek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és tisztartóitok, Izráelnek minden férfija; a ti *kicsinyeitek*, feleségeitek és a te jövevényed, aki táborodban van, sőt favágóid és víz merítőid is.” — Mózes V. 29: 10, 11.

11 Miatán az izráeliták Józsué vezetése alatt Kanaánba értek, megint összegyűjtették, hogy a Mózes által a Moáb mezőjén kihirdetett szövetség áldásainak és átkainak a felolvasását végig hallgassák. Mivel Józsué ott úgy a gyermekeket, mint a felnőtteket összegyűjtötte a szövetség rendelkezéseinek a meghallgatására, az meggyőzően bizonyítja, hogy Isten helyeselte a gyermekek jelenlétét. A gyermekek nem lettek félre küldve, hogy ott valaki másként tanítsa őket; hanem mivel a szüleikkel voltak, hallgatták a fontos üzenetet, amint írva van: „Azután pedig felolvasta a törvénynek minden ígjét, az áldást és az átkot, mind úgy, amint meg van írva a törvény könyvében. Nem volt egy íge sem azok közül, amelyeket Mózes parancsolt, amelyet fel nem olvasott volna Józsué az Izraél egész gyülekezetét előtt, még az asszonyok, gyermekek [kisdetek; Paralellbiblia], jövevények előtt is, akik közöttük jártak.” — Józsué 8: 34, 35.

12 Milyen kifogást emelnek az ellen, hogy a gyermekek a felnőttekkel együtt ülnek a gyülekezetben, hogy ott tanításban részesüljenek? Erre a gyermekek elkülönített tanítása erős támogatói mintegy így szólnak: „Szükséges, hogy a gyermekek és fiatalok elkülönítve gyülekezzenek és saját, külön tanulmányuk legyen, amelyet egy alkalmas tanító vezet, mert az ő gondolkodásuk még nem érett meg eléggé ahhoz, hogy az idősebbekhez csatlakozhassanak s velük egyazon tanulmányi gyülekezetben üljenek és tanuljanak. Őket valami könnyebb tanulmánnyal kell szorakoztatni annál, ami a felnőtt íráskutatóktól megköveteltetik.” Az idősebb felnőttek és a fiatalabbak vagy ifjúság közötti választó vonal általában 12 és 16 év között lett megállapítva, míg a fiatalabb gyermekeket elemistáknak tekintik, akiknek szükségük van, hogy az ovódlában vagy egész egyszerű nyelvezettel taníttassanak. Az ily következtetés nem írásszerint való és az észszerűség semmiképpen se támogatja.

13 A gyermek Jézust szülei már 12 éves korában felvitték Jeruzsálembe a templomi szolgálatra, ami természetesen Jehova akaratával összhangban történt. Ott találta meg a fiatal Jézust „a doktorok között ülve, amint hallgatta, és kérdezgette őket”, amely kérdés-re azok nem tudtak feleletet adni. „És mindnyájan, akik őt hallgatták, elálmélkodtak az ő értelmén és feleletein.” (Luk. 2: 41—50) Természetesen erre azt mondják, hogy Jézus tökéletes gyermek volt tökéletes értelemmel; mindazáltal ebből nem kell azt következtetni, hogy más gyermekek ebben a korban nem tudnak megtanulni valamit, ha a felnőttek tanulmányozásán részt vesznek. Arra kell gondolnunk, hogy sok szülő gyermekéssel bír és kevesebb képességük van az igazság felfogására, mint a kis gyermekeknek. Manapság a kor nem mérvadó annak megállapításánál, hogy egy teremtmény a neki mondottakat képes felfogni vagy sem. Mindeztől eltérve, a Szentírásban lefektetett irányvonalakhoz kell tartanunk magunkat, ahelyett, hogy egy más módszert találjunk ki, azt elfogadjuk és követjük. E világ bölcsessége bolondság Isten előtt, s akik oly bölcseségek tartják magukat, hogy egy módszert kell kitalálni a gyermekek tanítására, ellentétben azzal, amelyet Isten mutatott, ezáltal azt mutatják, hogy nem értették meg kellőképpen a Teremtőhöz való viszonyukat.

14 Amely gyermekeket most a szülők rendszeresen magukkal visznek a tanulmányi gyülekezetbe, gyakran meglepik a felnőtteket is az igazság gyors felfogásával. A gyermekek gyakran kérdéseket tesznek fel és értelmesebb feleleteket adnak, mint sokan azok közül, akikről feltételeznük, hogy érett korúak és értelműek. Ha valaki ahhoz ragaszkodik, hogy a 12 és 16 év közötti egyéneknek elkülönített tanulmányuk kell legyen, az olyan aláértékeli az ily korú fiatalok értelmi és felfogó képességét. Még a 12 éves és fiatalabb gyermekeket sem szabad ilyen fiataloknak tekinteni ahhoz, hogy rendszeresen résztvehessenek szüleikkel a tanulmányi- és szolgálati gyülekezeteken. Miképpen tanulhatnak oly jól, mint a felnőttekkel együtt? Egy hat éves gyermek, amelyet otthon helyesen oktatnak, sokszor világosabban megérti az ördög szervezete és Istennek Krisztus alatti országa közötti különbséget, mint a felnőttek. A kisdeteknek jó fülük van, s amióta a tanulmányozásra kerülő dolog a gyermek életére és boldogságára vonatkozik, nem tudjuk miért ne nyerne alkalmat, hogy a gyülekezetet látogassa, a szüleivel együtt tanulmányozzon s ott valamit Isten kegyelmes gondoskodásáról megtudjon. Ha folyamatban volna egy politikai küzdelem választás alkalmával két ellenfél között, amióan az egyik a nép mindennemű szabadsága, jogai, békeje és boldogsága elnyomása mellett szállna síkra, a másik pedig egy jó kormányzatért, a nép helyes életmódjéért és jólétéért lépne fel, nem feltételezhetnük, hogy egy hat éves gyermek, amely a gyűlésen jelen volna és a vitát végig hallgatná, fel tudná ismerni a különbséget a két félről és aközötti különbséget, amit ezek képviselnek? A világi szülők biztosan kioktatnák gyermeküket erre vonatkozólag. Még sokkal fontosabb, hogy kioktassák gyermekeiket azok, akik Isten szolgáinak állítják magukat. Gyakran előfordul, hogy egy hatévnél fiatalabb gyermek, amelyet szülei kioktattak, másoknak mintegy a következő kérdést teszi fel: Jehova pártján vagy? vagy az ördög oldalán vagy?

15 Gondolj az állandóan arra, hogy melyek a nagy és alapvető igazságok, amelyeket most a néppel közölni kell? Ezek a következők: Jehova Isten a Legfelségesebb. Mindenható, aki csakis azokat részesíti áldásban, akik őt szeretik és szolgálják; Krisztus Jézus az ember Megmentője és a világ jogos és igazságos uralkodója; az eljött Királysága az őt szeretőket és szolgálókat mindenikének áldást hoz és mindenki előtt behatárolja, hogy Jehova az örökké bölcs és szent, az ördög ellenben isten ellenfele és mindazok ellensége, akik igazságosan cselekszenek; akik az ördögöt szolgálják, azok meghalnak, aki ellenben Istent és Királyát szolgálja, élni fog. — A gyermekek biztosan képesek felfogni ezeket

az igazságokat, ha megmondjuk nekik, még csak nem is kell nekik balga gyermek nyelven mondani. Amidőn Mózes kihirdette a hűség szövetségét, a fiatalabb gyermekek, a kisderek is ott voltak; megparancsoltatták nekik, hogy figyelmesen hallgassák meg a mondottakat, és biztosak lehetünk affelől, hogy Mózes nem használt együgyű gyermek nyelvet, amidőn ismertette a szövetség rendelkezéseit. A gyermekek ki lettek oktattva a mindenható Isten és a neki való engedelmesség szükségéről; és nem csak ezt: arról is ki lettek oktattva, hogy a testi szülőknek is engedelmessékedniük kell, akik a jelképben Istent, a mindenható Atyát képviselik. Miért kellene egy mellék valamit vagy vasárnapi iskolát szervezni a kiskorúaknak, hogy egy egyszerű, a bibliai dolgokban teljesen járattan asszonyi személy oktassa és tanítsa a kiskorúakat? Annyi bizonyos, hogy ezt sem a multban, sem pedig a jelenben nem a mindenható Isten parancsára cselekedték, hanem az ördög titkos támadása volt, amit az eszközei arra a tulajdonképpeni célra használtak fel, hogy a gyermekeket elvonják Istentől s őket a szülők iránti engedelmességre bírják. Annyi bizonyos, hogy a vasárnapi iskola nagyobb kárt okozott a gyermekeknek, mint minden más folog. Napjainkban, amidőn a királyság itt van és Jehova tanuin nagy felelősség nyugszik, hogy az igazságot az Úrtól kapott megbízatás rendelkezése szerint hirdessék, megengedhető magának valamelyik e tanuk közül, hogy a mindenható Isten ellensége által mutatott példát kövessék? Valamilyen argumentációkba vagy okoskodásokba bocsátkozhatnak, amelyek őket az ellenség törébe s így az Istentől nyert megbízatásuk elhanyagolására vezetné? Az Úr biztosan előre tudta, hogy az „utolsó napokban“, amelyekben most élünk, a fiatalok nagyon kevés tiszteletet és figyelmet tanúsítanak a szülőkkel szemben, s ezért íratta meg szolgálójával a következőket: „Azt pedig tud meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be... szülők iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok.“ (Tim. II. 3: 1, 2) Ki a hibás ezért a sajnálatos állapotért? Az ördög a főbűb, s ő a vallásoskodók által vezetett vasárnapi iskolákat használja fel az állapot előidézésére. Ha a szülők maguknál tartják gyermekeiket, igazán értéklődnek azok jóléte iránt, szeretetet és vonzalmat tanúsítanak velük szemben és tanításukra nagyobb gondot fordítanak, akkor a gyermekek sokkal jobban figyelnek a szülőkre. Ha a szülők gyermekeiket hoznak a világra, azután pedig teljesen elhanyagolják a gyermekeknek az Isten igéjében való oktatását s ezek tanítását valaki másra bízzák, akkor ne is várjanak a szülők a gyermekeiktől illő tiszteletet és engedelmességet és kijáró figyelmet. Ny viselkedés által a szülők nem csak hogy elhanyagolják gyermekeik iránti kötelességüket, hanem az utódaik iránti kötelességük elhanyagolása által nagyon veszedelemes helyzetbe sodorják magukat.

Ha a szülők nyíltan beszélnek gyermekeikkel, azokat bizalmukba vonják, korunk veszedeleméről felvilágosítanak s előttük az egyedüli oltalom és biztonság helyére mutatnának, akkor a szülőknek nagyobb tekintélyük volna a gyermekeik előtt, s így a szülők, mint a gyermekek jobban tetszenének az Úrnak. A szülők világossítsák fel gyermekeiket arról, hogy Sátán az ember álnok ellensége és Isten nagy ellenfele, s hogy Sátán minden teremtmény elméjébe az Isten és a szülők iránti engedetlenkedés gondolatát csempészte be. Utaljanak arra, hogy a világon ismert minden gonoszság, minden nyomorúság, minden szenvedés és minden szükség Sátántól, az ördögtől ered. Oktassák ki gyermekeiket, hogy a nagy tetűfok most elérkezett, és Isten kifejezett szándéka az, hogy rövidesen minden gonoszságot megsemmisít, e romlás elkerülésére és a biztonság helye megtalálására. Pedig Isten csak egyetlen lehetőség van, még pedig az, hogy Istent és Krisztus Jézus, a Király mellett foglaljanak állást. Vessék gyermekeik elméjébe, hogy mindazok, akik Istennek engedelmessékednek és akaratait cselekedik, a világra szakadó nagy nyomorúság alatt oltalomban részesülnek. Valóban volna olyan gyámoltalan apa vagy anya, aki nem volna

képes megőrtetni gyermekeivel e nagy alapigazságokat? Bizonyára nincs, ha egyáltalán szereti gyermekeit. Az apa és anyja világossítsa fel gyermekeit, hogy most nagyon veszélyes időben élünk, hogy a gyermekek és szülők össze kell tartsanak, egymásnak segíteniük és gondosan tartozkodniuk kell a világ útjától, amely a kérésbeesésbe és romlásba vezet. Meg kell mutatni nekik, hogy egyedül az Úr útja vezet békéhez, boldogsághoz és élethez.

Most oly időben élünk, amidőn az ellenség álnok támadásokat intéz Isten hű népe ellen, s ez az oka, hogy az Isten és a Király oldalán állókra szenvedések jönnek és szükségük van az Úrhoz fordulniuk oltalomért. A felszeftelték gyermekei részt vesznek szüleikkel az ily szenvedésekben, s a szülők világossítsák fel gyermekeiket helyesen e kérdésekben, hogy képesek legyenek megérteni e támadások igazi okát. A gyermek elméjét arra kell irányítani, hogy az igazságosságot kövesse és Isten és Krisztus ábrázatát keresse. Ily módon vesznek részt a szülők és gyermekek közösen az igazságot való szenvedésben és abban a kiváltságban is, hogy az Úr gondviselésében és oltalmában részesülhetnek.

Ez világosan elő lett árnyékolva azon eseményekkel, amelyek a Moábiták, Ammoniták és a Seír hegyén lakozók seregének Isten szövetségese népe ellen intézett közös támadása alkalmával lejátszódtak, amely nép azok előképül szolgált, akik ma Jehova és felkent Királya oldalán állanak. A szövetséges ellenségek az ördög mostani szervezetét árnyékolta elő, amely szervezet a válás, kereskedelem és politika három eleméből áll, s ez az ördögi szervezet most Isten népe ellen vonul, miként az előképben felvonult Jeruzsálem ellen. E nagy krízis idején Jósafát összehívta a nemzetgyűlést a templomnál, hogy közösen Jehovához forduljanak szabadulásért és nagy neve igazolásáért. Az előképben a helyzet most ugyanolyan. Figyeljük meg a következő tényeket: Az előkép e krízisében a gyermekek a szüleikkel voltak, amint írva van: „Es a Júdabeliek mindnyájan Jehova előtt állottak, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal egyetemben.“ (Kronika II. 20: 13) Akkor Jósafát mindenki jelenlétében inádkozott Jehovához oltalomért és szabadulásért. (Kronika II. 20: 5—12) Ez alkalmat nyújtott a szülőknek, hogy megmagyarázzák gyermekeiknek az ott történeteket, s biztosak lehetünk abban, hogy a gyermekek felfogták annak jelentőségét és megőrtették, hogy egy nagy ellenség megtámadta őket, s azután tudták, hogy a mindenható Isten szabadította meg őket. Egy gyermek meg képes érteni ennyit, ha egyáltalán valami kis felfogása van. A szülők és gyermekek kétségkívül még sokáig beszéltek otthon e nagy krízisről és az Úr csodálatos szabadításáról. Azt is vegyük figyelembe, hogy e válságos órákban a felnőtt énekesek egy választott kórusa lett Izrael élére állítva. Azok az énekesek kiküldettek az ellenség elé, és énekeltek Jehova dicsőségét. Az izraeliták egész gyülekezete, a férfiak, asszonyok és gyermekek a kirendelt énekesek után haladtak, hallgatták az öneket és szemlélték Jehova hatalmának az ellenségben való megnyilatkozását. Szerezzenek a szülők értelmet, figyeljenek az Úr útjára és gyermekeiket vigyék magukkal, amidőn hadbavonulnak! A Jehova Istenhez ragaszkodó szülők most házról-házra járnak és éneklék Jehova és a Király dicsőségét, mialatt az egyesült ellenség ellenük tör. Amidőn ezt a szolgálatot Jehova parancsai szerint végzik, vigyék magukkal gyermekeiket és nyujtsanak részt nekik e szolgálathoz. Esetleg a gramofonnal tehetnek bizonyosságot, vagy az éneketnek nyomtatott formában való terjesztésével. Gyakran előfordul, hogy a gyermekek a felnőtteknél is eredményesebb bizonyosságot tesznek, s így részüik van Jehova és felkent Királya dicsősítésében.

A 8: zoltár 3. versének kicsinybeni beteljesedésekor Krisztus Jézus ünnepélyesen bevonult Jeruzsálembe és felajánlotta magát királynak. A jóakarátú emberek egy nagy sokasága nyilvánította ki ott a Király mellett állásfoglalását, s a Királynak való hódolatban a gyermekek is részt vettek: „A főpapok és frásztudók pedig, látván a csodákat, amelyeket cselekedett, és a

gyermeket, akik kiállottak a templomban és ezt mondták: Hozsánna a Dávid fiának; haragra gerjedtek, és mondának neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig monda nekik: Hallom. Sohasem olvastátok-é: A gyermekek és eszesemők szája által szerzetél dicsőséget? (Máté 21: 15, 16) Akkor az Úr oldalán állók mindannyian együtt voltak, s most is összhangban kell lenyennek mindazok, akik az Úr oldalán állanak s nem szabad zavar legyen közöttük. Értessétek meg a gyermekkel, hogy ők az Úr szervezetének egy részét képezik, amely szervezet a Királyt hódolattal fogadja és az ellenség ellen vonul.

²¹ Most Jehova kisdedei azok, akik az Isten oltalmától, megtartásától és tanításától vannak függővé téve. Ezek örömmel éneklék az ő dicsőítését és hirdetik a dicsőség Királyát. (Luk. 19: 21) Ebben a szövegben a kisdedek azokat jelentik korra való tekintet nélkül, akik a tanításra vágyanak. Ha tehát azt látjuk, hogy annak a jövődőlésnek a kicsinybeni beteljesedésekor a fiatalabb gyermekek abban a kiváltságban részesültek, hogy a felnőttekhez csatlakozhattak s velük részt vehettek az ünnepeken, akkor bizonyára most is lehetőséget kell találni arra, hogy a gyermekek annak nagyobb teljesülésében is a nagyokkal együtt részesülhessenek. Tehát részt vehetnek Jehova üzenetének a házközi hirdetésében, illetve a Király szolgálatában is. Tegyétek a kisdedeket társaitokká és vigyék magatokkal őket, amilyen „a szellem kardjával” az ellenség ellen halha vonultok! Ha valaki másra bízta őket, elveszítik a szülők iránti tisztelgetést és bizalmat, nem nyerik el az Úrtól számukra fenntartott áldásokat, s a szülők is nélkülözni fogják azokat az áldásokat, amelyek az Isten akarata iránti teljes ragaszkodással járnak.

²² Egyeseknél felvetődik a kérdés, hogy ki kell tanítsa a gyermeket oly esetben, ahol a szülők különváltak élnek, mivel a szülők egyike az Úrhoz ragaszkodik, a másik pedig nem. Néha előfordul, hogy a szülők egyike az igazság ismeretére jut és később elvált a másiktól az írással összhangban. E szülőknek van egy gyermekük, s a királyság ellen lévő tag tartja meg magának a gyermek feletti felelősséget. Mit tegyen ilyen esetben a szülői pár másik tagja a gyermekért? Erre azt feleljék, hogy mindenkinek első és legfőbb kötelessége, hogy Jehovának és országának szolgáljon. Ha a szülői párnak az a tagja, amely Isten és az ő országa ellensége, a gyermeket magánál tartja, akkor ő a felelős a gyermekért, míg az a rész, amelynek a gyermekért való gondoskodást s a vele való érintkezést megtagadták, nem felelős érte. Ha azonban az utóbbi felszentelt és alkalma nyílik a gyermeket időnként tanítani, akkor kötelessége ezt megtenni.

Nem felszentelték

²⁴ Általában azokban a csoportokban, ahol a gyermeket elkülönítik és a felnőttektől tanulnak, az ily csoport vagy annak tagjai nem mutatnak oly előmenetelt az Úr szellemében való szolgálatában, amint annak lenni kellene. Egy másik tény bizonyos: hogy az Úr sohasem áldott meg oly iródmalt, amelyet különösen a gyermekeknek a Bibliában való oktatására írtak és adtak ki. Egyetlen teremtmény sem lett felhatalmazva, hogy az Úr ígéje feltárással a módját megváltoztassa; s mily feljogosítás alapján akar akkor férni vagy asszony egy Bibliáról szóló magyarázatot a gyermekek számára kiadni s azt az ifjúság tanítására felhasználni? Elvitathatatlan tény marad, hogy minden o célra kiadott ily fajta iródlalom inkább a világi kifejezőmódhoz alkalmazkodik, mint a Bibliában való tényleges oktatáshoz. Az igazságot tehát oly egyszerű nyelvezetben kell nyilvánosságra hozni, hogy azt mindenki megérthesse. Az írók vagy kiadók által használt dagályos kifejezések és sok mellékkörülmények, hogy a bölcsesség látszatát keltsék, csak zavart okoznak s elmulasztják a szülőknek és gyermekeknek a helyes gondolatokat közvetíteni. A hirdetés oly módszerének az alkalmazása, mint amelyen a kisgyermek nyelvezet a bibliai oktatással kapcsolatban, egyáltalán nem helyes.

²³ Mit tegyen Isten népének egy csoportja a nemfelszentelt gyermekek érdekében, ha az ily gyermekek szentirati oktatásban kívánnak részesülni? Ha oly szülők, akik nem szentelték magukat az Úrnak, gyermekeiket a felszenteltnek felajánlják oktatás végett, vagy ha ily gyermekek a felszentelt csoportjához jönnek és az igazságot keresik, nem szabad őket elutasítani, hanem meg kell engedni nekik, hogy a felszentelt gyermekekkel és azok idősebb hozzátartozóival együtt a gyülekezetben jelen legyenek és képességük szerint tanuljanak. Gondoskodni kell arról, hogy a gyermekek csendben maradjanak, s ha oly kérdéseket tesznek fel, amelyek az éppen tanulmány tárgyát képező dologra vonatkoznak, a tanulmányvezető adja meg a feleletet arra egyszerű és világos szavakkal. Jézus éppen így cselekedett. Ahelyett hogy a fentebb idézett szöveg, amelyben Jézus a gyermekekről beszél, a gyermekek elkülönített privát oktatását támogatná, annak éppen az ellenkezője igaz. Amidőn Jézus azt mondta, hogy „hagyjátok a gyermekeket és ne akadályozzátok meg, hogy hozzám jöjjenek”, ezalatt kétségkívül azt értette, hogy mindenkit barátságosan és kíméletesen kell kezelni, akik hozzá vagy teste tagjaihoz fordulnak az igazságban való oktatásért, s nekik segítséget kell nyújtani. A kisdedek annak idején Jézushoz fordultak oly dolgokban, amit hallottak és tapasztaltak; s amidőn őket a felnőttek közül egyesek elakarták távolítani az Úrtól, mondta ő mintegy a következőket: „Ne akadályozzátok őket hozzám jönni. A mennyek királysága azoké, akik engem keresnek.” Így ma is ez kell legyen a helyzet. Ha egy gyermek az Úrhoz vagy az Úr népéhez vonzódik, ez nyilván Isten kegyelme által történik, s az ilyet Isten abban a kegyelemben is részesíti, hogy az igazságot megérthesse. Ki meri azt állítani, hogy Isten nem ily módon vonza a gyermekeket az Úrhoz? Jézus így szólt: „Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem.” (János 6: 44) Isten a nemfelszentelt gyermekeit éppen úgy a felkentekhez — s ezek által Jézushoz — vonhatja, mint a felúttakat, s ha az ily gyermekek érdeklődnek, más „idegenekhez” hasonlóan fogadni s a felnőttekkel együtt oktatni kell őket.

²⁵ Egy a gyermekek számára elkülönített tanulmányi gyülekezet híve, aki mindenáron azon van, hogy ezt tovább kell folytatni, írt a Watch Tower-nek és állásfoglalásának támogatására Jézus fenti szavait idézte. De ebben nyilvánvalóan téved. Jézus szavai egyáltalán nem támogatnak egy ily következtetést, hanem éppen annak ellenkezőjét bizonyítják. Ha Jézus támogatta volna a gyermekek elkülönített és privát tanítását, akkor szólott volna róla tanítványainak. Nem utasította őket, hogy azokat a kisdedeket egy másik helyiségre vigyék s ott őket a szükséges oktatásban részesítsék. Ehelyett Jézus a kezét a kisdedekre helyezte, miáltal az értik való érdeklődését fejezte ki, s aztán tovább ment. Úgy ma is, ha a nemfelszentelt gyermekek a felkent templom-sereghez jönnek és az Urat keresik, akkor ne riasszátok vissza őket, hanem legyetek segítségükre a gyermekeknek azzal, amivel felkentek az Úr ellátta, hívjátok meg őket a felnőttek gyülekezetébe és értessétek meg velük, hogy csak egy üzenet létezik mindenki számára, a korra, színre vagy az előbbi állapotra való tekintet nélkül. Ha a gyermekek az ily gyülekezetekben nekik tetsző dolgokat hallanak, amidőn haza mennek biztosan elmondják a nemfelszentelt szülőknek, hogy nagyon jó dolgokat hallattak, s ez a helyesen gondolkozó szülők jó hatást gyakorol.

²⁶ A fentemlített felszentelt, aki felelősben határozottan alkuszál a gyermekek számára való elkülönített bibliaitanulmányozás mellett, további bizonyítékát a következő szavakban írja le: „Valóban résztvetet kellett volt a kisdedek kérését hallgatni, amelyek mintegy így szóltak: 'Szüleim maguk is hozzám hasonlóan utójának az igazságban, csak kezdők, s mi odahaza látszólag semmit sem vagyunk képesek tanulmányozni.' Egy másik így szólt: 'Az anyám egész nap dolgozik és este oly fáradt, hogy engem nem képes tanítani, apánk pedig nincsen,

meghalt. Egy másik ezt mondta: "Én nem tudok nagy hasznot húzni a nagyok tanulmányozásából, mert nekünk gyermekeknek sohasem nyújtanak alkalmat, hogy kérdést tehesünk fel; nagyon sokan vannak az idősebbek, akik állandóan beszélnek. Ha valaki az Úr gyermekei közül vezetné a mi tanulmányunkat, miért ne lehetne nekünk saját külön tanulmányunk?"

²⁶A következőkben adjuk meg a választ sorba az argume-ntumokra és kifogásokra: Megjegyezték, hogy bizonyára képes minden szülő a gyermekeit ily ismeretben részesíteni, ha maga egyáltalán tisztában van az igazsággal; hogy az Istennek szentelt apák vagy anyák sohasem szabad megengedjék, hogy megakadályozzák vagy feltartóztassák a gyermekeik oktatásában; hogy gondoskodniuk kell róla, hogy ne legyenek annyira fáradtak vagy álmosak, hogy ne lennének képesek bizonyosságot tenni Isten kegyelmos intézkedéseiről azok előtt, akik őt szeretik. Ha nem áll rendelkezésükre más főlé a célra, legalább az étkezés ideje alatt mondjanak alkalmas szavakat Jehováról, a Királyról és a királyságról mint a biztonság és menekülés egyetlen helyéről. Amit a szülők tanultak, megbeszélhetik gyermekekkel s együttesen törekedjenek további ismeretre. Ha az apa és anyja valóban megértették az Isten országa nagy jelentőségét, gondoskodnak róla, hogy naponta bizonyos időt gyermekeik oktatására fordítsanak, s ha elérkezik a tanulmányozás ideje, magukkal viszik gyermekeiket is arra. A gyermekek kifogása, hogy „nagyon sok felnőtt állandóan beszél”, sokszor helytálló. Egyesek a tanulmányi gyülekezeteken résztvevő felnőttek közül nagyon szívösen beszélnek, hogy bemutassák, mennyit tudnak beszélni. Mialatt sokat csevegnek anélkül, hogy valóban kifejeznének valamit. Ez egy a tündöklésre való önzó vágyra vall, nem pedig, hogy másokkal jól cselekedjék és az Úrnak dicsőséget adjon. Az Isten és a királysága iránti szeretet arra kellene indítsa, hogy minden jelenlévőt figyelembe vegyen és úgy viselkedjék, hogy az mindenkinek — tehát a gyermekeknek is — javára szolgáljon és minden eljárását úgy alkalmazza, hogy azáltal Isten és Igéje legyen kiemelve, nem pedig teremtmények.

²⁷Ami pedig egy elkülönített, „egy idősebb gyermek által vezetett tanulmányozási” gondolatát illeti, felvetődik a kérdés, hogy létezési kellene olyat vagy sem? Ilyenminél a megszervezése nincs megkövetelve Isten felkent népének a csoportjaitól. Ezek megbízatása nem tartalmaz illyirányú rendelkezést. Ha a csoport egy bizottsága vagy maga a csoport ily intézkedést eszközölne, az teljesen ellentétben volna a felszenteltnek adott megbízatás rendelkezéseivel és az egyöntetű szentirati kijelentésekkel. Ha azonban néhány fiatal embernek az volna a kívánsága, hogy bizonyos időközönként és helyen összejöjjenek az Isten Igéje, feltett szándéka és királysága magyarázatának a tanulmányozására, senkise akadályozza meg őket ebben. Ez sokkal hasznosabb volna számukra, mintha valamely halga társadalmi alkalmakkor összejönnének, mint azt a vasárnapi iskolánál bevezették és gyakorolják. Mindazáltal ennél fennforog a nehézség: Ezek a gyermekek vagy fiatal emberek Isten Igéjének a tanulmányozásával foglalkoznak? És képes valaki arra közülük, hogy az oktatást vezesse? Ha ez az összejövetel csupán örögy volna ahhoz, hogy összejöjjenek és együtt néhány „vig órát” töltsenek, ily esetben sokkal jobb az ily összejöveteleket nélkülözni. Ha egy személy a korra való tekintet nélkül magát Istennek szentelte s megbízatást kapott az Úr szolgálatára, e megbízatásnak a Szentírásban lefektetett rendelkezéseit kell kövessse. Ha tehát e fiatal emberek valamelyike képesítve van a tanulmányi gyülekezet vezetésére, akkor a tanulmányozásnál és az Úr munkájában a felnőttekkel van a helye. Az Úrtól adott megbízatás nem tartalmaz fel sem egy ilyet, sem pedig egy csoportot arra, hogy az ifjúság számára elkülönített tanulmányt létesítsen és azt ifjúgyűl használja az Úrtól kapott megbízatás rendelkezéseinek az elhanyagolására. Ha az ifjúság ilyen tanulmányozásán ugyanazok az iratok vannak tanulmányozva, mint a felnőttek össze-

jövetelein, miért van szükség elkülönített összejövetelekre? Ha a gyülekezeti tanulmányozáson résztvevők száma igen nagy ahhoz, hogy a tanulmányozáshoz mindenkinek alkalmat volna részt venni abban, akkor osztályok fel a csoportot és vezessetek be két vagy három tanulmányi osztályt különböző helyeken, hogy mindenkinek alkalmat legyen azon részt venni. Az ily felosztás igen szakadás, és mindezeket a tanulmányokat olyan vezesse, aki erre a Szentírás értelmében alkalmas.

²⁸Ne törekedjenek arra a felnőttek, hogy a felne-m-szentelt szülők gyermekeit meglátogassák s őket az igazsághoz és Isten királyságába vezessék? Az Úr nem adott ily utasítást. A népnek adott megbízása abban áll, hogy a királyságnak ezt az evangéliumát minden népnek bizonyossággal hirdesse; s ebben semmi sincs a világi emberek megtérítésére vonatkozólag. Ha a felne-m-szentelt szülők gyermekei keresik az igazságot, a felszenteltnek legyenek természetesen segítségükre annak megtalálásában; mindzáltal a felnőttek nincsenek megbízva, hogy csak gyermekeket keressenek ki s velük az igazságot megismertessék. Amint azt fentebb említettük, tartsanak együtt a felnőttek a gyermekekkel. Az Úr megparancsolja tanúinak: „Menj át a városon... és jegyezd egy jegyet az emberek homlokára [megkülönböztetésére azoknak], akik színek és sohajtoznak.” (Ezék. 9: 4) Néha előfordul, hogy nagyon fiatal gyermekek felismerik a vallásoskodók közötti utálatosságot, s ezek sohajtoznak és valami jobb után kiáltanak. Fiatal eszük gyakran érettebb, mint sok olyannak, aki évszerint felnőtteknek számít, s ezek sokkal jobban értékelik az igazságot és igazságosságot, mint amazok. Azért kell hirdetni az igazságot mindenkinek korra való tekintet nélkül, akinek füle van a királyság üzenetének a meghallgatására. Ha egy családban egyszerre hirdetik az igazságot felnőtteknek és gyermekeknek, akkor mindenkinek alkalmat van az igazságot meghallgatására, s gyakran a gyermekek gyorsabban megértik a Szentírás igazságait, mint a felnőttek. Gyakran meghallgatja és elővássá a gyermek a királyság üzenetét tartalmazó iró-dalmat s gyorsan megérti az igazságot, s kétségkívül megnyerte az ilyen a „jegyet” a homlokára a korára való tekintet nélkül. Más gyermekek ellenben nem veszik figyelembe azt, amit az Úrról és királyságáról hallanak. Egyesek szívösen fogadják az igazság ismeretét vagy jelét a homlokukra vagy elméjükbe, mások ellenben teljesen elfordulnak attól. Hogy vannak oly kiskorú gyermekek, akiknek alkalmuk van a hallásra, de nem fogadják be a Jehovára, a Királyára és királyságára vonatkozó tanítást vagy oktatást, világosan kiténik a Szentírásból. Ezekre vonatkozólag tehát nem lehet felelőssé tenni Jehova tanuit, akiket a győlemba öltözött és iró-szerszámos férfi árnycélt elő, azért mert az ily gyermekek elfutasztanak az igazságra hallgatni. Ez világosan kiténik Jehovának az ítéletvégrehajtójához következő parancsából: „És amazoknak mondá az én hallásomra: Menjetek át a városon ő utána és vágjátok; ne kedvezzen a ti szemetek és ne színezessetek: Vénét, ifjat, szüzet, gyermekeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábúig de azokhoz a férfiakhoz, akiket a jegy van, ne közelítsetek, és az én templonomon kezeltétek el. Elkézték azért a vén férfiakon, akik a ház előtt voltak.” — Ezék. 9: 5, 6.

²⁹Ha a felne-m-szentelt ily gyermekei elfutasztanak hasznot húzni a homlokukra való jellől, ezért nem lehet Jehova tanuit hibáztatni, hanem a felne-m-szentelt szü-löket, akik elfutasztották vagy megtagadták meghallgatni az igazságot, vagy akadályozták gyermekeiket, hogy meghallgassák és figyelembe vegyék az igazság üzenetét, amidőn nekik hirdette volt: „Kisdedeiket szemük előtt zúzzák szét, házalkat elszakmányolják és feleségeiket megszeplősítik.” — Lásd Hoseás 14: 1-et is.

³⁰Mindig jól tesszünk, ha azt a tanítást követjük, amelyet Isten számunkra Igéjében feltár s amelyet azért a biztos és tökéletes út a számunkra. Azért ne különböztetjük el a gyermekeket külön, privát tanulmányi osztályokra. Ha a gyermekek a felnőttek kíséretében a gyülekezetbe jönnek, ott rendszeren viselik magukat,

minden időben szívesen kell látni őket a szüleikkel együtt, és vegyenek részt Isten Igéje tanulmányozásában. Hogy mindenik saját képessége szerint megérthesse az igazságot. Jehova gondoskodott arról, hogy neve és királysága mindenki előtt kellőképpen hirdelve legyen, s akinek öröme telik ennek meghallgatásában, meghallgatasson. Amiképpen csak egy Isten és egy Úr és Üdvözítő Krisztus Jézus van, szervezet is csak egy van, amely Jehova Isten és Királya szolgálatában a királyság felé halad.

Tanulmányozási rend

A tanulmányi gyülekezetek csak egyetlen célt szolgálnak, vagyis hogy a jelenlévőket az igazságban oktasák s így az Istent szeretők mindenikét jobban képesítik, Jehovát a parancsai iránti engedelmességben, szeltemben és igazságban imádni. Mindazokat szívesen kell látni Isten népe gyülekezeteiben, akiknek halló fülük van, még az emlékvacsorára is, hogy akik abban nem vesznek részt, felismerhessék annak okát, hogy egyesek miért vesznek részt az emlékvacsorán és mi annak jelentősége. Az nagyon fontos volt, hogy a gyermekek ki legyenek oktatva a pászka jelentőségére, és bizonyára éppen olyan fontos, hogy a gyermekek fel legyenek világosítva annak az igazságnak a jelentősége felől, hogy Krisztus Jézus a pászkabarány, aki elveszi a világ bűnét. (Mózes II. 12: 26, 27; János 1: 29) Isten előképes népe tagjainak meg volt parancsolva, hogy kioktassák gyermekeiket e tekintetben, s az ellenjelképes nép ugyanazon törvény és parancs alatt van. Minden egyes tanulmányi gyülekezetben, amelyen gyermekek és más gyermekértelműek részt vesznek, helyénvaló, ha a tanulmány vezetője a tanulmányozás bevezetőjével röviden feltárja Isten feltett szándékát, amely most teljesedik. Erre minden tanulmányi gyülekezet kezdetén lehet két percet az ilyenek számára fordítani, s ha a tanulmányvezető nem talál arra kellő szavakat, mintegy a következőket mondhatja vagy olvashat fel:

„Most nagy veszedelem idején élünk. Sátán, az Ördög, Isten ellenfele és az ember ellensége hozta a világra a szenvedéseket, szomorúságokat és fájdalmakat, s az ő szíveskedésének és gonosz uralmának a vége elérkezett. A nagy válság bekövetkezett, mivel Jehova, a mindenható Isten Krisztus Jézust, felkent Királyát és a világ jogos uralkodóját a trónra ültette, aki rendet teremt ebben a nagy káoszban és áldásban részesíti mindazokat, akik Istent szeltemben és igazságban imádják. Ő fogja megsemmisíteni rövidesen a gonoszt és teljesen igazolni Jehova nevét. Most az Úr az emberek az egész földön két osztályba ossza, s azért mindenki ez osztályok egyikéhez kell tartozzon. Akik az Úr oldalán állanak s néki engedelmeskednek, „juhoknak” vannak nevezve, míg mások, akik az Ördöghöz és szervezetéhez ragaszkodnak, „kecskének” nevezetnek. A most küszöbön álló Armageddon tanuja lesz a „kecskék” megsemmisítésének. A „juhok” vagy engedelmesek az Úrban oltalmat és menedéket találnak. Minden engedelmes Jehova Isten nevének és királyságának a tanuja kell legyen. Ebben a bizonyosságtevő munkában a felkentek kell átvegyék a vezetést, s mindazok, akik Istent és királyságát szeretik, ugyanazon az úton kell járjanak. Isten megparancsolta, hogy a jóakarató embereknek éppen Armageddon előtt világraszóló bizonyosságot kell tenni, hogy figyelmeztetve legyenek a közelgő eseményekre vonatkozólag, és a biztonság egyedüli helyéhez, a királysághoz menekülhessenek. Isten népének ez a gyülekezete összegyűlt itt, hogy tanulmányozza Isten ígéjének egy részét s jobban képes legyen követni parancsait. Ismerje fel és értékelje mindenki — a gyermekek is — a tanulmányi óra jelentőségét és ünnepélyességét, és szorgalmasan és figyelmesen törekedjen a lehető legnagyobb felvilágosítást szereznire, mert ez mindenkit képesít arra, hogy a Jehova iránti tisztaságát megőrizhesse és az ő országát szolgálhassa. Amit itt tanulunk, azt alkalmas időben másokkal is ismertessük, hogy Jehova neve hirdelve és a földön ismertté legyen. Tartsa mindenki figyelemben, hogy a minden-

ható Isten, az ég és föld Teremtője, elrendelte a királyságot, amely a föld népei egyedüli reménye, s hogy most legnagyobb kiváltságunk, hogy megismerjük, megértsük és értékeljük az Istenhez és királyságához való viszonyunkat s nagy nevét és királyságát ismertessük. E célból kezdjük meg tehát tanulmányunkat.”

A fentiekhez hasonló szavak elmondása sokkal hasznosabb a tanulmányozás kezdetekor, mint ugyanazt az időt énekek éneklésére fordítani, amelyek gyakran oly dolgokat juttatnak kifejezésre, amelyek nincsenek összhangban az Isten országáról szóló igazsággal. Még a legkisebb gyermekek is képesek megérteni ezeket az alapigazságokat. Ha ezek a gyermekek a szülők és felnőttek által oktatásban részesülnek, sokkal nagyobb fizetelében részesítik szüleiket és jobban megértik a mindenható Isten és az ő Királya igazi imádatának jelentőségét. Álljanak szilárdan együtt kéz a kézben mindazok, akik az Úr oldalán állnak, zárt sereggé szorgoljanak, bátran álljanak ellene Sátánnak és szervezetének és ragaszkodjanak teljesen Jehovához és Királyához. „Jeruzsálem” egyike az Isten népe szervezetének vagy az azoknak adott neveknek, akik az Úr oldalán állnak. A jelen korra vonatkoznak a Zsoltáros szavai: „Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett város! Ahová feljárnak a nemzetiségek, Jehova nemzetiségei, bizonyosságul Izráelnek, Jehova nevének tisztelőit. Mert ott állnak az itélő trónok. Dávid házában trónjai. Könyörögjétek Jeruzsálem békeességéért! Legyenek boldogok a téged szeretői! Békeesség legyen várfalaid között, csendesség palotáidban! Atyámfiáért és barátimért hadd mondhassam: béke veled! Jehova, és mi Istentünk házáért hadd kívánhassak jót tenéked!” — 122. zsoltár 3—9.

Tanulmánykérdések

- Hogyan és ki által tanítatnak Isten gyermekei? Mit kell most tudni és követni minden élőknek? Magyarázd meg talált íráshelyekkel, hogy a kisdedek képesek megérteni ezeket és a hasonló életbevágóan fontos igazságokat, s vajjon a szülők joggal mondhatják, hogy nem tudják kioktatni gyermekeiket!
- Mutasd ki a) hogy az Úr juhainak két csoportja létezik, amelyek az ő szolgálatával foglalkoznak; b) hogy mindkét osztálynak ugyanolyan kötelessége a gyermekeiket oktatni!
- Honnan tudhatjuk biztosan, hogy a gyermekek elhanyagoltatnak, ha nem gondoskodunk a szellemi dolgokban való külön oktatásukról? Növeli a csoport vagy annak egyes tagjai felelősségét, ha a szülők elmulasztják kötelességüket? Miért? Hasonlítsd össze a maradék vagy a felkentek helyzetét a Malakias 2: 7-ben mondottakkal! Magyarázd meg, vajjon csökkenti ez a szülőknek a gyermekeik oktatására vonatkozó felelősségét!
- Mily világszágot derít erre a Mózes V. 31: 10—13?; Mózes V. 12: 11, 12, 18, 28?
- Hogyan áll azonban a Jonadábok gyermekeinek a maradék által való tanítása? Mutasd ki, hogy Jehova e tekintetben is példát nyújtott útmutató gyanánt!
- Mutasd ki, hogy a szülők hi engedelmessege és Isten előírt szabályainak pontos figyelembe tartása jöhatással van gyermekeikre is, s vajjon ez a Jonadábokra is vonatkozik! Valamint, ha a szülők elhanyagolják gyermekeiket helyesen oktatni, kötelezi az a felkent sereget vagy annak valamely tagját, hogy a gyermekek oktatására egy elkülönített tanulmányi osztályról gondoskoldjon, vagy igazol egy ily intézkedést!
- Hogyan és hol nyerhetnek még oktatást a gyermekek azoknál, amelyben otthon részesülnek? Mutasd ki, hogy ez nyilvánvalóan Irasszerű!
- Mutasd rá Irasszövegeken és tényekre, hogy szükséges a gyermekek számára egy egyszerűbb oktatásról gondoskodni annál, mint az a felnőttek gyülekezetében történik?
- Mely tények bizonyítják, hogy a szülők által rendszeresen a felnőttek gyülekezetébe vitt gyermekek abból teljes hasznot húznak?
- Melyek a nagy alapigazságok, amelyeket most ismerni kell az emberekkel? Képesek megérteni ezeket az igazságokat a gyermekek is? Mit jelent ez a gyermekek számára létesítendő külön összejövetelekre vagy vasárnapi iskolákra vonatkozólag? Mennyiben

- szolgált a vasárnapi iskola az alapítója célját? Indokold meg a gyermekek általános engedetlenségét és a szülei iránti tiszteletük hiányát a jelen korban! Hogyan lehetne ezt az állapotot elkerülni, vagy legalább is alaposan javítani?
19. Miért oly fontos, hogy a felszentelték gyermekei most utasítva legyenek az igazságságot követni? Miért kell őket felvilágosítani a helyes út követésénél elmaradhatatlan szovvedésekre vonatkozólag?
- 26-29. Vázold a helyzetet, amelyhez a Krónika II. 20:13-ban feljegyzettek is tartoznak, és alkalmazd a prófétai képet, amely kimutatja, hogy hogyan részesülhetnek ma a gyermekek is a szolgáltatásban Ismerted a körülményt is, amelyeknél Jézus a Máté 21:15, 18-ban feljegyzett szavakat mondottal
23. Mit kell tenni az oly gyermekekért, amelyek szüleinek az egyike az Úrnak szentelte magát, a másik meg nem?
24. Mutass rá egyes tényekre, amelyek arra utalnak, hogy az Úr sem az eszközt, sem pedig az alkalmazott módszert nem helyeselte, amelyek szerint a gyermekeket az idősebb hozzátartozóiktól elkülönítve kellene tanítani a Bibliában!
- 25, 26. Mit tegyen Isten népének egy csoportja a felnem-szentelt gyermekek érdekében, ha az ily gyermekek a

- Szentírásban való oktatásban ohajtanak részesülni? Hogyan támogatja ezt a Szentírás?
- 27-29. Hogyan lehetne a gyermekeket Irásszerint és helyes módon oktatni, hogy az itt a 27. bekezdésben említett viszonyokkal szembeállhassunk?
- 30, 31. Mutass ki Iráshelyekkel a felnem-szentelték gyermekeivel való felelősséget és az általában helyes eljárást!
32. Mi tehát a biztos és tökéletes útmutatás Isten népe számára? És mit mutat a gyermekek oktatására vonatkozólag, amint itt vázoljuk?
- 33, 34. Miért oly fontos tehát, hogy az Istent szerelik mindenki szívesen legyen látva minden tanulmányi és szolgálati gyűlékezetre, sőt az emlékvacsorára is? Milyen felvilágosítást kellene nyújtani minden tanulmányi gyűlékezett alkalmával? Miért volna ez hasznos az összes jelenlévőkre? Miért járul hozzá az itt kiemelt Irásszerinti eljárás, Jeruzsálem bekéjéhez és jólétéhez?

(Angol. W. 1938 május 1.)

Helyreigazítás: A folyóirat 126. oldala második oszlop 3. sorában lévő mondat helyesen így hangzik: Az Úr most kinyilatkoztatta, hogy egy ily osztály nem létezik.

Egység a cselekedetben

„Jehova Isten szelleme van én rajtam azért, mert felkent engem Jehova, hogy ... hirdessem ... Istenünk bosszúállása napját.” — Ésaiás 61:1, 2.

Jehova ismertette a „hallatlan dolga” keresztülvételére vonatkozó feltett szándékát, s úgy a Szentírás, mint a szemünk előtt lejátszódó események azt mutatják, hogy az idő elérkezett, amidőn Jehova a hallatlan dolgát végre fogja hajtani. Jehova most világosan feltárja, hogy a hallatlan dolga bekövetkezése előtt egy „szokatlan munkát” végeztet. Úgy a szokatlan munka, mint a hallatlan aktus vagy dolga a neve igazolását eredményezik, s ez kiemeli a neve igazolására vonatkozó feltett szándékát. Arra a körülményre való tekintettel, hogy a még földön időző és tökéletlen, testi szervezetben sátorozó felkentjei nagyon hajlamosak arra, hogy az Úrtól nyert kötelezettségeket és azok rendkívüli jelentőségét elfelejtsék, ismételtlen hangsúlyozza ezt a fontosságot Igejében. Jehova Isten neve az, amely a teremtményei szívében az őt megillető helyet kell elfoglalja, hogy megtudják és teljesen képesek legyenek értékelni, miszerint Jehova az egyedül igaz és mindenható Isten. Isten éppenezért gyakran megismételtette prófétája, Ezékiel által ő szavakat: „És tudják meg, hogy én Jehova vagyok.”

Az *Órtorony* missziója abból áll, hogy az igazságságot szeretőket képesítse Jehova Istent és feltett szándékát jobban megismerni és jobban felfoghassák a Legfelségesebbhez való viszonyukat és a most teljesítendő kötelességüket. Noha az *Órtorony* nagyon gyakran felhívta olvasói figyelmét a Jehova tanuinak kiosztott megbízatásra s az általuk végzendő munkára, ügylőszik mégis vannak még olvasói, akiknek neheztükre esik megérteni az elvégzendő munka nagyságát, valamint az erre vonatkozó kötelességüket. Valami mentés bizonyára kell legyen erre, de semmiesetre sem igazolható. Ezért az *Órtorony* a maga missziójának tekinti, hogy időnként feltárja azok kötelességét, akik szövetséget kötöttek az Úr akaratának a cselekvésére, s akiket megbízott, hogy vegyenek részt a szent neve megbosszúállításában.

Isten népe hosszú éveken keresztül vallást fűzött, mivel nem ismert mást. Most azonban, mióta az Úr feltárta népe előtt, hogy a vallás éppen az az eszköz, amelyet Sátán Isten szent nevének a gyalázására használ, nemcsak felhagynak a vallással, hanem örömlük telik mások előtt rámutatni a vallás és kereszténység közötti különbségre és arra figyelmeztetni őket, hogy a vallás Isten és az ember ellensége, míg a Krisztus Jézus hí követése a helyes illő út. A múltban a felszentelték abból az elméletből indultak ki, hogy a saját személyes

megmentésük a legfontosabb s a megbízatásuk abból áll, hogy magukat előkészítsék az örök megmentésre, hogy bünnélkül bevonulhassanak az örök dicsőségbe. Az nagyon helyes, hogy a felkentekhez tartozók a szíveiket a mennyei birodalomra és annak dicsőségére kell irányítsák és nagy reménységgel és várakozással kell az örök áldások élvezése elé tekinteniük, amely áldásokban mint Krisztus Jézus örökösársai a mennyben részesülnek. Mindazáltal vannak más dolgok is, amelyeket komolyan mérlegelniük és bizonyos kötelességek, melyeket hűen teljesíteniük kell, oly feltételek, amelyeket teljesíteniük kell még mielőtt Krisztus Jézussal az örök élet áldásaiban részesülhének.

Az Ésaiás jóvendüléséből fentidézett szöveg azokra vonatkozik, akik a mennyei ellátásban részesültek s a szent szellemtől felkenettek. Ez a hely tehát Krisztus testtagjaira vonatkozik, illetve a „kicsiny nyájrát”: s mindazok, akik a felkent maradékhöz tartoznak és a megdicsőülés napjára várnak, a szöveg szerint önmagukhoz mások előtt következőképp szólnak: „Jehova Isten szelleme van én rajtam, mert felkent engem Jehova, hogy ... hirdessem ... Istenünk bosszúállása napját.” Ez az isteni megbízatás világos tevékenységet ruház azokra, akik a megbízást kapják; s mivel ez a megbízatás Krisztus teste minden tagjának szó, teljes összhangot és egységet követel a cselekedetben. Jehova a rend, igazságság és összhang Istene, s minden az ő szervezetében megmaradó teremtménynek figyelni kell a rendre és a becsületességre s az Úr szervezetében és Krisztus Jézus parancsnoksága alatt egyetértésben közre kell működnie. Ez órák- és Isten szövetséges népe kötelességének a fontosságát nem lehet eléggé hangsúlyozni. Mindig figyelemben kell tartásuk, hogy Jehova régen kifejezésre juttatott feltett szándéka a tetőfokhoz érkezett, s hogy a teremtményei, akiknek most valami tennivalójuk van az ő munkájában, a legnagyobb felelősséggel járó állást töltik be, nagyobb felelősséggel járó állást, mint amilyen a földön bármikor teremtményeire lett ruházva.

Isten Mózes és más prófétái által megismételtette előképes népe előtt annak felsorolását, amit Isten érdekében cselekedett. Így Isten igazi népe most is idősze ismételtlen fel elméjében mindazt, amit Jehova érdekében cselekedett, amidőn Sátán világból kiválasztotta, a vallásból kiszabadította s megértette voltik a királyságot s annak célját. Isten felkentjeit maga Isten választotta ki és hozta a templomba, s ez a nagy boldogságuk

növeli a felelősségüket is. „Boldog az, akit te kiválasztasz és magához fogadsz, hogy lakozzék a tornácáiban: hadd teljesedjünk meg házádnak javaival, templomodonak szentségével!“ (65. zsoltár 5) „Boldogok, akik lakoznak a te házádnak, dicsérhetnek téged szüntelen!“ — 64. zsoltár 5.

* Mivel a felkentek az Isten szervezetében vannak és Isten sok jóvendülést feltár előtük, most egy nagy, fenséges állást töltenek be, amelyre az Úr emelte őket. Csak javunkra válhatnak, ha itt visszapihentést teszünk arra az útra, amelyen népet Jehova vezet, és meglátjuk, hogy a felkentek miért nyerték el e kiváltságos és felelősségteljes állást.

A mag

* Lucifer kapcsi lázadását által zavar állott be Jehova világegyetemes szervezetében. Nagy hatalommal és dicsőséggel rendelkező angyalok elhagyták kiváltságos állásukat, hogy csatlakozzanak a Gonoszhoz annak a mindenható Isten elleni lázadásában és árulásában. A tökéletes ember összekötésbe lépett az Ördöggel és Isten az embert teljesen igazságosan halálra ítélte. Mindezek felett pedig a Legfelségesebb neve a lázadó útján megkezdett pálya által nagyon meggyaláztatott. Azután a mindenható Isten ismertette feltett szándékát, hogy egy „magot“ fog létrehozni, kiáltal a föld minden nemzetsegei alkalmat nyernek az élet megszerzésére, valamint kijelentette, hogy egy Sionnak nevezett főszervezetet hoz létre s azt a saját neve lakóhelyévé teszi; felépíti királyságát, miáltal az összes gonoszokat megsemmisíti s minden engedelmeskedőt az élet áldásaiban részesíti, s hogy ez a mag egyben Jehova felkent Királya és igazolója is. Jehova hosszú időt használt feltett szándéka végrehajtására, s ez idő folyamán a gonosz lázadókat életben hagyta, de ismertette feltett szándékát, hogy meghatározott idejében megsemmisíti őket s szent nevét felmagasztalja és az egész világon hirdetteti. A nevének hirdetése most aktuálisá vált s az a bejelentett végzése teljesülésképpen folyamatban van; ez pedig közvetlenül a Gonosz megsemmisítése előtt kell megtörténnie. — Mózes II. 9:16.

* Az időtartamnak a tetőfoknak a fontossága van kiemelve, amely tetőfok az isteni végzés végrehajtásakor lesz elérve; s az a nagy kegyelem, hogy ezen a tetőfokon Isten szervezetével együttműködhetünk és Isten „szokatainak munkájában“ részt vehetünk, oly kiváltság, amely sokkal fenségesebb annál, hogy azt emberi nyelven ki tudjuk fejezni. Amidőn az emberek a mulhban az embernek életre való megmentését Isten nagy végcéljának tekintették, szemek a sokkal nagyobb dolgokkal szemben még zárva voltak, s azért az ilyenek sem nem részesültek a királyság látomásában, amely királyság Jehova szent nevét végérvényesen igazolja és felmagasztalja, sem nem volt fogalmuk arról a határtalan örömről, amelyben azok részesülnek, akik a mindenható Istennek szemben minden korokon keresztül lojaliskak és hűek maradtak. Mégha az ember s annak megmentése az emberre nézve fontos is, a Legfelségesebb nevének az igazolásával összehasonlítva mégis csak csekély jelentőséggel bír. „Minden népek semmik belőtte, a semmiségnél és ürességnél is alábbvalónak tartja. — És kihez hasonlítjátok az Istent, és minő képet készítetek ő róla? — Hát nem tudjátok és nem hallottátok-e, hát nem hirdettetek néktek előtől fogva, hát nem értettétek-e meg a föld fundamentumait? Ki ül a föld kerekébe fölött amelynek jakói mint sáskák előtte; ki az eget kiterjeszti mint egy kárpitot, és kifeszti mint a sítort lakásra; ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld bíráit hiábavalókká változtatja.“ — Ezeiás 40:17, 18, 21—23.

* Gondoljunk mindig arra, hogy a Jehova neve hajba lett keverve, s azért dicsőséges nevét igazolni és örökre tisztázni kell. „Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz: vele áldják magukat mind a nemzetek, és magasztalják őt. Áldott Jehova Isten, Izráelnek Istene, aki csodadolgokat cselekszik egyedül!“ — 72. zsoltár 17, 18.

Megváltás

* Az ember megváltása nem a legnagyobb jelentőséggel bír? s nem ez a legfőbb tanítás, amelyhez minden más igazodik? A felelet tagadó kell legyen, különben az ember megváltása a Jehova neve igazolásának is elejébe volna helyezve. A megváltásról szóló tanítás nem a legfontosabb, amely körül az összes többi tanítás forog. Az nem a kulcs, amellyel az összes többi tanításokat megmérni s azok valódiságát kipróbálni lehetne. Jehova felsőbbsege a központi igazság, s az ő királysága a próbakő, amelynél az összes többi tanítások kipróbálva lesznek; mert a királyság az, amely Isten feltett szándékát keresztül viszi és nagy nevet igazolja. Az ember megváltása alá van rendelve a legnagyobb jelentőség kérdésének. A vallás és a vallásokodók évszázadokon keresztül elhomályosították a tulajdonképpeni vitakérdést; most azonban elérkezett az idő annak világos felismerésére. A vallásokodók azt állították és még most is azt állítják, hogy Isten kitarja karját az emberek felé és magához hívja őket, hogy megmeneküljenek. Egy ily állítás nem csupán nem igaz, hanem egy további meggyalázása Jehova nevének. Isten nem kór senkit, hogy engedje magát megmenteni, hanem az embereknek alkalmat nyújt a megmenekülésre, s engedni nekik dönteni, hogy mit akarnak tenni, s így az embereknek alkalom van nyújtva arra, hogy behozzák az Isten iránti tisztaságukat. Az Ördög kihívta Jehovát, hogy oly embert teremtsen a földön, aki a legnagyobb próba alatt is hű maradjon. Ez felvetette a vitakérdést, hogy ki veti alá magát önként próbának és hű marad Jehovához. Isten az ő szeretett Fiát küldte a földre, és ez testté vagy emberé lett. (János 1:14) Aztal, hogy Jézus az ellenségtől mindenféle ellenségeskedést és üldözést elszenvedne és Istennel szemben hű és igaz maradjon — még a leggyaláztatósabb halál elszenvedése árán is — teljesen behozzította, hogy Sátán, az Ördög hazug és méltó a pusztulásra. Ezért lett Jézus szenvedések által tökéletessé téve, s amidőn ily szenvedések alatt, sőt a halál elszenvedése árán is hű maradt s így behozzította tisztaságát, örök megmentés szerzőjévé lett. Azt is behozzította, hogy az Ördög hazug és megsemmisítésre méltó. Krisztus Jézus ítéletvégrehajtóvá tétetett s meghatalmazást és hatalmat kapott az Ördög és annak minden csalósa elpusztítására. Isten akkor kezdte meg a neve igazolását, s most elérkezett az idő ennek bevégzésére. „Amhár fűt, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet; és tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik néki engedelmeskednek.“ (Zsidók 5:8, 9) „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részeses lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az Ördögöt.“ (Zsidók 2:14) Ha Sátán és összes haderű elpusztulnak, amit Jézus véghez fog vinni, akkor Jehova mindenkefeletti hatalma teljesen behozzítul és neve örökre igazolva lesz.

* Isten azt is behozzította, hogy Sátán hazug. Jehova ellenben a Legfelségesebb, amennyiben az Ádám leszármazottait megváltotta s amennyiben csak akik engedelmeskedtek s tisztaságukat Istennel szemben beigazolták, az ilyeneknek ajándékozott életet. Ezért intézkedett úgy, hogy Jézus emberi élete váltásigilijul legyen bemutatva az emberiség érdekében s azoknak megnyitva az üdvösség és élet útját. Csak Ádám lett kipróbálva, hűnőnek ismerve és halálra ítélve. Leszármazottai nem állottak ítélet alatt. Az ítélet Ádám felett mondhatott ki, nem pedig a leszármazottai felett. Mivel azonban a leszármazottai már a tökéletes ember Ádámtól származtak, az örökölt tökéletlenség folytán mindannyian bűnben és mint hűnősök születtek. Mindannyiunknak szenvedni kellett az Ádám bűne következtében. A tökéletes ember Ádám élete elveszett, s a leszármazottai életjog nélkül születtek. Ádám nem váltható meg, nem térhet vissza s nem szabadítható meg a halálítélet alól anélkül, hogy Isten a saját ítéletét megszüntetné; már pedig Isten nem változik meg. (Mal. 3:6) Ellenben Ádám leszármazottainak, akik nem a saját gonosztettük, ha-

nem átöröklés folytán kerültek a halál rabsága alá, jogosan megválthatók voltak és Isten akarata és végzése szerint életet nyerhettek. A váltásdíj egy tökéletes ember élete kellett legyen, mivel Ádám leszármazottai egy tökéletes ember bűne és gonosztette miatt kerültek a bűn és halál hatalma alá. Egyetlen földi ember sem volt képes visszaváltani Ádám leszármazottait, mert mindannyian tökéletlenek. Amikor Jehova a szeretett Fiát a földre küldte s ez testté lett, akkor az ember Jézus az emberi élet minden jogaival rendelkezett s mindazzal, ami elegendő volt arra, hogy az Ádám leszármazottai érdekében való váltásdíjat vagy vétel-árat alkossa. Jézus tökéletes emberré lett, hogy az Ádám leszármazottait megválthassa.

¹² A váltásdíj olyasvalamit jelent, amivel valamit felolthatnak vagy kiváltanak; egy megváltóárat. Ez egy olyan ár, amit egy ítélet alatt tartott szabadelhözjárásért fizetnek. Jézus saját szavaival szerint Jézusnak ugyekek között Isten megbízásából következőt kellett eszelekednie: „Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi el azt én tőlem, hanem én teszem le magamtól. Van hatalmam letenni és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az Atyámtól. (János 10 : 17, 18) Jézus niint emhert megölték és Isten szellem szerint feltámasztotta őt a halálból. (Péter I. 3 : 18) Míg Jézus feltámadott, még mindig hatalmában volt újra felvenni az emberi életet, amint azt az előbb idézett szövegben maga megmondotta; mindazáltal nem az Jehova akarata, hogy ezt megtegye, s mivel Jézusnak minden időben az Atyja akaratainak a eszelekedésében tellett az öröme, nem vette vissza az emberi életet. Jézus e tökéletes emberi életnek az értékét vagy jogát a mennyi kegyelem trónja elé tárta, s ott bűnaldozatként vagy a bűnért való áldozatként lett felhasználva, amely bűn az emberiséget rabságában tartja. Jézus emberi létjoga volt a megkövetelt, pontosan megfelelő ár s azért az a váltásdíj Ádám leszármazottaiért. Amikor Jézus a kegyelem trónja előtt az emberi életre való jogát bűnaldozatként bemutatta, megvásárlás útján Ádám leszármazottai tulajdonosává lett. (János 10 : 10) A váltásdíj a pontosan megfelelő ár a szükségessé vált vásárlásra és az Jézus Krisztus tökéletes emberi életéből áll. A „bűnaldozat“ a bűnösök megváltására kifizetett váltásdíj. Meg van írva: 'Vérontás nélkül nincs megbocsátás.' (Zsidók 9 : 22) Az ember Krisztus Jézus kiontottá vérést az emberi életjogát a vér szemlélteti. A halálból feltámadván, átadta az isteni Jézus a vásárló árat, illetve az emberi életre való jogát s kifizette azt a bírói széknel a mennyben. Ezáltal megvette Ádám leszármazottait s azok egyedüli jogos tulajdonosává lett. Ezért van megírva: „Mert áron vétettek meg.“ (Kor. 6 : 20) „Tudván, hogy nem veszendő holmi, ezüstön vagy aranyon váltottatok meg az atyáitoktól örökölt hibaváló életetekről; hanem Krisztus drága vérést, mint hibátlan és szeplőtlen bárányán.“ (Péter I. 1 : 18, 19) A vásár ott végbement s Jézus azóta vétel útján az ember Ádám leszármazottai jogos tulajdonosa.

¹³ Nem szolgál a váltásdíj Ádám minden leszármazottjának javára, s nem foglalja magában magát Ádámot is? Nem; csak azok javára szolgál, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban és engedelmeskednek neki. (János 3 : 16, 17) Ádám nem volt megváltható; mivel az ellene elhangzott ítélet végleges. A leszármazottai ellen nem hangzott el ítélet, s ezért lehetséges őket megvenni vagy megváltani; mindazáltal ez a vásárlás nem szól automatikusan mindenki javára, hanem csak azok javára, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban s eszelekszik Isten akaratát. „Az Atya szereti a Fiut, és kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiuban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta.“ (János 3 : 35, 36) Ezzel összhangban van megírva: „Valamint az ember Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja életét váltásdíj sokakért.“ (Máté 20 : 28) Ebből adódik az elvitathatatlan következtetés, hogy Jézus

váltásdíj adta magát mindazokért, akik hisznek benne és engedelmeskednek neki.

¹⁴ De nem azt mondja a Szentírás, hogy Jézus magát mindenkiért váltásdíj adta mint tanubizonyosság a maga idejében? Nem, az Írás ezt nem mondja. A „mindenekért“ szó nem található az eredeti szövegben, hanem azt csak a magyarázók fűzték hozzá. A szöveg így hangzik: „Aki adta magát váltásdíj mindenekért, mint tanubizonyosság a maga idejében, ami végett rendeltettem én hirdetővé és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem hazudok), pogányok [nemzetek] tanítójává hitben és igazságban.“ (Tim. I. 2 : 6, 7) Más szavakkal: Jézus élete váltásdíj adatott mindazokért, akik benne hisznek és neki engedelmeskednek, s a maga idejében erről bizonyosság tétetik, s amint ez a szöveg kijelenti, különösen Pálnak lett kiváltásdíjává és kötelességévé, hogy erről az igazságról mások előtt bizonyosságot tegyen. (Lásd *Az Őrtony* 1934 évi 91, 92. oldalát.)

¹⁵ Amikor Jézus a törzsen meghalt, megszerezte a váltásdíjat s az egy értéké lett. Amikor Jehova Krisztus Jézust a halálból feltámasztotta s a mennybe felmagasztalta és Krisztus Jézus ott a mennyben a váltásdíjat bűnaldozatként bemutatta, a eszelekedet teljessé lett; s ettől kezdve Ádám minden egyes leszármazottja Krisztus Jézus tulajdonát képezi, hogy vele Isten akarata szerint járjon el. Akkor Jézus az Ádám leszármazottait a „saját vére által szerezte meg.“ (Csel. 20 : 28; Efésus 1 : 14; Kol. 1 : 14; Zsidók 9 : 14; Péter I. 1 : 18, 19; Jel. 1 : 5) A megváltás csupán az embereknek a halálból való megmentése céljából történt? Nem, nem ez volt a főcél. A megváltás megnyitotta az utat az emberek számára, hogy az eszedékes időben az Őrta hallgasanak és éljenek. Lehetővé tette az embernek, hogy kimutassa Jehova iránti tisztaságát mint neve igazolója. és bebizonyítsa, hogy Sátán hazug. Jehova Jézust teljes hatalommal és tekintéllyel ruházta fel, hogy életet adjon azoknak, akik benne hisznek és neki engedelmeskednek. Azért van megírva, hogy az élet Isten kegyelmi ajándéka Krisztus Jézus által. (Róma 6 : 23) Az adományozó és az adomány elnyerője helegyezése nélkül semmilyen adományból nem volna haszon.

Az ő neve

¹⁶ Pünkösdkor Krisztus Jézus megkezdte az emberek kiválasztását, akik alkalmat kellett nyerjenek az Isten iránti tisztaságuk bebizonyítására, s akik így beigazolták őszinteségüket, a Legfelsősebb neve bizonyosságtétevévé lettek. Körül-belül 400 év telt el Ádámnak halálra ítélése óta, s addig egyetlen ember sem nyert életet. Abeltől Keresztelő Jánosig csak nagyon kevesen igazolták be Isten iránti ragaszkodásukat s részesültek tőle jó bizonyosságban; mindazáltal ezek közül sem nyert egy sem életet, mert Jehova feltett szándéka az, hogy előbb egy népet választ ki a neve számára s ezek Krisztus Jézussal együtt az ő tanúivá kell legyenek. (Zsidók 11 : 39, 40) Isten megengedte, hogy az Őrdög Jóbót megtámadja és üldözze, de nem engedte meg az Őrdögnek Jób megölését. (Jób 2 : 6) Isten megengedte, hogy Jézust az Őrdög üldözze és gyalázza a leggyalázatosabb haláláig, és Jézus minden körülmények között beigazolta tisztaságát. Jézus esetében Sátánnak alkalma volt arra, hogy az elvetemellest állításának a megvalósításában a legvégsőkig menjen, de ez a kísérlete esőlt mondot. Jézus a Jehova Isten iránti hű ragaszkodása miatt mint szellemi teremtmény feltámasztott a halálból és a mennyi legmagasabb hivatalra emeltetett. Megint bebizonyult, hogy Sátán hazug és Jehova hatalomban mindenk felett áll. Ugy mutatkozik, hogy pünkösditől Jehova nem csak be akarta bizonyítani, hogy Sátán hazug, hanem hogy az emberek közül 144 000 más teremtményt is ki akar választani, akik a Jézus nyomdokain haladnak s Isten iránti hűségüket mindhaláláig bebizonyítják; és Jehova úgy intézkedett, hogy az ily hűségeselek Krisztus Jézussal egyesüljenek abban a munkában, a melyet Jehova közvetlenül Sátán és annak szervezete megsemmisítése előtt végeztet. Ha a Jézus

lekedetben: „A teljes frás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” — Timotheus II. 3: 10, 17.

²² A felszerelésük főrésze meg van s annak birtokába jutottak, amióta a templomba gyűjtettek. Ezt a felszerelést nem azért nyerték, hogy számukra a tétlenségben való nyugalom helyét vagy állapotát szerezzék, hanem hogy minálanyian hozzájáruljanak a templomsereghez tartozók azon feltett szándékának a keresztülviteléhez, amelyre kiválasztották. S mivel ők a Jehova neve számára választották ki, bizonyos, hogy a teendőjük a Jehova nevének a proklamálásából áll, ami közvetlenül Armageddon előtt kell megtörténni. Ezért a cselekedetben való teljes és tökéletes egység a kötelezősége a felkent templomsereg minden tagjának.

²³ A jelenkor a Jehova napja, amelyet a feltett szándék végrehajtására rendelt, s a népére vonatkozó feltett szándék az, hogy a nevét hirdesse. Ezért mondja népének: 'Ti vagytok az én tanúim, mondja Jehova, hogy Isten vagyok.' (Ésaías 43: 9—12) Ez az az idő, amidőn ezek a felkent tanúk a mi Istenünk bosszúállása napját kell hirdessék. Evszázadok teltek el azóta, hogy az Úr hozzáállott egy népet választani a neve számára, a most mivel ez a nép kiválasztott a világból és az Úrhoz gyűjtetett, ütött a döntő óra. Most a nagy tetőpont idején élünk, amidőn Isten népe összegyűjtetett és szabályos megbízást nyert annak a munkának az elvégzésére, amelyet Jehova előre elrendelt és évszázadokkal ezelőtt elhatározott. Jehova Isten Krisztus Jézus által felkent és végzi munkáját, illetve a „szokatlan munkát”. A neve számára kiválasztott nép az ő szervezetében van és az Úr Jézus Krisztus parancsnoksága és vezetése mellett e „szokatlan munkának” kell szentelje magát, s a templomsereghez tartozóknál senkire nézve sincs kivétel. (Ésaías 28: 21) A Jehova most folyamatban lévő „szokatlan munkája” ledönti a védőbástyákat, amelyek mögül a vallásoskodó hiszékenyek évszázadokon keresztül működtek, Isten és Krisztus Jézus nevét csalásra használták, hogy a rágalmozó, rossz szokásokat használják. Az Ördög vallást szerzett Jehova nevének a meggyalázására, s az Ördög eszközei tovább folytatják vallásoskodó zsarolásukat.

²⁴ Ez a gonosz vallásszervezet a világban működik; s Isten ezt paráználak vagy egy rossz asszonyának bélyegzi, amely Isten és mindazok ellensége, akik az igazságosságot szeretik és az igazságtalanságot gyűlölik, s ennek a gonosz ellenségnek nemsokára el kell pusztulnia. Jehova azért megparancsolja felkenteknek: „Keljete fel ... ellens ... haddal!” (Abdiás 1) Maga Isten és Krisztus Jézus, a nagy Itéletvégrehajtója is felkentek az ellenség ellen, és egész szervezetének meg van parancsolva, hogy keljen fel és engedelmessédjék az Úrnak, s amit a templomseregnek most tennie kell az, hogy a Legfelségsébb nevével bizonyosságot tegyen, mielőtt a hadjárat folyamatban van. Ez a hadjárat nem emberek harca; ez az Úr háborúja. A főparancsnok maga az Úr Jézus Krisztus; ő vezeti a haderőket az ellenség ellen és vezéri, oktatja és irányítja mindazokat, akik Jehova oldalán vannak. „Imé, bizonyosságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és prancesolól népeknek.” — Ésaías 55: 4.

²⁵ Az egész templomsereg direkt az ő parancsnoksága alatt áll; mindannyian teljesen kell engedelmessédjék az Úr parancsainak, különben mindannyian elpusztulnak. (Csel. 3: 23) Szakadás nem lehet közöttük. A templomsereg tagjai teljesen összhangban kell legyenek az Úrral és egymás között s ez az egység fenn is áll. Teljes összhang és egyetértés kell uralkodjék a cselekedetükben, illetve egyetértés annak a munkának a keresztülvitelében, amelynek az elvégzését most Isten megparancsolta. Aki értékelik a kiváltságukat, nemcsak egységben ohajtanak lenni, hanem az Isten akaratára keresztülvitelében egyetértéssel és tetterővel előnyomulnak.

Zavarsinálók

²⁶ Az Úrnak szervezte van a földön, amely parancsnoksága alatt cselekszik és az ő munkáját végzi. Ez a szervezet nem valamely emberé s azért nem is áll valamely ember hatalma alatt. Az Illés-korszak folyamán becsavagyó emberek is voltak a felszenteltek között, akik másoktól csodálatot és tisztelgetést vártak, s mivel nem sikerült nekik ily tisztelgetést megszerezni, zavarsinálásra adták magukat. Ezek közül egyesek megkísérelték napjainkig együtt haladni a templomsereggel. Isten népe között azonban nincs hely az ilyenek számára, és senkinek méltóságát nem lehet felhozni az ily zavarsinálók érdekében. Senki sem maradhat az Úr szervezetében, csak ha az önzetlenség indítja Isten szolgálatára. Az Úr világosan feltárja Igejében, hogy a zavarsinálók kitérnek és az örök sötétségbe faszítottak. Mindazokra a kiválasztottak igazságokra való tekintettel, amelyeket az Úr az utóbbi néhány év alatt közölt, egyáltalán egyes csoportokban még mindig vannak olyanok, akiknek a zavarsinálásban telik örömeik. Az ily zavarkeltők nem tartoznak azokhoz, akik az Úr neve számára kiválasztottak; ezek nem tartoznak a templomsereghez. Azok között, akik valóban felkentek, nem fordulhat elő zavargás, viszálykodás és civakodás, mivel az az Isten munkájával megbízottaknak abba telik örömeik, hogy az ő akaratát cselekedjék s azért minden időben egyetértésben vannak. Időről-időre jelentik nekünk, hogy bizonyos csoportokban civakodás áll fenn. Annai bizonyos, hogy önzés az ily civakodásoknak az indító oka s hogy a civakodók becsavagyók és nem tartoznak a templomsereghez. Egyesek lehet, hogy bejutottak a templomba, de még hogyha így is történt volna, mint civakodók és zavarsinálók nem maradhatnak meg ottan. Az egykor a királyság várományosait alkotó igaztokra vonatkozólag mondja világosan az Úr: „Az embernek fia elküldi angyalait, és országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, akik gonoszságot cselekszenek.” — Máté 13: 41.

²⁷ Az igaztók megbotránkoznak azon a módszereken, amellyel az Úr a munkát végzi. Ha örömeik telnek az Úr munkájában és az abban való részvételben, akkor soha nem eszmélnének zavart, sőt még csak meg sem térnek azt maguk között. De ellenkezőleg, kitartanak önfélt cselekedeteik mellett és nem veszik figyelembe az Úr szervezetét s a jóvendőleket, amelyeket az Úr szervezetében feltár; ezért törvénytelenek és a gonoszság cselekvői. Az Úr angyalait, akik a templomban az ő parancsai szerint szolgálnak, kiűzik az ily zavargókat a templomból, s ezek a romlásba mennek.

²⁸ Vegye figyelembe mindenki, aki hajlamos az Úr szervezetére ellen vagy azon módszer ellen zúgolódni vagy panaszkodni, ahogyan ez a szervezet a munkát végzi, hogy mi vár rá, ha idejében meg nem változtatja az útját. Az Úr nem tűr meg zavart a munkájában, még a zavarkeltés megkísérlését sem. Ha valaki önfelmagasztalásra és az emberek dicsőretére törekszik vagy a csoporton uralkodik s így akarja kielégíteni saját önző vágyait és kívánságait, engedje magát figyelmeztetni, hogy ez az út egész biztosan az örök sötétségbe vezet. Senki sem próbálja őt a helytelen útjában megakadályozni, s azért az ily rendbontók maguk kell viseljék a felelősséget a sorsukért. Aki az Úr helyeslést kívánja élvezni, figyelembe veszi az ő Igejében feljegyzett e figyelmeztetést, mindennemű civakodást és zavart kerülni fog s az Úr kiválasztott népének a tagjaival tökéletes összhangban együttműködik. A becsavagyókat, önzőket és zúgolódókat a Szentírás a következő szavakkal írja le: „Ezek szennyfoltok a ti szeretetvenlenségitekben, tartózkodás nélkül yeletek lakmároznak, magokat hizaltják, viztelen, szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcsötlen, kétszer meghalt és több ki szaggatott fák... Ezek zúgolódók, panaszkodók, a maguk kívánságai szerint járók; szájuk kevelységet szól, haszonlesésből személyimádók... Fengernek megvalult hábjai a maguk rabságát hullákokozok; févelgő csillagok, akiknek a sötétség homálya van feentartva örökre. (Júdas 12, 16, 13) Az a tény, hogy egy cso-

portban zavart uralkodik, azt bizonyítja, hogy e csoport tagjai között vannak olyanok, akik nem ragaszkodnak az Úrhoz s így nem tartoznak a templomhoz.

²⁰ Mivel a templomsereg minden tagja egyértelműen van, szeretik a templom-szervezet minden egyes tagját, mindig annak javát keresik és mindent kerülnék, ami a test valamelyik tagjának kárt okozhatna. Sohasem szabad egy testvért vagy a csoport egy tagját megvádolni egy gonosz tettel, csak ha a vád mindenki előtt jólismert és világos meggyízható bizonyítékok szólnak ellene. Ahól valaki ellen vádat emelnek, a vádlottnak a vád másolatát írásban kell kézbesíteni s neki teljes alkalmat kell szolgáltatni, hogy az igazságot ismertesse. Ha a Társulat minvataához valaki ellen egy vád fut be, fel kell tételni, hogy az emelt vád igaz, mivel feltehető, hogy aki magát az Úrnak személté, az igazságot mondja. Ez azonban nem jelenti, hogy a vádlott személyt meghallgatás nélkül hibásnak tekintjük, mindazáltal a Társulat válassza joggal támaszkodhatik a kérdéses eset valószínűségeire; és azzal a felleléssel, hogy a vád a valószínű alapszik. Az eljárás helytelensége eltűntetik, anélkül, hogy a személyt elfeltűnik. Ez csupán a királyság általános érdekei védelméből történne. Például a Társulat iratainak az elégetése mindig etilendő, s bizonyára az Úrnak szentelték közül senki sem egetne el ily könyveket és irodalmat. Hasonlóképpen nem vádolna senki az Úrnak szentelték közül egy más a könyvek elégetésével vagy megsemmisítésével, csak ha a tények jólismertek volna és teljesen feljogosítanának egy ily vád emelésére. Akkor a Társulatot azért kell értesíteni, hogy megtehessék a szükséges lépéseket a kiadványok védelmére. Tehát az teljesen összhangban volna az igazságszeggel, ha a Társulat képviselője az Úr által szerzett irodalom elégetésének a tényét elfeltűnik, azzal a felleléssel, hogy az emelt vád megfelel a valószínűságnak, anélkül, hogy a személyt elfeltűnik. A testvérek iránti szeretet kell felülemelkedjen; azért a felkent sohasem eszekeletelnek semmit oly szándékkal, hogy a testvéreknek kárt okozzon. Az emberek tetszése vagy nemtetszése nem fontos; de az Úr szervezetének az ügyei életbevágóan fontos jelentőséggel bírnak, s csak akik az ily királyságérdekeket helyesen kezelik, számíthatnak helyeslére. A templom felkent tagjai szorgalmasan igyekeznek kerülni a másokkal való viszályt, tehát azokkal való vitatkozást, akik velük össze vannak kötve. Illetjük, hogy olyanokkal állunk szemben, akik látszólag hirtelen zavart akarnak előidézni, akkor, aki ilyenekkel áll szemben, kövesse az Úr Igéjének következő tanácsát: „Mondán: nosza vigyázzok utamra, hogy ne vétkezzem nyelvémmel; megzabolázom szájamot, amíg előttem van a hitetlen törvénytelen.” (39. zsoltár 2) **Azért kerüljétek a civakodást!**

²¹ Mit tegeyen egy olyan csoport, amelyben oly tagok vannak, akik szakadást igyekeznek előidézni? Hogyan viselkedjenek a hívészek a ily igaztókval szemben? Például a kérdésekre a következőket feleli: „Kérlek pedig titeket alyanúman vigyázzatok, azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. Mert az ilyenek a mi Úrnak Jézus Krisztusnak nem szolgálják, hanem az ő basáknak; és nyafas beszéddel, megfizetéssel megcsalják az ártatlanok szívet.” (Róma 16: 17, 18.)

²² Ha vannak olyanok, akik állandóan akadékoskodnak s az Úr szervezete által végzett rendszeres munkát zavartják, akkor a hívészek vonuljanak vissza az olyan zavargóktól, s tökéletességben és szorgalmasan folytasdák a munkát, melyet az Úr rájuk bízott. Minden időben gondoljanak a meghizatalásra, amelyet Isten a templomseregre ruházott, tehát a nevének hirdetésére és a beszédfeladásra rajtuk a bejelentésére.

²³ A Watch Tower Society-bez intézett jelentések azt mutatják, hogy vannak belegek. Egyik ily jelentést itt idézzük: „A mi szolgálati szervezetünkben van egy, aki egy nagyon felelősségteljes helyre van tette és a csoportban lévő más testvéreket gyakran igazságtalansággal vádolja és a testvérekről rosszat beszél, ami a testvéreknél kárt okoz és a csoportban zavart idéz elő. Milyen állapotban vannak az olyanok, akik a testvérekről rosszat beszélnek s látszólag a testvéreknél kárt okozni és zavart előidézni igyekeznek? És hogyan viselkedjünk az olyanokkal szemben?”

(Folytatjuk)

Tanulmánykérdések

1. Milyen összefüggésben áll Jehova „szokatlan munkája” az ő „hallatlan dolgival” az időt, a kivétel módot és a feltételeket? Miért tömegteltető próféciája által Jehova oly gyakran a következő szavakat: „Hogy tudják meg, hogy Jehova vagyok?”
2. Mi az *Oratorny* missziója? Indokold meg, miért történik minduntalan utalás a Jehova tanúinak adott megbízatalra és arra a munkára, amelyet végezniük kell!
3. Hogyan kellene tekintse Isten népe a mennyei örökséget a Krisztus Jézussal az örök életre való bemenetelük előfeltételeit tekintve?
4. Ki mondja az Esaiás 61: 1. 2-ben feljegyzett szavakat? Kire vonatkoznak ezek? Miért olyan fontos most, hogy az isteni megbízatal jelentőségét és alkalmazását ismételjük?
- 5, 6. Mit kell most Isten igaz népének ismételtten elméjébe idézni? Miért hasznos egy ily visszapihentés?
7. Röviden mondva, mi Isten feltett szándéka a neve és Igéje igazolására vonatkozólag? Magyarázd meg a tényállást, amely egy ily igazolást szükségessé tett, és Isten miért használt e feltett szándék keresztülvitelére oly hosszú időt! Miért oly sürgető most az ő neve hirdetése?
- 8, 9. Miért van most felismerve, hogy az Isten munkájában való részvétel egy oly nagy kiváltság?
- 10–12. Utalj a központi igazságra és a kufestanra és mutasd ki az okot, miért bírnak a legnagyobb jelentőséggel! Magyarázd meg a Váltásdíjról szóló tant és annak a Jehova neve igazolására való vonatkozását!
- 13, 14. Kiknek az érdekében szerzetelt a váltásdíj? és kiknek válik haszna belőle?
15. Hogyan és mikor lett megszervezve a váltásdíj és mikor lett az hozzáférhető? Mit előzött ez a vásárlás?
16. Mennyiben bizonyítják Jehovának a hű emberekkel való eszekeletetében kiemelkedő tények, hogy a neve igazolása a legnagyobb fontossággal bír?
17. Indokold meg az általában uralkodó nézetet, miszerint a „Jelkek megmentése” képezi a Legfelségesebb legfőbb szándékát! Mi volt a célja a templom megiszlításának az Úr Jézus visszajövetelkor?
18. Vázzol azt a munkát, amely pünkösdtől az Úr visszajöveteléig folyamatban volt; valamint az Illés-korszak munkáját!
19. Mi történt Krisztus Jézusnak a templomhajvetelekor? Milyen munka folyt a templom megítélese előtt Isten népe között? Mi volt a célja ennek? Milyen kimuncetele lett ennek az itélkezésnek?
- 20–22. Kiket gyűjtött az Úr a templomba? Milyen célból?
23. Utalj a jelen óra fontosságára Esaiás 43: 9–12 és 28: 21-el kapcsolatban!
- 24, 25. Abdiás 1-el kapcsolatban ki ellen kell hadra kelni? és miért?
- 26–28. Indokold meg, miért van civakodás Isten népe egyes csoportjaiban! Miben botránkoznak meg a zavarsinálók és miért? Mit mond a Szentírás az Úr népe csoportjaiban való becsapás, bűvés és zűgölődés biztos következményére vonatkozólag?
29. Hogyan viselkedjenek a szervezet minden más tagjával mindazok, akik valóban a templomsereghez tartoznak? Ha a csoport valamelyik tagja ellen vádat emelnek, hogyan kell azt tekinteni? és miért? Ha a vádak igaznak látszanak, mi a helyes eljárás és miért?
- 30, 31. Mi a helyes eljárás, ha olyanok vannak a csoportban, akik zavart és szakadást akarnak előidézni?

